

SUSAN DOYLE

În sfârșit acasă

Traducerea și adaptarea în limba română

de IOANA PATRICHI

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Sulița fulgerului despică pentru o clipă cerul pe care se rostogoleau nori negri, conturând, într-o străfulgerare de lumină, imaginea stranie a porții de acces, ca apoi, imediat, noaptea să se înfășoare din nou în giulgiul său negru, îmbibat de ploaie.

Kate apăsă pe frână, luată prin surprindere de vederea neașteptată a porții, iar mașina se balansă pe pietrișul ud, pentru a se opri, în cele din urmă, parcă la comanda salvei de tunet care urmă. Un al doilea fulger îi confirmă realitatea a ceea ce doar crezuse că vede cu câteva clipe înainte: pe grinda transversală a porții, cam la o înălțime de șase metri de la pământ, era agățat un craniu albit de ploi al unui cerb cu coarne uriașe, care părea că o privește prin orbitele goale, făcând-o să se înfioare de spaimă.

Se apropie încet, atentă, până când, în lumina farurilor, putu citi ce scria pe panoul de deasupra porții masive: KATHRYN DOWNS.

Oftă, ușurată; cel puțin, găsise locul, deși întârziase atât de mult.

Rămase pe loc, privind furtuna de afară. N-avea niciun chef să iasă din mașină. La naiba cu ideea - a cui o fi fost - de a închide poarta! La naiba mai ales cu ideea ei de a îmbrăca, pentru această ultimă etapă a călătoriei, rochia aceea total nepotrivită, și pantofi cu toc! Nu-i foloseau la nimic blugii, cămășile și pantofii comozi din valiza de pe bancheta din spate, toate cumpărate înainte de a pleca din Melbourne și chiar purtate, unele, pe parcursul călătoriei de două mii de kilometri prin Wagga Wagga, Dubbo, Moree și Warwich. Dar dimineață, când plecase din Brisbane, soarele strălucise atât de puternic, încât nu se așteptase la o schimbare de vreme spectaculoasă. Se gândise doar să arate cât mai bine la întâlnirea cu tatăl ei, după doi ani în care nu se mai văzuseră.

Mai privi o dată prin perdeaua aproape opacă a ploii și își dădu seama că nu avea de ales: greu, dar reuși să treacă pe bancheta din spate și să-și scoată rochia, dar acum, chinându-se să-și tragă blugii noi, rigizi, o pufni râsul, conștientă de ridicolul situației.

Încă mai râdea, cu capul îngropat în cămașa pe care tocmai și-o trăgea peste coama de păr blond, când o lumină puternică aproape o orbi prin țesătura subțire. Numai că de data asta nu era fulger, ci o lanternă.

- Ce naiba?

Vocea intrigată a necunoscutului era mai puternică decât ropotul ploii pe capota mașinii.

Instinctul de autoapărare îi veni în ajutor și bloc' portiera chiar în clipa în care acesta încerca s-o deschidă.

- Pleacă, te rog, pleacă ...

Pentru o clipă, Kate se gândi să treacă din nou pe locul din față, pentru a putea cel puțin porni mașina și a se îndepărta de el, dar acum, paralizată de groază, nu se mai simțea în stare de nimic.

Un nou fulger îl făcu pe bărbat să privească spre cer, moment în care lăsa lanterna mai jos, într-un unghi care îi permise lui Kate să-l vadă mai bine. Imaginea nu era deloc de natură s-o liniștească: o pălărie ponosită, ca de cowboy, o haină impermeabilă, iar între ele, o față tocmai bună de speriat copiii: colțuroasă, cu un nas subțire acvilin, pomeți proeminenți, gură cu buze subțiri și bărbie despicată. Cât despre ochi, erau două smaralde care străluceau pe sub borul pălăriei. Impresia era de chip cioplit în stâncă și, în orice caz, inspira teamă. Apoi, brusc, colțurile buzelor, până atunci cu o expresie atât de dură, se ridicară într-un zâmbet la fel de neliniștitor și, dând ușor din cap, individul îi făcu semn să coboare geamul.

Mută de groază, Kate nu putu decât să facă semn cu capul că nu vrea. Spre surprinderea ei, necunoscutul făcu doi pași înapoi, continuând să țină lanterna astfel încât fața să-i fie luminată, ceea ce-i inspiră destul curaj pentru a lăsa geamul câțiva centimetri în jos.

- Presupun că ești Kate Lester, dar aș putea să întreb ce naiba făceai? rosti el cu voce tunătoare.

- Lyle, răspunse ea în mod automat. Kate Lyle.

Nu va mai fi niciodată o Lester, dar chiar și ea trebuia să-și repete mereu acest lucru.

- Asta spune mult.

Vorbind, se apropie din nou de mașină, ca să se îndepărteze la loc, contrariat, când o văzu pregătită să ridice geamul.

- Ce-i cu tine?!

După tonul vocii, era clar că nu înțelege de ce se teme de el, de parcă n-ar fi apărut în plină noapte, ca o fantomă.

- Ar trebui să fie clar ce e cu mine! Cum să reacționez când cineva mă spionează așa ...

- Să te spionez ... începu el să râdă în hohote. Te asigur, copila mea, că trupul de femeie îmi este atât de cunoscut, încât asta ar fi ultimul lucru pe care l-aș face pe o astfel de vreme!

- Bine, și-atunci, ce făceai ?!

- În principal, stăteam în ploaie ca să țin poarta deschisă în timp ce tu făceai numărul acela de striptease pe bancheta din spate.

- Striptease! Auzi! Pur și simplu încercam să ...

- Să te joci de-a Superman ... Dacă te uital mai atent, acum erai deja acasă, fără să fie nevoie să te mai schimbi!

- Mulțumesc foarte mult, dar ar fi trebuit să-mi spui că ești aici, nu să te furișezi ca un ... ca un ...

- Cred că pervers este cuvântul pe care-l cauți. Dumnezeu, ce nerecunoscătoare ești! În sfârșit, am lucruri mai bune de făcut decât să arunc insulte! Si-acum, dacă ai terminat să te-mbraci, vezi dacă poți să găsești singură casa. Pregătește o cafea; încui poarta și vin și eu.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, o porni cu pași apăsați spre poartă, unde o așteptă, făcând o plecăciune în bătaie de joc la apropierea ei. Expresia lui sarcastică se transformă rapid în una de revoltă când, trecând pe lângă el cu mașina printr-o baltă, Kate îl stropi intenționat, după care îl văzu amenințând cu pumnul.

Scrisorile tatălui ei n-o pregătiseră decât în parte pentru ce avea să găsească. Știa că este o casă în stil tipic colonial, cu verande și acoperișul în pantă, din tablă ondulată, dar nu se așteptase să fie atât de mare - practic, imensă. În față erau niște dependințe tot cu acoperiș din tablă, precum și țarcuri .

Lăsându-și bagajul în mașină, Kate alergă spre intrare. Nu erau decât câțiva pași, dar a fost suficient ca ploaia s-o ude. Oricum, acum că ajunsese, nu mai avea importanță. Bătu la ușă, dar nu primi niciun răspuns.

- Tată?! Ești aici?

Ușa era descuiată, dar unde era tatăl ei? Cu siguranță, angajatul acela cu care se întâlnise nu i-ar fi spus să intre dacă Henry Lyle n-ar fi fost acasă. Individul știa cine este ea, o aștepta, dar a avut și tupeul să-i spună să facă o cafea, ceea ce era cam - ciudat. Kate inspectă pe rând cameră după cameră și, abia când ajunsese într-un living de lângă intrarea principală, avu dovada câtorva indicii ale existenței tatălui ei acolo: cea de-a doua pipă a acestuia în ordinea preferințelor se afla în suportul său, lângă un fotoliu, iar biblioteca era plină cu cărțile știute de ea.

Dar unde putea fi el? Casa, care de-afară părușe atât de primitoare, acum o speria. Auzi zornăitul unei ferestre, apoi un

scârțâit de podele undeva din partea în spate a casei, urmat de un zgomot puternic care o făcu să tresară de frică.

- E gata cafeaua?

Pe o ușă de a cărei existență nici nu știuse, apăru ca o fantomă necunoscutul de la poartă, numai că fără pălărie și haina de ploaie - complet inefficientă, după cum o dovedeau cămășa și pantalonii uzi - părea chiar și mai înalt.

- Ei bine?!

Tonul lui trăda nerăbdarea și, după ce o privi pe Kate cu ochii aceia verzi plini de dispreț, sau poate doar de enervare, își dădu seama că nu mai avea rost să aștepte răspunsul ei și porni spre bucătărie.

- Hei, stai puțin, fir-ar să fie! Unde e tatăl meu?

Încercă să-l urmeze, dar abia putea să se țină după el.

Oricum, vorbea degeaba, pentru că, ignorând-o complet, individul începu să se ocupe de pregătirea cafelei.

- Răspunde-mi! Unde e tatăl meu? Unde e?

Kate repeta întruna această întrebare, cuprinsă de panică. Își pierduse controlul și-l lovea cu pumnii în spate, fără a-și mai da seama de ceea ce spune sau face.

Se opri abia când, prinzând-o de umeri și ridicând-o în aer, individul o scutură ca pe un cățel, lăsând-o fără suflu.

- Potolește-te! sună ordinul lui imperativ, după ce, în cele din urmă, o trânti la podea cu o bufnitură surdă, privind-o tot timpul fix. Am să-ți spun ce-i cu tatăl tău, dar deocamdată sunt obosit și înfometat și, mulțumită ție, mai ud decât ar fi cazul, așa că am să-mi pun niște haine uscate, apoi discutăm. Stai aici liniștită și ai

grijă de ibricul cu cafea. Când e gata, toarn-o în două cești. Eu o beau cu lapte și cu două cuburi de zahăr. Propun câte o picătură de coniac pentru amândoi. e o sticlă în bufet, acolo ... E clar, doamnă Lester?

Apoi, cu o delicatețe surprinzătoare, o așeză pe un scaun, după care ieși. Complet zăpăcită, Kate rămase acolo, tremurând, încă mai având senzația degetelor lui apăsându-i umerii. Când el se întoarse, o găsi în aceeași poziție. O privi o clipă, apoi, dând ușor din cap, turnă cafeaua în cești și adăugă puțin coniac, înainte s-o întrebe cum preferă.

- Neagră, mulțumesc, reuși ea să rostească, făcând eforturi să nu tresară la apropierea lui.

Conștient de teama pe care i-o producea, bărbatul se așeză vizavi la masă și începu să bea, îndemnând-o din priviri să facă la fel. Abia când o văzu că a ajuns la jumătatea ceștii, începu să vorbească, de data aceasta cu o blândețe surprinzătoare.

- Ei, și-acum s-o luăm de la capăt, să vedem dacă reușim să începem cu dreptul. Mai întâi, prezentările. Sunt Ben Croft, partenerul tatălui tău, după cum cred că știi. Nu sunt nici violator, nici sperietoare, nici pervers. Nu intenționez să-ți fac niciun rău, deși aproape ai trecut cu roata mașinii peste piciorul meu, cu bună știință. Zâmbi, arătându-și dantura regulată și făcând riduri ușoare în jurul ochilor, ceea ce-i dădea un aspect plăcut. Imi pare rău că te-am scuturat puțin, dar intraseși în stare de isterie, ceea ce, gândindu-mă mai bine, era de înțeles. Nu cred că te așteptai să fii întâmpinată așa.

Tăcând, Kate continua să-l privească, încercând să-și pună

ordine în gânduri. Benton Croft . dar în niciun caz așa cum și-l imaginase. În scrisorile pe care i le trimisese, tatăl ei îl ridicase în slăvi, reieșind că e un om de afaceri abil și foarte politicos, nici pe departe individul grobian de la poartă și nici măcar acea versiune mult îmbunătățită din fața ei.

- Nici tu nu ești chiar așa cum m-am așteptat, spuse el încet.

Ochii lui Kate se măriră de groază; Dumnezeu, parcă i-ar fi citit gândurile!

- Nu înțeleg ce vrei să spui ... Ce e cu tatăl meu?

Ben Croft continuă, pe gânduri, ca și cum nici n-ar fi auzit-o.

- Ești prea slabă ... ai cearcăne îngrozitoare la ochi ... ești cu nervii la pământ ... probabil de când ... se pare că n-ai mai mâncat de mult ... mănânci puțin ... pesemne la fel de încăpățânată ca ... sper că vei putea ...

Frânturi de cuvinte îi atingeau urechile ca niște aripi de fluturi, dar nu înțelegea nimic. Coniacul îi ardea stomacul și, pentru o clipă, avu senzația de leșin. Deodată, însă, cuvintele lui Ben își făcură loc, brutal și alarmant, dincolo de ceața ce-i cuprinsese mintea, făcând-o să tresară, speriată.

- Tatăl tău n-are nimic grav, dar e la spital. L-am dus ieri. Stai liniștită, nu e cazul să-ți faci griji. Întinse mâna, pe deasupra mesei și-o prinse de încheietura mâinii, împiedicând-o să se ridice, ca un arc. N-are nimic grav! A stat doar cam mult la soare și a muncit cam mult în ultima vreme, de aceea mă bucur că ai venit.

Kate inspiră adânc, apoi încercă să se elibereze din strânsoarea lui, deopotrivă fermă și blândă.

- Dă-mi drumul! Te rog ...

- În niciun caz. Vreau să stai aici și să asculți tot ce am de spus.

Si-apoi, unde ai de gând să mergi?

- La spital, cum unde?

Furia îi coloră obrazii, alungându-i teama și tulburarea. Nu-i plăcea să fie ținută împotriva voinței ei. Wayne obișnuia ...

- În halul în care arăți? Vrei să-l faci pe bietul tău tată să moară din cauza unui atac de inimă?

- Ce tot vorbești?!

În loc de răspuns, Ben se ridică brusc și, fără să-i dea drumul, o trase după el ca pe un copil recalcitrant până ajunseră în vestibul, în fața unei oglinzi cu ramă masivă, împingând-o până când aproape atinse geamul acesteia cu nasul .

- La naiba, nu te vezi în ce hal arăți? În plus, pari în pragul unei căderi nervoase. La ce i-ar folosi tatălui tău să te vadă în starea asta?

Individul avea dreptate. Figura din oglindă era a unei femei înalte și slabe, numai oase, cu cearcăne negre sub ochii căprui-închis, din cauza încordării și nesomnului, cu părul blond ieșind dezordonat din banta în care fusese prins, trasă la față și palidă.

- Arăți îngrozitor, doamnă Lester. I-ai face rău tatălui tău dacă ai apărea așa la spital.

- Lyle, spuse Kate automat, fără să-și dezlipească privirea de imaginea ei din oglindă, ca și cum atunci s-ar fi văzut pentru prima dată. Acum, numele meu este Lyle, nu Lester.

Vorbea mai mult sie înseși decât pentru el, subliniind încă o

dată că revenise la numele de fată. Luase hotărârea cu trei luni în urmă, la înmormântarea lui Wayne, când mintea îi funcționa încă normal, înainte ca sentimentul vinovăției să înceapă s-o roadă ca un acid.

- Ești încă zguduită de moartea lui, nu-i așa?

Ben Croft încă o mai ținea de încheietura mâinii, dar acum, ca simplu punct de sprijin.

- Da, încă sunt ...

Nu era o minciună din partea ei, deși era departe de adevăr.

Privind-o, ochii lui verzi se umplură de tandrețe și compasiune.

- Și totuși, ți-ai reluat numele de fată.

Era o întrebare disimulată și Kate nu se arătă surprinsă.

- Da, așa e, răspunse ea simplu, simțindu-se din nou vinovată.

Crezi că aş putea să merg acum să mă așez din nou? Mă simt cam amețită.

- Sigur, scuză-mă.

O conduse înapoi la scaunul din bucătărie și-i dădu încă o porție de coniac.

- Te vei simți imediat mai bine. Și pentru că înțeleg că ești de acord cu mine că n-are niciun sens să dai fuga la spital, am să telefoniez ca să aranjez să mergem mâine.

Kate se mulțumi să încuviințeze cu o ușoară mișcare a capului, după care îl ascultă în timp ce telefonă la spitalul din Nambour.

- Doresc să transmit un mesaj, vă rog. Când credeți de cuviință, anunțați-l pe domnul Henry Lyle că fiica lui a ajuns cu

bine și că vom veni să-l luăm mâine dimineață.

După ce închise telefonul, se adresă din nou lui Kate, cu voce blândă, ca o șoaptă mângâietoare.

- Cred că un somn liniștitor ar fi cel mai bun lucru pentru tine. Apropo, de cât timp n-ai mai mâncat? De ieri? Sau nici nu-ți mai aduci aminte?

- Am mâncat ceva dimineață.

Nu preciză, însă, că acel ceva însemna doar o cafea băută în trecere prin Brisbane.

- Ei, atunci trebuie să ai o masă cum trebuie. Rămâi acolo și termină-ți coniacul. Mă pricep suficient de bine pentru a pregăti o masă decentă, fără ca nimeni să nu sufere de indigestie după aceea.

Incepu să facă friptură și salată cu mișcări sigure, abile, în timp ce ea rămase la locul ei, adâncită în gânduri. De fapt, nici nu-i era foame. Nu mai avusese senzația de foame de ... de când? De la accidentul lui Wayne, în orice caz. De când poliția venise s-o anunțe, povestindu-i absolut totul, în cele mai mici amănunte. Și acum mai avea coșmarul acelei anchete în urma căreia reputația și așa îndoielnică a lui Wayne și iluziile ei - sau ceea ce mai rămăsese din ele după șaisprezece luni de căsătorie - fuseseră complet distruse.

Ceea ce ancheta nu scosese la iveală, deși faptul, învăluit în tăcere, încă îi frământa conștiința, era implicația soțului său în activități ilegale; știa unde fusese în noaptea aceea îngrozitoare - nu exact locul, dar, în orice caz, circumstanțele, toată acea murdărie în care el se complăcuse.

De fapt, știuse aproape de la începutul căsniciei lor că Wayne era un cartofoar, un depravat și un donjuan incorigibil. Știuse iar, neluând nicio măsură, era aproape ca și cum își dăduse acordul tacit. Totul se terminase în noaptea aceea, când, după ce băuse mai mult decât de obicei în compania ultimei sale cuceriri, plecase la drum pe șoselele aglomerate, ca întotdeauna sâmbăta seara, îndeplinind dorința din adâncul inimii lui Kate.

Pentru polițistul care venise să-i aducă vestea, ochii ei cu pupilele mărite și tremurul din tot corpul nu erau decât reacții firești după șocul primit; n-avea de unde să știe că își petrecuse întreaga seară stând pe întuneric în micul lor apartament, nefăcând nimic altceva decât să dorească moartea soțului ei.

Si, când dorința i se îndeplinise, începuse chinul sentimentului de vinovăție. Nu mai avea importanță că nu-l mai iubea de mult timp pe Wayne - dacă îl iubise vreodată. Da, poate, la început, când încă mai era amețită de farmecul și de înfățișarea sa de bărbat frumos și când încă nu-și dăduse seama de cât de superficială era acea aparență.

Era absurd să se simtă vinovată - știa bine acest lucru și accepta ideea la nivel teoretic. La nivel teoretic, totul căpăta o altă dimensiune, ca, de exemplu acest bărbat înalt care, deși un străin, deși fusese insultat și chiar lovit, pregătea mâncare pentru ea. Wayne, în egoismul lui, n-ar fi gătit pentru ea nici dacă ar fi văzut-o pe patul de moarte.

În condițiile în care amândoi lucrau și munca ei la universitate era chiar mai solicitantă decât a lui, Kate încercase în câteva rânduri să-l roage să se implice și el în treburile gospodăriei, dar

se lovea de fiecare dată de același răspuns: "Crezi că, dacă vroiam să spăl vase - sau să spăl aragazul, sau să ajut la călcat, sau să duc gunoiul, sau ... - m-aș mai fi însurat?!" Foarte curând, Kate

renunțase să mai facă vreo tentativă.

- Hei! Te-am întrebat cum îți place friptura.

Vocea lui Ben o readuse la realitate și, pentru prima dată, îi zâmbi individului.

- Cum îți e mai ușor, numai să nu-nceapă să se audă vreun muget de protest, sau să sară din farfurie.

- N-are nicio șansă. Este carne de vânat tânăr și poate fi servită oricum, numai să fie prăjită potrivit.

- Tu ești expertul!

Carne de vânat . Nu era de mirare, având în vedere că tatăl ei și acest individ erau parteneri la conducerea unei ferme de caprioare. Și totuși, nu se așteptase și nici nu mai mâncase așa ceva.

Pentru prima dată după luni de zile, simțea că-i e foame, ca și când, după o îndelungă perioadă de letargie, simțurile i se trezeau la viață.

Câteva clipe mai târziu, în fața ei se afla o farfurie cu o porție enormă de friptură cu garnitură de salată, care combina cele mai apetisante mirosuri și culori și pe care Kate o găsi irezistibilă.

- Te irosești în afaceri, domnule Croft, în loc să fii maestrul bucătar al oricărui restaurant de lux.

- Mă numesc Ben, Kate. Am lucruri mai bune de făcut; nu gătesc decât pentru mine și prietenii mei.

- Mi-ai putea da lecții.

- Poate, cândva, deși îmi amintesc că Henry spunea de multe ori că gătești excelent.

- Nu prea a mai fost cazul în ultima vreme.

Fusese destul de ambiguă, dar era mai ușor decât să încerce să-i explice cum Wayne o distrusese psihic în asemenea măsură încât ajunsese să se îndoiască până și de lucrurile de care altădată fusese sigură.

Oricum, căscatul pe care nu și-l putu înăbuși puse capăt conversației.

- Cred că e cazul să mergi la culcare. Vino să-ți arăt camera. Fă un duș fierbinte până îți aduc bagajele.

- Dar vasele...

- Le spăl eu mai târziu, sau le putem lăsa așa până mâine dimineață. Dacă ești atât de obosită cum pari, oricum le-ai scăpa din mână.

Apoi o conduse la etaj și se opri în pragul unei încăperi înalte.

- Ajungi la duș din cameră. Ai grijă să nu adormi acolo - nu-mi mai trebuie o udătură în plus azi, spuse el cu un zâmbet deliberat malițios.

Când Kate ieși puțin mai târziu din baie, valizele ei erau așezate ordonat lângă pat, iar rochia de care se schimbase în mașină, agățată pe un umeras în șifonier.

Se simțea nesperat de revitalizată după acel duș fierbinte. Se întinse puțin pe pat, deși nu credea să poată adormi. Își închise ochii doar pentru câteva clipe.

Când îi deschise din nou, soarele strălucea deja cu putere.

Dădu repede plapuma la o parte și coborî din pat. Parcă se așezase deasupra plăpumii, ca să stea doar puțin ... și fereastra era închisă. Se trezise sub plapumă și acum, prin fereastra deschisă, vântul adia ușor. Își mai amintea, foarte vag, mai mult ca o senzație, că fusese învelită și sărutată ușor pe frunte ... și din nou, plapuma bine ridicată ca să-i cuprindă cu o îmbrățișare caldă umerii.

Din fericire, când coborî în bucătărie, singurul semn de viață era bolborositul filtrului de cafea, așa că putea sta puțin să-și adune gândurile înainte de inevitabila întâlnire cu acel uriaș cu toane, în stare să treacă de la brutalitate la gingășie și care continua s-o neliniștească și acum, când nu mai avea motive de a se teme. Si totuși, știa că Ben Croft era un bărbat periculos pe care nu era bine să-l superi, sau să-l subestimezi. Oricum, n-avea nici cea mai mică intenție să facă așa ceva. În cele șaisprezece luni de căsătorie se transformase din fata naivă de douăzeci și patru de ani, într-o femeie înțeleaptă, complet maturizată la cei numai douăzeci și șase de ani ai săi. Si nici cu Wayne nu putea să-l compare! Însurat sau nu, Ben n-ar fi putut niciodată să umble după. Cuprinsă de-un fior, își reaminti, fără să vrea, femeia vulgară, cu ochii complet goi, chemată în timpul anchetei să depună mărturie pentru ultimele ore din viața lui Wayne, întrucât și le petrecuse în compania ei. Nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, dar radia prin toți porii o sexualitate animalică, o aroganță și o prostie atât de stridente, încât chiar și acum Kate simțea pur și simplu greață amintindu-și chipul ei.

Era destul că trebuia să accepte ideea infidelității soțului său,

un fustangiu incorigibil, dar să trebuiască să stea în sala tribunalului alături de acea ... acea creatură subumană, animalică ... Era firesc că toți făceau comparație între ele două și, inevitabil, se întrebau ce defect capital o fi avut ea ca femeie, ca soțul ei să fie nevoit, sau măcar tentat să-și găsească o consolare în brațele unei femei atât de vulgare.

Zgomotul de pași o readuse la realitate și, cu privirea încețoșată de lacrimi, îl văzu pe Ben în pragul ușii; după o privire rece, speculativă, zâmbetul lui cald se transformă repede într-unul convențional, ca și cum ar fi impus o barieră între ei.

- Cred că ar trebui să ne pregătim de plecare, începu el direct, fără a spune măcar "Bună dimineața". După ce-l luăm pe tatăl tău, ne putem opri să mâncăm undeva.

Kate își termină în grabă cafeaua, apoi merse imediat să se îmbrace. Intorcându-se în holul de jos, rămase complet uluită la apariția lui Ben. Cam așa era individul pe care și-l imaginase din scrisorile tatălui ei: proaspăt ras, îmbrăcat într-un costum din stofă fină, lucrat la o casă mare de modă, cu cravată de culoare închisă, exact în nuanța dungii subțiri de la cămașă și încălțat cu pantofi scumpi din piele, era prototipul omului de afaceri stilat. Doar bronzul îi trăda plăcerea de a lucra cât mai mult posibil în aer liber.

- Când te va vedea atât de elegant, bietul tata va crede că am venit pregătiți pentru funeraliile lui!

- Ai un simț al umorului macabru.

Toate încercările ei de a face conversație pe parcursul drumului se izbiră de aceleași răspunsuri monosilabice din partea

lui, până când, aproape de Nambour, începu să vorbească.

- Nu intenționez să spun nimic, dar se pare că sunt nevoit s-o fac, având în vedere starea tatălui tău. Cunosându-l bine, îmi dau seama că el nu ți-ar spune-o niciodată. Vorbise până atunci privind atent drumul din față, dar deodată, își întoarse capul și o fixă cu ochii lui al căror verde- intens îi dădu fiori. Ceea ce vreau să spun, este că e timpul să te maturizezi!

Capitolul 2

- Ce să ... fac?!

Lui Kate nu-i venea să creadă că auzise bine.

- Să te maturizezi.

Deși își întorsese din nou capul, urmărind cu atenție drumul, Kate încă mai simțea intensitatea privirii lui. Era mult prea uluită ca să-i răspundă, iar el aștepta replica ei, mulțumit de efectul produs. Pur și simplu, Kate nu știa ce să spună. Cu câțiva ani în urmă, în orice caz, înainte de căsătorie, ar fi sărit la atac imediat, dar acum, furia la fel de mare era înăbușită sub un strict autocontrol. Tot Ben rupse tăcerea; vorbi atât de încet, încât abia i se auzea vocea.

- Inertă ... total inertă ... Dumnezeuule, n-ai de gând să-mi spui măcar că nu-i treaba mea?! Sau ești în așa hal încât nici de atâta lucru nu mai ești în stare!

- Poftim: Nu-i treaba ta.

Făcea eforturi disperate să-și mențină calmul, reușind să rostească aceste cuvinte fără să-i tremure vocea.

- Ba da! Am luptat mult ca să-l mențin pe tatăl tău pe linia de plutire și nu vreau să distrugi acest echilibru fragil. Îmi pare rău, dar va trebui să-ți pui ordine în viață!

Un ciudat calm glacial o ajută să reziste acelui dialog, deși nu prevestea decât o și mai mare acumulare de furie.

- Chiar așa?! Spune-mi, domnule Croft, este una din micile tale plăceri sadice de a pune ordine în viețile altora?

- Nu-mi face deloc plăcere, doamnă Lyle. De fapt, aș

prefera să nu trebuiască să-mi pese. Numai că ... văzându-l pe tatăl tău cum muncește până la epuizare, sperasem să ai o influență pozitivă asupra lui, să-l mai temperezi. Si când colo ... cum să pui bază pe o plângăcioasă! Nu neg durerea ta, dar, la naiba! Sunt trei luni de când s-a întâmplat nenorocirea și tu continui să jalești ca în prima zi. Soțul tău e mort și toate lacrimile tale nu-l vor mai putea readuce la viață! Pe când tatăl tău e încă viu și are nevoie de tine - sau, cel puțin, are nevoie de fata despre care îmi povestea adesea. Personal, am impresia că se amăgea.

- Ce naiba vrei să spui?!

Nu numai vocea îi trăda acum furia, dar parcă și arăta ca o pisică pregătită de atac, cu ghearele scoase.

- Vreau să spun că nu semeni deloc cu descrierea, scumpo! Mă surprinde, pentru că nu mi-am imaginat vreodată că tatăl tău poate fi atât de orbit de sentimente paterne, încât să nu mai fie deloc rațional. Sper să nu se fi întâmplat la fel și în ceea ce privește evaluarea animalelor de la ferma noastră! Ar fi o nenorocire! Până acum am avut încredere deplină în judecata lui, dar cred că am să verific eu însumi de-acum încolo!

Kate nici nu-l mai auzea; un vârtej de gânduri îi chinuiau mintea. Ce-i putuse spune tatăl ei acestui individ obraznic și arogant? Doar n-o fi descris-o ca pe vreun model de perfecțiune! Nu, tatăl ei n-ar fi făcut așa ceva! Și totuși, ceva îi spusese, dar ce anume?

- ... și, când, intenționat l-ai anunțat de accident și de

înmormântare doar când era prea târziu ca să mai vină, a crezut, iar eu, ca un prost, am fost de accord, că a fost o atitudine rezonabilă din partea cuiva puternic și responsabil, așa cum spusese întotdeauna despre tine că ești. La naiba! Probabil că erai atât de distrusă, încât uitaseși complet de el!

- Nu este adevărat!

Abia putu rosti cuvintele, de parcă era cătuită. Apoi, brusc, tăcu. Cum ar fi putut să-i spună adevăratul motiv ce o făcuse să acționeze așa? În definitiv, nu era treaba lui.

- Asta e versiunea ta și ești liberă s-o menții.

Deodată, Ben viră pe un drum lateral îngust și opri în dreptul unei parări amenajate special pentru ca turiștii să poată admira panorama orașului Nambour și țărmul mării. Opri motorul, răsucind cheia de contact cu o mișcare hotărâtă și enervată, apoi se întoarse spre ea și o privi cu o expresie serioasă, dar sumbră și ostilă.

- Ideea este că sănătatea tatălui tău mă interesează acum mai mult decât faptul că nu te poți opri din a-ți plânge de milă. Nu mă interesează cât de mult ți-ai iubit soțul și cât de mult îți lipsește - este pierdut pentru totdeauna. Dar, dacă nu încerci să te porți astfel încât să nu-l faci pe tatăl tău să sufere, îi vei face mult rău. Așadar, vreau să-mi promiți că-ți vei păstra lacrimile, ca acelea de dimineață, de exemplu, pentru tine. Nu-mi pasă dacă adormi plângând în fiecare seară, atâta timp cât tatăl tău nu știe și nu vede nimic.

- Bine, bine! Am înțeles! Numai că trebuie să-ți spun ceva, domnule care te crezi atotputernic: țin la sănătatea tatălui

meu tot atât de mult ca și tine - de fapt, probabil că mult mai mult. Nu intenționez să vin să stau aici, pe capul lui, plângându-mi durerea sub ochii lui și făcându-i rău! Dar îmi displace ce-ai spus și modul în care gândești, pentru că ... n-ai dreptul, atâta vreme cât nu știi nimic . absolut nimic!

- Stiu ce văd, și n-am văzut nici urmă din femeia calmă, rațională, sigură pe sine, la care mă așteptam. Încerci să-mi spui că, sub această aparență, chiar există o femeie adevărată?

- Ultima oară când m-am uitat, exista, dar oricum, nu e de așteptat ca un șovin ca tine să știe ce înseamnă așa ceva.

- Poate că sunt șovin, dar nu orb!

O privi cercetător, zâmbind, iar Kate rămase nemișcată, tăcută, surprinsă de reacția ei fizică de răspuns. O atingeă fără s-o atingă propriu-zis, dar îi simțea mângâierea pe obraji, pe buze, pe gât.

- Când termini, n-ar fi rău să plecăm.

Kate vorbi rar, răspicat, pentru a-și ascunde tremurul din glas. Cuprinsă de panică, își dădea seama că acest individ reușise, fără măcar s-o atingă, să-i trezească instincte despre care credea că nu mai funcționau. Ceea ce era și mai grav, individul era perfect conștient de efectul pe care-l avea asupra ei.

- Vom pleca numai după ce-mi vei promite ce te-am rugat.

- În acest caz, probabil că vom sta aici mult și bine - poate pentru totdeauna.

- Te contrazici. Ai spus deja că ești de acord cu mine, dar

nu vrei să promiți nimic.

- Nu sunt deloc de acord cu tine. Am spus doar că nu intenționez să-i fac vreun rău tatălui meu, ceea ce n-are nicio legătură cu atitudinea ta dictatorială. Nu mă simt obligată să-ți promit nimic și nici n-o voi face.

- Cum dorești ...

Cu același zâmbet ironic, Ben se rezemă de spătarul banchetei și-și aprinse o țigară. Deși ar fi fumat și ea, îl refuză când îi oferă. Cel puțin, nu se mai contraziceau, dar Kate trebuia din nou să suporte, stingherită, privirea lui plimbându-se de-a lungul trupului ei, ca o mângâiere.

- Presupun că vrei să stăm aici până obții ceea ce vrei? Intotdeauna te aștepti să obții ce vrei?

- De obicei, da.

- Nu și de data aceasta. Și, încetează să mă mai privești așa.

- Cum?

- Știi foarte bine ce vreau să spun.

- Nu cred că știu. spuse el pe un ton mioros.

- Ce-ar fi să încetăm cu jocul acesta stupid și să ne continuăm drumul! Sunt deja sătulă de compania ta și abia aștept să-l luăm pe tata.

- Încă n-ai promis.

La naiba cu el! Nu-i va promite nimic, chiar dacă asta însemna
să ...

- Bine. murmură ea, luându-și poșeta cu o mână și

deschizând brutal portiera, cu cealaltă.

Ben rămase nemișcat, privind-o și abia când centura de siguranță, de care uitase complet, îi zădărnici în mod penibil încercarea, izbucni în râs.

- Să te ia naiba! strigă ea furioasă, încercând să se elibereze.

Încetând să mai râdă, Ben o prinse de încheietura mâinii, imobilizând-o.

- Nu te pot forța să promiți, dar, cel puțin, pot afla altceva.

Înainte să poată protesta în vreun fel, Kate își simți buzele acoperite de ale lui într-un sărut nesfârșit. La început, încercă să i se opună, dar, cum era evident că n-are nici cea mai mică șansă în fața forței lui, schimbă tactica și se lăsă complet inertă în brațele lui. Efectul, contrar celui scontat, o luă prin surprindere: în loc să se simtă descurajat, Ben insistă cu o delicatețe care în cele din urmă o făcu să-i răspundă cu aceeași intensitate, cu toată frustrarea trupului ei ce părea că revine la viață. Protestele se formau doar pe plan mental, total ignorate de gesturile senzuale care trădau o neașteptată nevoie de atingerea și de mângâierile lui.

- Nu cred că e locul să continuăm . spuse el într-un târziu, îndepărtând-o ușor.

Vocea lui dădu măcar un minim de satisfacție lui Kate; fusese un atac deliberat, calculat cu malițiozitate asupra simțurilor ei, dar era clar că nici el nu scăpase neatins.

- Ești un ... mare ticălos!

- Cel puțin, ai un strop de culoare în obraji. Hai să-ncercăm

s-ajungem la spital până nu revii la paloarea dinainte.

Ajunseră în câteva minute și numai atunci Ben vorbi din nou.

- Să uităm de promisiuni, dar propun un armistițiu. Nu cred că tatăl tău ar fi bucuros să știe cât de mult ne urâm.

- Nu, nu va ști, dar dacă te mai atingi vreodată de mine, vei regreta!

- Te cred, draga mea Kate. Totuși, când te voi ajuta să cobori din mașină, așa cum face orice domn binecrescut, te rog să strângi din dinți și să suporti -trebuie să salvăm aparențele, nu uita.

- De parcă ai ști ce-nseamnă un domn binecrescut! răspunse ea cu un zâmbet care nu alteră totuși cu nimic tonul acid al remarcei.

Kate încă mai avea acel zâmbet pe buze după o oră, când, după ce-l luaseră pe tatăl ei de la spital, se opriră să ia prânzul la restaurantul Cascada Kondalilla. Ea ar fi preferat să meargă direct acasă, dar nu putea strica plăcerea tatălui ei.

Deși nu lăsase nimic să se vadă, fusese nu numai surprinsă, ci și puțin speriată de cât de tras la față și de palid arăta acesta; părea mult îmbătrânit în acești doi ani de când nu se văzuseră - arăta mai slab și chiar mai scund decât îl știa.

- După cât de elegant ești, înțeleg că, deja, Kate a făcut impresie bună asupra ta; presupun că nu pentru mine te-ai îmbrăcat așa.

- Oh, da, o impresie excelentă ...

- E de-nțeles, deși, draga mea, se pare că n-ai prea

mâncat

bine în ultima vreme.

- Dacă plecăm mai repede de aici, se poate remedia imediat, spuse Ben jovial. Ne oprim la restaurantul Cascada Kondalilla; abia aștept, după două zile în care am gătit eu.

Era un restaurant de lux și, fără privirile insinuante ale lui Ben, Kate s-ar fi bucurat mai mult de ceea ce oferea atât din punct de vedere al meniului rafinat, cât și al panoramei. Ar fi tentat-o să vadă cascada, dar Henry se opuse, pe motiv că nu vroia ca un bătrân ca el să le strice plăcerea unei astfel de plimbări. Ajunși acasă, se retrase imediat să se odihnească, nu înainte de a-i propune lui Ben să-și petreacă restul zilei arătându-i lui Kate proprietatea, în același spirit lipsit de subtilitate de a-i împinge pe unul în brațele celuilalt.

Kate nu avu de ales și merse să se schimbe în niște haine mai comode, după care plecă împreună cu Ben, și el îmbrăcat cu blugi uzați și cămașă kaki. Deși Henry nu mai era de față și nici nu-i putea auzi, păstrară aceeași atitudine jovială, ca și cum erau cei mai buni camarazi, bucurându-se fiecare de compania celuilalt. Abia la câțva timp după ce ieșiră din casă, reveniră la starea de spirit dinainte.

- Ești cel mai mare nerușinat pe care l-am întâlnit vreodată! Te amuzi intrând în jocul acestui plan ridicol al tatălui meu, care speră să avem o minunată relație amoroasă! Să nu încerci să negi!

Roșie la față, cu respirația grea de indignare, se opri în fața lui, aruncând spre el priviri ca niște sulite, în timp ce Ben,

calm, se uita la ea amuzat și deliberat insistent, lăsând clar să se vadă că intuiește perfect fiecare formă de sub hainele ei.

- Și de ce aș nega?! Dacă stau să mă gândesc, am avut oferte chiar mai rele.

- Să-ți intre bine în cap: nu există nicio ofertă și nici nu va fi vreodată. Am vorbit cât se poate de serios: dacă mă mai atingi, vei regreta.

- Dacă nu te calmezi, am să mă văd nevoit să-ți trag câteva la fund. N-ai nicio scuză să te porți ca un copil răsfățat pentru că lucrurile nu ies cum vrei tu! Prefer ca femeile cu care am relații să fie stilate și s-o și dovedească.

- Măcar ele să fie stilate! Dar, din moment ce eu nu sunt una dintre ele și nici nu intenționez să fiu, am să continui să vorbesc cum îmi place, indiferent dacă-ți convine sau nu.

Ben puse capăt teribilismului ei prinzând-o de umeri și marcând fiecare frază pe care o rostea răspicat printr-o nouă zgâlțâitură.

- Să ne înțelegem bine: poți să susții că nu vrei o relație cu mine, dar este evident că tatăl tău are o cu totul altă părere, așadar votul hotărâtor este al meu. Părerea mea este că ți-ar face mult bine. În plus, dacă aceasta îl face fericit pe tatăl tău, eu n-am nimic împotrivă - n-are nevoie de stresul de a ne vedea certați. Așadar, dragă Kate, va trebui să accepți aparența interesului pe care-l manifest pentru tine.

O ultimă zgâlțâitură îi făcu dinții să-i clănțâne; albă la față și tremurând, aproape nici nu mai auzi ultimele lui cuvinte.

- Nu-ți fie teamă că aș profita în mod necinstit; oricum, nu

ești genul meu! Acum, liniștește-te. Ia totul ca pe un joc - eu asta fac.

Înainte de a primi un răspuns, Ben o prinse ușor de braț și o conduse într-un tur al proprietății, explicându-i și arătându-i diverse lucruri, ca și cum incidentul dinainte nici n-ar fi existat.

Încă șocată de trecerea lui bruscă de la o atitudine la alta, Kate merse aproape împleticindu-se lângă el, aproape fără să audă nimic din ce-i explica despre instalații și operații de executat. Abia când ajunse la primul padoc cu căprioare, interesul pentru ceea ce vedea deveni mai mare decât supărarea.

O turmă mică de ciute roșcate, însoțite de puii lor - versiuni mai mici ale mamelor, cu blană cu pete deschise la culoare - o făcu să nu-și poată stăpâni un strigăt de încântare. La auzul vocii ei, multe dintre animale se refugiară la marginea padocului.

- Of, Doamne, cred că nu trebuia să vorbesc tare! Am impresia că le-am speriat.

- Nu-ți face griji. Căprioarele din turma aceasta sunt obișnuite cu oamenii. Doar toate sunt crescute la fermă, nu provin din exemplare sălbatice capturate și aduse aici.

Pe măsură ce vorbea, Ben o conduse spre următorul padoc, în fața căruia rămase și mai impresionată: cerbi purtându-și cu maiestuoasă podoabă de coarne. Aceștia păreau mai puțin sperioși și câțiva veniră chiar, prietenoși, până la gard, mișcându-și boturile umede ca și cum l-ar fi salutat pe Ben.

- Bună, diavol ticălos ce ești! șopti el, întinzând mâna prin gard și lăsându-și degetele adulmecate de cel mai îndrăzneț dintre ei. Da, da ... Acum ești un drăgălaș, dar în câteva luni, parcă văd că vei încerca iar să mă bagi în spital. Te previn de pe-acum: ai grijă, băiete, dacă ți se mai ivește o a doua șansă, profită din plin, pentru că altminteri, dacă eu sunt învingătorul, te transform într-un hamburger fără să mai stau o clipă pe gânduri.

Cerbul își încreți botul, ca și cum ar fi râs de Ben, apoi, când acesta își retrase mâna, se depărtă cu același aer mândru.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Kate curioasă, în timp ce porneau deja spre următorul padoc.

- Nimic grav ... A încercat să mă înfigă într-un țărui ascuțit în perioada rutului anul trecut, dar anul acesta nu-i mai merge.

- Dar arată atât de ... blând...

- Să nu crezi asta. Ben se întoarse spre ea, privind-o cu un aer serios. Să nu crezi niciodată așa ceva. Toți cerbii pot fi periculoși, chiar și căprioarele. Iar în perioada de rut, unii cerbi mai bătrâni te-ar omorî cu mare plăcere. Nu uita!

- Se pare că vorbești serios, nu vrei doar să mă sperii.

- Amintește-mi odată să-ți arăt cicatricele. Da, Kate, vorbesc cât se poate de serios. Au copitele ca lamele și le folosesc fără nicio remușcare, mai ales când sunt în impas, sau furioși. Știu că nu-ți place să-mi promiți nimic, dar de data aceasta e ceva foarte serios: să nu intri niciodată, pentru

nimic în lume, într-un padoc, fără cineva care se pricepe; ai înțeles?

Expresia de pe chipul lui nu lăsa loc la contraziceri.

- Da, am înțeles.

- Sper din tot sufletul. Ești mult prea frumoasă ca să riști astfel.

Ben merse mai departe, părând că nu observă surprinderea lui Kate față de neașteptatul compliment.

Surprindere și . plăcere, deși nu voia să recunoască nici față de ea însăși.

Continuându-și turul, Ben îi vorbi despre modul de funcționare al fermei și-i explică de ce un singur cerb era lipsit de podoaba de coarne.

- Creșterea căprioarelor este la începuturi în Australia și aproape în același stadiu în Noua Zeelandă, unde a început abia în anii '70, dar reprezintă un potențial uluitor, având în vedere că, practic, fiecare bucățică a animalului este comercializabilă, inclusiv anumite părți ... la care nu te-ai fi așteptat niciodată.

- Am auzit de anumite utilizări mai puțin ortodoxe ale coarnelor de cerb în Orient, spuse Kate, pentru a nu fi considerată total ignorantă în privința acestui subiect, cum de fapt aproape era.

- Da? Cred că te referi la utilizarea acestora ca afrodisiac. Poate într-o zi vei încerca și tu, sau nu crezi în eficiența sa?

- N-am nici cea mai vagă idee și nici nu vreau să aflu.

Kate îi răspunsese pe un ton rece, reușind cu greu să-și

întoarce privirea de la el; emana atât de multă virilitate și era supărător, chiar îngrijorător, că o putea afecta într-o asemenea măsură, chiar în absența celui mai mic contact fizic.

- N-are importanță, râse el. Ideea de utilizare a coarnelor de cerb pentru extragerea unei substanțe afrodisiace este o invenție apuseană. Cornul de rinocer? Acela da, poate. Cine știe?! Nu însă coarnele de cerb; acestea sunt prelucrate doar pentru uz medical. De fapt, cred că adevărata bogăție rezidă în pielea de pe coarne, folosită în industria farmaceutică. Toți acești cerbi și căprioare pe care i-ai văzut valorează mult mai mult vii decât sacrificați pentru carne. Un cerb mare, matur, poate produce patru până la cinci kilograme de astfel de piele pe an. Dacă ai fi venit acum câteva luni, ai fi văzut cum se lucrează cu așa ceva. Chiar și acum ne-a mai rămas, congelată. Poți să te uiți, dacă te interesează.

- Atâta timp cât nu trebuie să și gust.

- Nicio grijă. Deși, când substanța este uscată și tăiată felii, seamănă cu niște cartofi prăjiți, numai că se poate spune că așa ceva valorează aur pe piața de desfacere cu amănuntul.

- Tot nu mă tentează.

- Cel puțin, știu că-ți place carnea de cerb, așadar nu ești o cauză complet pierdută. Numai că nu trebuie să înceapă să-ți placă prea mult, pentru că dragii noștri cerbi sunt mult mai valoroși vii decât transformați în friptură. Și, pentru că tot vorbim despre mâncare, cred că trebuie să mergi acasă să

pregătești ceva pentru ceai. Numai că am uitat să scot ceva din congelator dimineață, așa că va trebui să gătești la cuptorul cu microunde, pe care cred că știi cum să-l folosești.

- N-am mai făcut asta până acum, dar presupun că mă voi descurca. Având în vedere cât ai mâncat la prânz, bănuiesc că vrei cina destul de târziu.

- Nu prea târziu; am nevoie de orele de somn pentru frumusețe ... De altfel, și tu. Iar începi să fii îngrozitor de palidă.

Kate făcu repede un pas înapoi, dar Ben nu numai că nu schiță niciun gest s-o sărute din nou pentru a-i readuce culoarea în obraji, dar făcu el însuși un pas înapoi, măbind distanța dintre ei.

- Ai reflexe bune, remarcă el, râzând. Păcat că ai uitat că sunt sub semnul amenințării cu o pedeapsă cumplită.

- Păcat că nu ești un gentleman, astfel încât amenințarea să nu fi fost necesară.

Nici ea nu știa bine dacă enervarea din tonul ei fusese provocată de faptul că nu mai încercase s-o sărute, sau că-i ghicise gândul.

- Sunt gentleman atunci când vreau, dar cred că te-ai plictisi lângă un bărbat care să nu știe decât să fie prea blând.

- Mai bine plictisită, decât cu teama constantă de a fi agresată

- n-aș putea spune că mi-ar face plăcere așa ceva.

- Am observat ... Ce făcea soțul tău? Te așeza pe un pedestal și cerea voie să te sărute?

- Nu e treaba ta.

- De ce nu? Din moment ce tatăl tău este atât de hotărât să ne vadă împreună, am dreptul să știu la ce să mă aștept.

- La ce altceva să te aștepți decât la absolut nimic?!
Brusc, simți că-și pierde răbdarea. Nu mă interesează ce are de gând tatăl meu. Nu voi accepta să fiu împinsă în brațele tale, sau ale oricărui alt bărbat.

- Dar mai ales ale mele. Ce ai de gând să faci? Să-ți petreci restul vieții îndrăgostită de o amintire?!

Îndrăgostită de o amintire? Kate se cutremură. Chiar dacă ar fi existat puțină dragoste pentru Wayne, el o distrusese cu mult înainte de-a muri, numai că, în același timp, distrusese și imaginea despre ea însăși ca femeie. Dar poate era mai bine așa, decât să- i fie redeșteptate simțurile de acest străin autoritar care o contraria. Erau și amintiri, trebuia să recunoască, dar dragostea, așa cum o visase adesea, nu-și găsea locul nici în ele, nici în legătura pe care tatăl ei o dorea între ea și Ben.

- Nu, domnule Croft, nu sunt îndrăgostită de o amintire.

Surprinsă ea însăși de sinceritatea răspunsului, tăcu. Nu intenționase să spună așa ceva, ci o replică prin care acest individ să fie ținut la distanță cât mai mare - pentru că era periculos pentru liniștea ei și pentru fragilitatea echilibrului la care câteodată credea că ajunsese.

Îndrăgostită de o amintire! Iși ura amintirile, în special amintirea faptului că dorise moartea soțului ei și că dorința i se îndeplinise. Chiar și Wayne, ticălos și ordinar cum era, nu

merita așa ceva. Și totuși, dac-ar fi trăit, ar fi făcut tot posibilul s-o distrugă; acum, mort, aproape că reușea mai bine.

- La naiba! Iar faci asta!

Vocea dură a lui Ben o făcu să revină la prezent și se trezi în fața privirii lui pătrunzătoare, care pur și simplu o ardea. Când întinse mâna și o prinse de umeri, Kate se temu o clipă, dar când începu să-i vorbească, vocea lui era blândă și plină de compasiune.

- Mă-ntreb unde pleci ... Dar mai ales, de ce, din moment ce-ți provoacă atât de multă suferință .

Atingerea lui era delicată, ușoară, și Kate rămase pe loc, abia rezistând impulsului de a se arunca la pieptul lui și a plânge. Cum nu era posibil, alese să se îndepărteze, enervată.

- Ți-am spus să nu mă mai atingi!

Continuă să țipe la el, vocea ei ascutită suprapunându-se încercărilor lui de a spune ceva, pentru că, oricum, cuvintele lui se loveau de ea ca de o carapace dincolo de care nu puteau pătrunde. Deodată, se-ntoarse și porni în goană înapoi, oprindu-se la prima clădire a anexelor, unde rămase puțin să se liniștească.

Ben rămăsese pe loc - înalt, nemișcat, cu o expresie dură întipărită pe fața ca o mască făcută din unghiuri și planuri colțuroase.

Abia mai târziu, gândindu-se la scena petrecută, lui Kate îi răsunară în minte cuvintele lui, cu întreaga lor încărcătură de tristețe și de îngrijorare pentru ea. În orice caz, erau mult mai blânde decât cele ale tatălui ei când veni să discute cu ea în

bucătărie, în timp ce pregătea cina.

Capitolul 3

- De ce nu-ți place Ben Croft?

Aceste prime cuvinte rostite de tatăl ei, cum veni în bucătărie și se așează comod pe un scaun, astfel încât să-i poată observa reacția, nu avură deloc darul s-o scoată din starea de tulburare în care se afla imediat ce ajunsese acasă.

- Nu-mi displace.

Dincolo de răspunsul ei evaziv, Henry își cunoștea prea bine fiica, pentru a nu-și da seama de adevăr.

- Nu mai vrei s-auzi de niciun bărbat, sau e ceva personal între tine și Ben?

- Dumnezeuule, ce-i asta? Inchiziția spaniolă?! Nu: Bună, ce faci? sau Ce mult mă bucur că te văd! Nu! Doar niște întrebări prostești despre un bărbat pe care l-am cunoscut cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă. Zău, tată, cum să știu dacă îmi place sau nu?! E mult prea devreme să pot spune!

- Îmi amintesc cum te-ai îndrăgostit de Wayne exact în douăzeci și patru de ore! Și să nu vă imaginați, tu și cu Ben, că m-ați păcălit în timpul prânzului la restaurant, sau pe parcursul drumului - asta să-ți fie clar. Vreau să știu ce se-ntâmplă - și vreau să aflu acum!

- Nu se-ntâmplă nimic și nimeni nu încearcă să te păcălească, spuse ea repede, gândindu-se că o mică minciună era scuzabilă. Dacă ți s-a părut ceva suspect, a fost poate stânjeneala noastră în fața încercărilor tale de a ne arunca unul în brațele celuilalt.

O minciună mai mare, de data aceasta, dar cel puțin

eficientă, cu condiția ca tatăl ei să nu-și aducă aminte că Ben nu păruse deloc stânjenit, ci mai degrabă amuzat.

- De ce n-aș încerca?! Ben este de o mie de ori mai bun decât a fost Wayne, așa că v-ați potrivi perfect.

- Văd că nu ți-a trecut nicio clipă prin minte că sunt perfect în stare să-mi aleg un bărbat, în cazul în care aș dori unul.

- Având în vedere experiența trecută, nu sunt chiar foarte sigur . Doar dacă acel simulacru de căsnicie te-a învățat să ai gusturi mai bune.

Se dusese orice speranță de a ascunde ceva de tatăl ei. Era clar că știa mai mult decât își imaginase ea vreodată. Sau . poate că nu era chiar așa. Se hotărî să încerce să afle.

- Ce vrei să spui?

- N-ai fost fericită cu Wayne, nu-i așa?

Așadar, nu știa sigur, ci doar bănuia, iar ea fusese pe punctul să se lase prinsă în capcana întinsă de el.

- Nu știu ce te face să spui asta. De asemenea, nu știu de ce ții neapărat să vorbești de rău pe cineva mort.

- Nu spun nimic din ceea ce i-aș fi spus când trăia, în față
- dacă ar fi avut vreodată curajul să dea ochii cu mine. Puțin probabil că ar fi făcut-o, ticălosul și lașul! Dar cred că nu-ți spun o noutate, nu-i așa, Kate?

- Sincer, nu știu ce importanță mai are, din moment ce a murit. Nu văd nici ce legătură are cu Ben, sau cu oricare alt bărbat. Dacă îți închipui că mă poți mărita cu primul venit, te înșeli; te anunț că nu mă interesează. Este clar?

- Cât se poate de clar.

Revenirea tatălui ei la o aparentă stare de calm era nu numai suspectă, dar și mult mai periculoasă decât spiritul incisiv, de frondă, dinainte.

-În plus, a murit doar de trei luni. Nu ți se pare că e cam devreme să cauți pe altcineva?

- Prostii! Cei care s-au bucurat de o căsnicie fericită sunt cei care își refac viața cel mai ușor când soțul sau soția moare. Am început să-mi caut o nouă parteneră la foarte scurt timp după ce mama ta a murit, așa cum a fost dorința ei. A dorit enorm să mă recăsătoresc și să fiu tot atât de fericit cum am fost alături de ea - mi-a spus-o chiar pe patul de moarte.

Kate rămase foarte surprinsă; nici nu știa ce să spună. Nu știuse că tatăl ei căuta o altă femeie în cei trei ani de când murise mama ei.

- Presupun că mă vei întreba de ce nu m-am recăsătorit în acest timp, continuă Henry, fără să ia în seamă surprinderea fiicei lui. Ei bine, pentru că n-am întâlnit pe nimeni care să fie măcar pe jumătate ca mama ta - cam asta e, în esență. Dar au fost clipe când m-am simțit îngrozitor de singur, atât de singur cum nici nu-ți imaginezi. Nu vreau să treci și tu prin așa ceva . Oh, fir-ar să fie, te rog să mă scuzi că m-am repezit așa, și poate chiar pentru faptul că am încercat să forțez o relație între tine și Ben. Asta e pentru că ... arăți atât de obosită ... Nu ai suficientă grijă de tine.

- Cel puțin, pe mine nu m-a trimis nimeni în spital să mă odihnesc ... glumi ea, îmbrățișându-l. Si-acum sunt aici, și nici

eu, nici tu nu ne vom simți singuri și ne vom putea odihni în voie.

Rămaseră așa un timp, tăcuți, fericiți de a fi iar împreună. Apoi, trebuind să-și continue treaba, Kate îl trimise să stea să-și fumeze pipa pe verandă.

- Dar, nu uita: nu mai încerca să-mi aranjezi o relație, ca să nu-ncep să fac asta chiar eu.

Cum reveni în bucătărie, auzi acea voce ironică, pe care o cunoștea atât de bine.

- Asta e o idee grozavă. Cum de nu m-am gândit eu! Stătea în pragul ușii din spate și, fixând-o cu ochii aceia verzi îngrozitori, își ridică pălăria parodiind un semn de salut de extremă politețe.

- Pot să intru?

- Sigur că da.

Kate încerca să-și stăpânească enervarea. Oare cât auzise din discuția lor? De când stătea acolo, spionându-i?

- Pentru liniștea ta, să știi că n-am auzit decât ultima replică, spuse el neîntrebat, ca răspuns la întrebările ei nerostite. Dar, nu mi-e greu să refac restul conversației.

- Nu te deranja.

Îi aruncă o privire plină de venin, după care îi întoarse spatele și-și reluă treaba.

Ben nu răspunse, ci doar trecu pe lângă ea, pentru a ajunge lângă Henry. N-o atinse, dar Kate simți ceva ciudat în dreptul taliei; abia când, câteva clipe mai târziu îi căzu șorțul, își dădu seama, mai mult amuzată, decât furioasă, ce făcuse.

Își aminti cum tatăl ei glumea la fel cu mama și, fără să vrea, se gândi că numai o relație foarte apropiată cu o femeie, într-o atmosferă casnică, ar fi putut să-l familiarizeze pe Ben cu un astfel de gest. Pesemne fusese mama lui, sau ... Spre surprinderea ei, Kate constată că o preocupa serios cealaltă alternativă.

Aceasta nu era singura dovadă că Ben era obișnuit cu eticheta vieții de familie: la cină apăru revigorat după un duș, proaspăt bărbierit, și îmbrăcat, deși sport, cu o anume notă de eleganță.

În timpul mesei, le povesti o mulțime de întâmplări amuzante din călătoriile lui în sud-estul Asiei, mai întâi când își îndeplinea stagiul militar, apoi pe cont propriu, ca întreprinzător și, pentru prima dată, Kate se simți relaxată în compania lui, plăcut impresionată de manierele lui elegante. Iar când râdea, fața lui era cu totul alta, trăsăturile dure, dar incontestabil de o frumusețe virilă, dându-i un aer adolescentin.

Henry renunțase la planul lui de Cupidon și însuși Ben, la a o tachina, așa că atmosfera devenise atât de plăcută, încât Kate se lăsă cuprinsă de o dulce moleșeală, ca înainte de a se cufunda în somn, când sunetele și imaginile se amestecă ingenios, sfidând contururile realității.

Închise puțin ochii, căci nu mai era nevoie să-l privească pe Ben pentru a-l vedea. Îi distingea clar trăsăturile, nu numai așa cum arăta în seara aceea, dar și în noaptea când o întâmpinase și, mai ales, când o sărutase. Când deschise din

nou ochii, îl surprinse privind-o; nu-și mută, vinovat, privirea, ci mai degrabă trecu de la o expresie de duioșie la una de expert evaluator, după care se concentrează asupra a ceea ce spunea tatăl ei.

Nu după mult timp, când cei doi bărbați hotărâra că e timpul de culcare și toți trei se îndreptară fiecare spre dormitorul său, deși pe jumătate adormită, Kate încă se mai gândea la ce putuse determina acea expresie pe care o surprinsese în ochii lui, din moment ce ea era deja catalogată fie drept copil răsfățat, fie drept femeie frigidă. Deodată, suneria telefonului o făcu să tresară.

O porni repede spre livingul de la parter, dar nu coborî decât până la jumătatea scărilor, când telefonul se opri și auzi vocea lui Ben. Se pregătea să se întoarcă în cameră, dar, de la primele cuvinte, conversația îi captă atenția.

- Vii? spuse Ben pe un ton satisfăcut. Grozav! După cum stau lucrurile, ne prinde bine un manager ca tine.

După care propriile ei gânduri pline de spaimă bruiară vocea lui. Manager?! Dar, parcă tatăl ei era managerul fermei. Nu cunoștea detaliile de ordin financiar ale parteneriatului lor, dar era oare posibil ca Ben să-și îndepărteze partenerul cu o sănătate îndoielnică, pentru a-l înlocui cu altcineva?

- În două săptămâni? Grozav! Abia așteptăm să vă vedem pe amândoi. La revedere; transmite complimente lui Robyn din partea mea.

Abia când auzi receptorul așezat în furcă, se grăbi înapoi spre camera ei, ca să evite o întâlnire cu Ben și, aproape până

dimineață, se zbătu pradă celor mai negre gânduri.

Coborî foarte devreme în bucătărie și, tocmai când terminase de pregătit cafeaua și micul dejun, își făcu apariția Ben.

- Bună dimineața! spuse el zâmbind.

Kate îi răspunse cu evidentă lipsă de entuziasm, care atrase o privire curioasă din partea lui.

- După cum arăți, se pare că n-ai prea dormit bine azi-noapte, spuse el după câțva timp, bându-și cafeaua.

- Ba da, destul de bine. M-a trezit telefonul tocmai când eram pe punctul de-a adormi și-apoi am adormit mai greu.

- Aha ...

- A fost ceva important? se hazard' în cele din urmă, ea însăși mirată de îndrăzneala ei.

- Cât se poate de important ... vești cât se poate de bune.

Tăcerea care urmă era un semn că n-avea de gând să spună mai mult. Din când în când, îl surprindea privind-o curios, ceea ce Kate interpretează ca un indiciu al vinovăției, cu toate că, pe de altă parte, părea să-și savureze pe deplin micul dejun. Abia când apărură și Henry, începu să vorbească.

- Bill și Robyn Campbell vor veni cam în două săptămâni.

- Minunat! răspunse tatăl ei, ceea ce o puse în și mai mare încurcătură. S-a ajuns în punctul în care un om cu experiența lui ne este foarte necesară.

Aproape exact aceleași cuvinte ca ale lui Ben. Probabil că se vedea pe fața ei cât era de surprinsă, astfel că Henry simți

nevoia

să dea o explicație.

- Presupun că Ben nu ți-a spus ... Oricum, nu e mare lucru. Aducem un prieten al lui Ben din Noua Zeelandă, ca manager aici. Ben crede că nu-mi dau seama că scopul este să-mi ușureze munca.

- Ben crede că ar trebui să știi foarte bine că scopul este să te scutească total de muncă. N-ai intrat în acest parteneriat ca să muncești până nu mai poți. Aruncă o privire rapidă spre Kate, apoi, surprinzător, îi făcu semn cu ochiul, complice. În plus, la vârsta ta, creierul contează, nu mușchii.

- La vârsta mea?! La naiba, Ben, am doar cu cinci ani mai mult decât acest Campbell .

- Sase. Să nu uităm, însă, că ai petrecut douăzeci de ani ca director executiv în domeniul publicitar, pe când Bill a făcut toată viața muncă fizică. Cred că poate chiar să muncească mai mult decât mine, fără să facă niciun efort.

- Poate îmi spuneți și mie despre ce e vorba, totuși, interveni Kate, pentru care lucrurile deveneau din ce în ce mai confuze. Credeam că tata e managerul.

- Si ești îngrijorată ca nu cumva să-l dau la o parte. Dumnezeuule, ce femeie suspicioasă! Abia aștept să vină Robyn, care e exact la polul opus. Explică-i tu, Henry.

Abia ieși, că Henry îi și reproșă fiicei sale.

- Bravo, Kate. Ce se-ntâmplă între tine și Ben de faci tot posibilul să-l jignești?

- Să-l jignesc?! Mai degrabă, ce se-ntâmplă cu tine de stai

atât de calm și-l lași să te dea la o parte în favoarea unui străin?! Părea

atât de încântat să-l aducă pe acest . Campbell!

- Chiar așa și trebuie să fie. În orice caz, eu sunt. Pentru Dumnezeu, nu te mai purta cu mine ca și cum aș fi un biet bătrân neputincios - nu-mi place! Si, ca să știi: venirea lui Campbell a făcut parte din planul nostru de la bun început. Este unul din cei mai pricepuți experți din Noua Zeelandă în creșterea caprioarelor, deși n-a avut niciodată suficienți bani pentru a-și dezvolta propria afacere. Eu și cu Ben am intenționat întotdeauna să-l cooptăm în parteneriatul nostru, dar am așteptat mai întâi să ajungem în punctul în care munca și experiența lui să fie cu adevărat utile. Din ceea ce am aflat, este o persoană cu multă mândrie și cred că Ben a procedat cu multă diplomatie. În ceea ce te privește, cred că e timpul să-ți schimbi modul de gândire despre Ben Croft și despre întreaga situație de aici. Nu e deloc plăcut să văd cum ies scânteii ori de câte ori vă întâlniți. Sper că m-am făcut înțeleș.

- Pe deplin! În orice caz, știu că m-ai pus la punct ... Dar, recunosc, am meritat-o. Îi voi cere scuze lui B. domnului Croft pentru tot. Credeam că . e oarecum de datoria mea să am grijă de tine . și .

- Si ai exagerat puțin. Înțeleg, și-mi pare rău că te-am muștrat. Numai că ... speram ca tu și Ben ... ca totul să meargă bine între tine și Ben . Poate că și eu am fost de vină în felul în care am procedat .

- Nu, nu spune asta. Pur și simplu, cred că nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Dar, fii fără grijă, voi îndrepta lucrurile și chiar vă voi pregăti ceva deosebit pentru prânz, ca să nu mai fiți supărați pe mine.

Când în sfârșit îl găsi pe Ben, după ce-l căutase cam o jumătate de oră, reacția lui nu-i liniști deloc conștiința încărcată.

- Nu mai avem ce discuta despre acest subiect.

- Dar ...

- Am spus că subiectul e închis. Te rog să mă scuzi, acum.

După care plecă, fără măcar s-o mai privească.

La ora prânzului, Ben părea mai puțin furios; cel puțin, era de-o politețe rece. Cu toate acestea, tot nu se arătă mai dispus să-i asculte scuzele, când Kate făcu o nouă tentativă.

- }i-am spus că nu mai avem ce discuta. Subiectul este închis.

- Bine, dar ...

- Închis definitiv. Dacă nu încetezi odată, nu te mai iau mâine să faci cunoștință cu patrula de pază.

- Ce patrulă?

Întrebarea ei nu primi alt răspuns de la cei doi bărbați în afara unor zâmbete malițioase.

- Puneți la cale ceva, îi acuză ea, circumspectă, dar tot nu primi nicio explicație.

- Kate ar putea să te ajute să vedeți ce-ar fi de făcut la cealaltă casă, spuse Henry, schimbând cu abilitate subiectul.

Dacă s-a hotărât să vină și sora lui Campbell, sunt sigur că vor vrea să locuiască singuri.

- Sigur, dacă vrea Kate să mă ajute, mi-ar prinde bine sfaturile ei.

De data aceasta, Kate primi toate lămuririle necesare.

"Cealaltă casă" era ascunsă într-un crâng, părând astfel complet izolată de casa principală.

- Nu s-a mai locuit în ea de câțiva ani, dar, după ce se va face curățenie în ea, va arăta foarte bine. Să văd pe cine pot chema din oraș pentru asta, după ce vom stabili exact de ce este nevoie.

- Pot face eu. Te rog ... și-așa n-am prea multe de făcut.

- Doar să gătești pentru noi și să faci ordine în colosul ăsta de casă! Se vede bine că asta ai făcut toată ziua, cu rezultate grozave, e adevărat!

- Mulțumesc. Complimentul, care-i făcu o plăcere deosebită, o făcu să zâmbască. Dar, serios, nu e mare lucru de făcut. Sunteți amândoi ordonați și, în afară de asta, sunteți plecați aproape toată ziua. E cu totul altceva decât dac-ar fi copii după care să trebuiască să faci ordine în permanență.

-Așa este, cu toate că tocmai asta îi lipsește acestei case cât un hambar: vreo cinci sau șase copii care să alerge peste tot. Poate ar trebui să-i găsim tatălui tău o soție și să-nceapă să umple casa cu copii!

Ben și Kate se amuzară copios, dar râsul lor încetă când Henry sugera că oricare din ei doi ar fi un candidat mai potrivit

pentru o asemenea misiune.

- Eu am crescut deja un copil ... și uite, n-am prea făcut treabă bună.

- Ba, eu cred că ai făcut o treabă minunată, veni Ben în apărarea lui Kate, zâmbind. Poate dacă foloseai puțin mai mult bățul . Dar, cu un bărbat potrivit alături și câțiva copii, nimeni nu va fi ca ea.

- Mulțumesc, ești foarte amabil. Si-acum, dacă tot ați început să-mi planificați viața, v-aș ruga să treceți în living, ca să pot să strâng masa și să fac ordine aici.

Tatăl ei îi urmă imediat sfatul, dar Ben rămase în bucătărie.

- Am să te ajut să speli vasele.

- În niciun caz!

Fără s-o ia în seamă, Ben umplu chiuveta și-ncepu să spele vasele.

- Poți să le ștergi. Nu-ți face griji, nu-mi voi face un obicei din asta, dar în seara aceasta am chef de-așa ceva.

Abia mai târziu, când merse la culcare, Kate se gândi la plăcerea neașteptată pe care o avusese făcând acea treabă casnică de rutină împreună cu Ben. Era clar că era obișnuit cu gospodăria și, fără să vrea, se-ntrebă dacă acasă la el făcea menajul singur, sau avea pe cineva . Perspectiva o indispunea, deși își repeta că nu e treaba ei și n-o interesează. Si totuși, gândul îi persistă în minte până adormi.

Se trezi cu grijă, știind că trebuie să-l însoțească pe Ben în misterioasa patrulare pentru care se pleca înainte de zori.

Când intră în bucătărie, somnoroasă, Ben era deja acolo, cu cafeaua făcută.

- Scuză-mă, m-am trezit prea târziu.

- Deloc. Eu m-am trezit mai devreme decât de obicei. N-ai întârziat.

- Ce-nseamnă "ca de obicei"?

- Când răsare soarele, când sunt aici; puțin mai târziu când sunt acasă, pentru că mă culc mai târziu. Prefer aici, dar, cum afacerile se fac în oraș, nu prea am de ales.

- Si eu mă bucur că am scăpat puțin de oraș. Locul ăsta e un adevărat rai față de Melbourne, deja m-am îndrăgostit de el.

- Chiar și de această casă enormă?

- Oh, da! Este o casă veche minunată, perfectă pentru acest loc. Deși ... trebuie să recunosc că aveai dreptate aseară: poate că e cam mare pentru noi trei.

- Poate că așa o să-ți lipsesc când voi pleca ...

- Categorie, îmi vei lipsi. Când pleci?

- Probabil mâine. Zâmbetul lui malițios se accentuă când, fără să vrea, Kate scoase o exclamație de uimire. Mai am și alte afaceri; de fapt, aceasta este cea mai mică dintre ele - un fel de loc programat pentru pensie, dacă vrei.

- Nu s-ar spune că e cazul să te gândești la pensie ...

- Nu o mai lua pe ocolite; am treizeci și șase de ani, dacă te interesează. Cred, însă, că ar trebui să ieși la pensie când ești încă suficient de tânăr ca să te mai poți bucura de acele momente.

- Si-atunci, la bătrânețe ce-ți mai rămâne de făcut?

- Să stau într-un scaun balansoar pe marginea unui râu, cu o soție tânără care să-mi aducă tot ce poftesc și vreo douăzeci de copii care să alerge în jurul meu.

- Douăzeci?! Nu-i cam mult pentru o soție?

- Da, poate nu chiar douăzeci, dar, oricum, nu unul.

Presupun că e foarte greu să fii singur la părinți.

- Acum, tu o iei pe ocolite. Dar, ai dreptate; doi copii mi se pare un număr rezonabil.

- Ce-ai zice de șapte?

- Șapte! Dumnezeu, atâția erați în familia voastră? N-o invidiez pe mama ta.

- Eram aproximativ treizeci în familia mea, dacă se poate numi așa . Am fost crescut la orfelinat.

- Ah, îmi pare rău ...

- Să nu-ți pară. Nu mi-a făcut rău, până la urmă. Acum, trebuie să mergem. Trebuie să parcurgem o distanță mare până la micul dejun.

Străbătură împreună culoarul lat dintre gardurile padocurilor și gardul înalt de hotar, cu plasă de sârmă pe jos, pentru a împiedica ieșirea căprioarelor, precum și intrarea înăuntrul țărcurilor a altor animale care au obiceiul să sape, cum sunt vulpile și câinii.

- Adevărații paznici vin acum, spuse Ben, făcând un semn cu mâna pentru a atrage atenția lui Kate asupra unor umbre care se apropiau.

- Nu se poate! Măgari! strigă Kate deopotrivă mirată și

încântată.

- Exact! Creșterea măgarilor este un al doilea domeniu de activitate al fermei noastre, pentru că, pe de o parte, este foarte profitabil, iar pe de alta, măgarii sunt niște paznici grozavi pentru căprioare; alungă orice câine și de multe ori joacă rolul de luda când trebuie să mutăm animalele dintr-un padoc în altul.

- Nu înțeleg.

- Nu poți mâna căprioarele cum faci cu oile sau cu vitele.

Poți doar să le încurajezi s-o ia în direcția în care vrei să ajungă. Dacă se simt presate, se sperie și se-ntorc de unde au plecat. Am descoperit, însă, că au tendința de a urma măgarii, iar aceștia pot

fi conduși ușor dacă sunt ademeniți cu mâncare.

Această slăbiciune era deja evidentă: recunoscându-l pe Ben, măgarii își încetiniră pasul și-i înconjurară, întinzându-și boturile ca să primească merele pe care acesta le adusese.

- Să nu lași să-ți iasă ceva din buzunare. Cerșetorii ăștia șterpelesc tot ce pot apuca. Acum câteva zile mi-au luat portofelul și mi-a trebuit o oră ca să mi-l recuperez.

Kate izbucni în râs, închipuindu-și-l pe Ben încercând să prindă măgărușul parșiv și rapid, dar imediat veni rândul lui Ben să rădă când un bot hotărât înhăță fără ezitare șalul pe care Kate îl avea pe cap și plecă mulțumit cu el.

- Să nu spui că nu te-am avertizat! N-are rost să încerci să-l prinzi! Mai bine ademenește-l cu un măr.

Le-a luat cam un sfert de oră de manevre tactice în care

hărțuirea îmbinată cu mituirea au convins făptașul să cedeze șalul, timp în care însoțiseră fiecare victorie sau eșec cu hohote de râs.

Când ajunseră înapoi acasă, fața lui Kate încă mai strălucea de fericire.

- A fost cea mai frumoasă dimineață pe care am petrecut-o de. nici nu mai știu de când.

- Mă bucur; și eu m-am simțit bine.

Înainte să-și dea seama ce se petrece, Ben îi ridică ușor bărbia și o sărută, abia atingându-i buzele.

Fusese, într-adevăr, o dimineață grozavă și sărutul lui contribuise, fără îndoială, la aceasta.

Deși după-amiază, când meraseră împreună să inspecteze casa care urma să fie pregătită pentru a fi locuită, Ben nu mai repetă gestul, compania lui fusese tot atât de plăcută; era, categoric, un bărbat încântător, alături de care se simțea din ce în ce mai bine.

Căzură imediat de acord asupra a ceea ce trebuia făcut, dar Kate continuă să refuze oferta lui Ben de-a aduce ajutor din afară.

- Prostii! E o chestiune de câteva zile de curățat și, bineînțeles, de zugrăvit holul și bucătăria.

- Va fi mult de lucru.

- Sigur că da, dar n-am venit aici la cură de odihnă. Si, indiferent ce defecte am, nu mă dau înapoi de la muncă.

- Nimeni nu te acuză de nimic! Tot ce spun este că apreciez că ești dispusă să faci acest efort și sunt convins că

și Bill și Robyn vor aprecia în aceeași măsură.

Privirea lui admirativă îi acceleră pulsul și trebui să se-ntoarcă imediat cu spatele, pentru a nu izbucni în plâns. Nu-nțelegea de ce, deodată, aprecierea aceluia uriaș devenise atât de importantă. Poate pentru că Wayne nu fusese niciodată de acord cu ceea ce făcea ea, dar chiar și așa, tot nu era justificată plăcerea pe care Ben i-o putea produce cu un simplu cuvânt sau cu o privire.

Când Ben plecă la Brisbane a doua zi, Kate își dădu seama cât de mult îi lipsea. În fiecare dimineață patrula singură de-a lungul împrejurimilor padocurilor și fiecare moment comic provocat de măgărușii mereu prezenți în acel tur de control, nu făcea decât să-i reînvie în minte amintirea acelei dimineți petrecute cu Ben.

În restul timpului, era prea ocupată pentru a mai face vreo introspecție asupra sentimentelor ei. Renovarea casei se dovedi o sarcină mai complexă decât își închipuise inițial și-i ocupa, practic, fiecare moment liber. După ce zugrăvi bucătăria și holul, contrastul dintre acestea și restul casei i se păru prea mare, așa că mai făcu o incursiune în oraș și cumpără materiale pentru a renova și celelalte camere.

În ziua întoarcerii lui Ben, era pe cât de obosită, pe atât de mulțumită de rezultat. Și, dacă acest Campbell era atât de important pe cât lăsa să se înțeleagă Ben și tatăl ei, cel puțin aspectul casei avea să-l asigure că e așteptat cu plăcere.

Nu știa exact ora la care trebuia să sosească, dar începu deja să pregătească o masă festivă. Abia pusese o bucată

enormă de carne de porc în cuptor, când sună telefonul. Deși se-nfioră de plăcere la auzul vocii lui Ben, mesajul pe care acesta i-l dădea nu era nici pe departe unul plăcut: era reținut în Brisbane și Bill și Robyn veneau singuri, probabil înainte de ora cinei.

- Îmi pare îngrozitor de rău că nu pot să ajung, dar sunt sigur că te vei descurca. Sunt niște oameni foarte prietenoși și abia așteaptă să te cunoască.

- Da, nu va fi nicio problemă, spuse ea cu o siguranță pe care era departe de-a o simți - dacă nu cumva era dezamăgirea față de absența lui. Casa e gata . și . am pregătit o cină uriașă pentru ei.

- Grozav! Stiam că pot conta pe tine. Ne vedem probabil în câteva zile. Bill vine cu mașina mea, așa că va trebui să mă ia cineva de la aeroport. Te anunț, în orice caz.

Kate închise telefonul cu durere în suflet, pe care încerca s-o alunge cu argumente logice. Era ridicol! Reacționa ca și cum planul tatălui ei, căruia i se opusese atât de vehement, începuse să funcționeze. Ridicol! Nici nu-și dorea și nici n-avea nevoie de un alt bărbat în viața ei, nici măcar de unul atât de deosebit ca Ben. Tot timpul după-amiezii încercă să și-l scoată din minte și, spre seară, când sosiră frații Campbell, chiar reuși.

Bill Campbell era, în mare, așa cum și-l imaginase: înalt, slab, cu trăsături dure, cu o înfățișare tipică de om care își petrece aproape tot timpul în are liber.

În schimb, sora lui era cu totul altceva.

Capitolul 4

Robyn Campbell era pur și simplu frumoasă. Niciun alt cuvânt nu putea descrie mai bine femeia cu părul și ochii negri care coborî din mașină și se-ndreptă zâmbind spre Kate și tatăl ei.

Puțin mai scundă decât Kate și nici atât de suplă ca aceasta, cu o siluetă voluptuoasă, avea un zâmbet cald și era plină de prietenie. Dacă în cazul oricui altcuiva atitudinea aceea ar fi putut părea puțin afectată, Robyn se entuziasma pentru fiecare detaliu și lăuda totul - casa în care locuiau Kate și tatăl ei, casa pregătită pentru ei, cina delicioasă - cu un aer firesc și cu un farmec de netăgăduit.

- Nu trebuia să vă deranjați, e mult prea mult. Mă simt teribil de răsfățată . mai întâi o săptămână în Brisbane cu Ben, apoi tot ce-ați pregătit aici . îmi va trebui o săptămână să mă dezmeticesc.

Deveni foarte repede clar că era vorbăreață, pe când fratele ei mai mare, deși, prietenos, părea mai degrabă taciturn.

Imaginea de fată bătrână pe care Kate și-o crease în minte și în care o încadraseră aprioric pe Robyn fusese pur și simplu spulberată de fermecătoria apariției a acelei femei mature care nu arăta mai mult de treizeci și cinci de ani.

Fără să vrea, Kate începu să se-ntrebe ce însemnase acea săptămână cu Ben. Era clar că acesta era bun prieten cu Robyn - sau, poate mai mult decât atât. Se enervă pe ea însăși: din nou, gândul îi zburase într-o direcție care, de fapt,

nu trebuia s-o intereseze.

După cină, Kate refuză în zadar ajutorul lui Robyn la spălarea vaselor. Încă mai protesta când aceasta era deja cu mâinile până la coate în chiuvetă. Si, cum tot timpul Robyn vorbise, când terminară treaba Kate aflase deja o mulțime de lucruri despre ea: călătorise mult, fusese profesoară, lucrase ca expertă în arta culinară în mai multe restaurante din Noua Zeelandă și Europa, avusese un timp propriul ei restaurant.

Apoi, când o ajută să despacheteze, în timp ce bărbații savurau un pahar cu coniac și un trabuc în living, Kate constată că îmbrăcămintea ei o recomanda ca fiind o persoană cu mult gust și rafinament.

Cu toate acestea, așa cum ea însăși recunoștea, în adâncul sufletului iubea enorm viața la țară, așadar, a doua zi dimineața, apărură în blugi și cizme ca s-o însoțească pe Kate în turul de control al padocurilor.

În următoarele zile, cele două femei petrecură mult timp împreună, devenind, pe baza numeroaselor interese comune pe care și le descoperiseră, prietene bune. Atât de bune, încât, în ziua în care Ben trebuia să vină, când Robyn îi puse câteva întrebări cu caracter destul de personal, dar în stilul ei fermecător și sincer, Kate reuși să abordeze subiectul cu un calm la care nici ea însăși nu se așteptase.

- Presupun că abia aștepți să se-ntoarcă Ben. Cred că ești pe jumătate îndrăgostită de el, dacă nu cumva ți s-a întâmplat ceva atât de îngrozitor în viață, încât să nu te mai intereseze subiectul.

- Nu sunt pe jumătate îndrăgostită, dar trebuie să recunosc că-l găsesc destul de atrăgător.

- Destul de atrăgător?! E absolut superb! Dacă aș fi puțin mai tânără ...

Kate zâmbi; de-acum știa că Robyn are patruzeci de ani și că nici măcar nu putea concepe că vârsta ar avea vreo importanță în relația dintre un bărbat și o femeie.

- Cel puțin, tu te înțelegi cu el, pe când în cazul meu, orice discuție cu el se termină cu o ceartă. Nu cred că mă place mai mult decât îl plac eu.

- Faptul că-ți place de cineva nu are prea mare importanță. De exemplu, Ben mă place, dar asta nu înseamnă nimic - probabil, din fericire, pentru că altfel, am înnebuni amândoi într-o lună.

- Nu văd de ce ... Adică, pe mine, într-adevăr mă înnebunește în câteva minute, dar în cazul nostru e vorba de o incompatibilitate de personalități.

- Ai dreptate - am o fire diferită de-a ta, dar nici noi doi nu ne-am înțelegi. Ben spune că vorbesc prea mult - și are dreptate, iar eu consider că este o personalitate prea puternică și că nu i-aș putea face față.

- Vrei să spui că-i plac femeile blajine, supuse, care nu vorbesc mult ... Nu-i de mirare că nu ne placem ... Dar nu voi mai fi niciodată de-acum încolo supusă - niciodată!

- Decât dacă începi o relație cu el. N-aș merge atât de departe încât să spun că pretinde supunere partenerei sale,

dar este un învingător și unul din cei mai tiranici bărbați pe care i-am cunoscut. Nu cred că ar lăsa pe celălalt - bărbat sau femeie - să domine în orice relație personală.

- Nici eu, așa că problema e rezolvată! Oricum, nu mai vreau niciun bărbat în viața mea deocamdată și mă simt foarte bine așa.

- Prostuțo! Când vei mai îmbătrâni, îți vei da seama că orice ar fi stricat un bărbat, poate fi reparat de un altul mai bun. Dacă-ai fi în locul tău, Kate, m-aș întoarce acasă chiar acum și aș face tot posibilul ca eu să fiu cea căreia să-i revină plăcuta sarcină de a-l aduce de la aeroport. Și în niciun caz nu îmbrăcată așa ...

Era ceea ce gândea și ea, tocmai de aceea se grăbi să respingă ideea.

- Nu, mulțumesc! Nu mă interesează să-l impresionez, minți ea. Nu vreau decât să nu ne mai certăm când ne întâlnim. Du-te tu, dacă vrei. Încă mai ai timp să te schimbi.

- Nici gând. Am un cu totul alt obiectiv în vedere și, de data aceasta, nu mai spun niciun cuvânt, ca nu cumva să nu se îndeplinească.

- Nu te-ntreb mai mult. Dar ... mă gândesc cât de departe trebuie să bați cu privirea, pentru că nu prea văd niciun obiectiv pe o rază destul de mare.

- Trebuie să știi unde să privești. Îți spun, însă, că nu este cineva pentru care noi două să rivalizăm.

- Sper! râse Kate. Cu toate că n-ar fi vorba de nicio competiție, având în vedere cum arăți! Chiar așa, în blugi

uzați și cizme, mă faci să mă simt prost îmbrăcată și urâtică.

- Indiferent de ceea ce se spune, nu hainele sunt importante la o femeie. În ceea ce-l privește pe Ben, nu pentru genul de femeie cum sunt eu trebuie să-ți faci griji. Cum stai cu gătitul în stil oriental?

- Prost. Dar, nu te-nțeleg.

- Așteaptă până la viitorul sezon, când se colectează pielea de pe coarnele de cerbi. Unul din cei mai importanți cumpărători din Hong Kong are o soră, Kim Lee ... Ei bine, este dovada vie a celui ceva pe care-l au femeile orientale, pe care noi nici nu ni-l putem imagina. Rămase privind în gol câteva clipe înainte de a continua. E uitate-atât de mică și în ea se îmbină tot ce și-ar putea dori un bărbat; e frumoasă, are un păr lung de-i trece de talie și, ceea ce e cel mai rău, e vrăjitoare.

- Urmează să-mi spui că vrăjește bărbații punându-le în mâncare praf de corn de cerb, se amuză Kate.

- Să-ți intre bine-n cap, dacă nu vrei să riști ca Ben să-ți țină o prelegere de vreo șase ore: praful din corn de cerb nu este afrodisiac. Dar, să nu schimbăm subiectul: Kim Lee chiar este vrăjitoare. Nu numai că, într-o bună zi anul trecut, l-a scos pe Bill din tăcerea sa, dar acesta a continuat să vorbească timp de o jumătate de oră. Ți spun sigur că asta e vrăjitorie. L-am auzit atunci vorbind mai mult decât în toată viața mea.

Gândul la taciturnul Bill Campbell vorbind ca vrăjit unei seducătoare asiatice o făcu pe Kate să râdă în hohote.

- Jumătate de oră, spui? Trebuie să fi folosit ceva mult mai puternic decât praf de corn de cerb.

- Într-adevăr, confirmă Robyn pe un ton neașteptat de serios. A folosit cea mai puternică magie: a făcut dragoste. Atenție, Kate, în cazul în care îți vei da seama că Ben este, totuși, o partidă demnă de luat în considerație: Kim Lee face dragoste ca nimeni altcineva. Nu te supăra pe mine, dar, într-o confruntare, ai fi ca o pocnitoare pe lângă o bombă atomică.

- Mă-ndoiesc că voi fi în situația de a fi interesată de Ben până în acest punct.

Răspunsul ei, destul de evaziv, o făcu totuși să se înfioare.

- Nu fi prea sigură. Ben are bunul obicei de a se insinua subtil, până la a deveni obsesiv. De data aceasta, când îl vei vedea, e foarte posibil să-l găsești mult mai atrăgător.

Chiar așa se și întâmplă. Când, câteva ore mai târziu, după ce Bill îl aduse de la aeroport, coborî din mașină, îmbrăcat sport, bronzat, radiind sănătate, forță și virilitate, avea un farmec căruia părea greu să-i rezisti. Cu toate acestea, se vedea clar că e prost dispus.

- M-aș fi așteptat să vii tu să mă iei, nu să trebuiască să-și întrerupă Bill lucrul, spuse el fără preambulul unui salut, cel puțin.

- Iar eu m-aș fi așteptat să vii mai bine dispus, interveni Robyn, înainte ca biata Kate să-și fi putut stăpâni îndeajuns furia pentru a vorbi. Cere-ți scuze imediat de la Kate, dacă vrei să guști ceva din prânzul pentru care am stat amândouă toată dimineața ca să-l pregătim în onoarea ta. În plus, n-am să te

mai iubesc.

- Nu, așa ceva, nu! Destul că nu mă suportă Kate, ar fi prea mult să fii și tu împotriva mea! Bine, îmi cer scuze, Kate. Deși ... nu prea înțeleg de ce-a trebuit să dureze toată dimineața ca două femei să gătească un prânz simplu pentru cinci persoane.

- Dacă asta numești scuză, te-ai obosit degeaba. Sper ca mâncarea să-ți rămână în gât, cu toate că n-am timp să stau să mă bucur de o astfel de scenă!

După care se-ntoarse cu spatele și plecă, străduindu-se să nu-nceapă să alerge printre padocuri, pentru a rămâne cât mai repede singură, să-și plângă durerea alături de măgărușii întotdeauna înțelegători.

- La naiba cu tine, Ben Croft, continuă ea să bombăne în timp ce mergea. Sper din tot sufletul să-ți rămână în gât!

- Cel puțin, vei avea satisfacția de a asista la scenă! veni răspunsul neașteptat chiar din spatele ei, în timp ce-și simți brațul prins ca într-o menghină de degetele lui puternice.

Kate nu-și putu înăbuși un strigăt de surprindere. Ben apăruse parcă din pământ.

- Dă-mi drumul! De unde ai venit? Dă-mi drumul!

Revărsarea aceea de cuvinte era tot ce putea face, fiindcă eforturile de a se elibera din strânsoarea lui erau zadarnice.

- Eu am proiectat aceste terenuri, așadar e normal să cunosc toate scurtăturile. Ți-a spus vreodată cineva că ești cea mai irascibilă ticăloasă din lume?

Cu reflexe rapide, Ben evită la timp o lovitură de picior din

partea lui Kate și continuă să se amuze de încercările ei nereușite.

- O să încep să cred că o faci la modul serios. În condițiile astea, o să-mi fie cam greu să-mi cer scuze.

- Ai avut ocazia să-ți ceri scuze și, după ceea ce-ai spus, orice altceva e inutil. Nu ești decât un măgar stupid, arogant și șovin și te urăsc!

- Sunt cuvinte cam grele, dar le pun pe seama furiei. Si-acum, hai să ne-ntoarcem să savurăm masa aceea grozavă.

Limbajul pe care Kate îl alege pentru replica de răspuns se dovedește destul de colorat pentru a-l face pe Ben să se-nroșească de furie.

- N-am nevoie de acest limbaj, mârâi el. Încetează!

Noua ei replică, inspirată din vocabularul lui Wayne, contura insistent și brutal o imagine atât de vulgară, încât atrase din partea lui Ben o reacție la fel de brutală. Cu o smucitură a mâinii, o proiectă pur și simplu într-un gard. Înainte să-și recapete suflul, Kate se trezi ținută cu fața în jos pe genunchii lui Ben, care se așezase chiar acolo, pe pământ.

- Tu ai vrut-o!

Prima lovitură a fost mai mult umilitoare, decât dureroasă. Kate începu să se zvârcolească de furie și disperare, fără însă a putea opri în vreun fel ploaia de palme usturătoare.

- Si-acum, promiți să te porți ca o doamnă, sau mai vrei?

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Kate găsi în durerea și furia ei suficiente resurse pentru a da un nou impuls imaginației, dar cuvintele pline de venin la adresa lui se

terminară într-un țipăt ascutit când o nouă lovitură urmă.

- Mâna mea e mai rezistentă decât fundul tău! Ce zici, te răzgândești?

- Am... am să te ... omor!

- Tot ce se poate, dar, mai întâi, am să te fac să vorbești frumos.

Chiar dacă loviturile păreau mai puțin entuziaste, încăpățânarea lui aproape o întrecea pe a ei.

- Ori ai fundul din oțel, ori e din cauza blugilor ...

Nu termină bine de spus și, cu o mișcare rapidă, îi desfăcu fermoarul și-ncepu să-i tragă pantalonii în jos.

- Nu! urlă Kate. Nu! îmi ... cer scuze. încetează!

În mod surprinzător, Ben se opri, dar doar pentru o clipă. Prea speriată ca să poată articula vreun cuvânt, Kate dădu impresia că refuză din nou, ceea ce-l făcu pe Ben să continue să tragă de pantaloni.

- Nu! îmi cer scuze!

- Excelent! Si-acum, repetă: Promit pe cuvânt de onoare să nu mai vorbesc urât și să mă comport ca o doamnă, în special în prezența lui Benton Croft.

Aproape înecându-se, Kate repetă cuvânt cu cuvânt după el, crezând că umilința luase sfârșit. Dimpotrivă, strânsoarea lui deveni și mai puternică.

- .și ... de-acum înainte nu-l voi mai trata pe același Benton Croft ca și cum ar fi un căpcăun, știind foarte bine că lucrul acesta îl supără, pe el ca și pe tatăl meu.

- S-o crezi tu!

O palmă grea o făcu să înțeleagă repede că dantela subțire, în absența blugilor, nu oferea niciun fel de protecție.

- Așa e mult mai bine spuse el satisfăcut de modul în care funcționase palma de data aceasta, apoi începu să râdă, făcând-o să se înfioare de groază.

Ținută apăsât cu o mână de ceafă și cu picioarele ținute sub un picior de-al lui, n-avea nicio scăpare și nicio speranță.

Deodată, degetele lui deveniră mângâietoare și atingerea lor tandră și delicată, iar când vorbi din nou, vocea lui nu mai avea nimic dur.

- ... încăpțânată cum ești, pot să te bat până leșini, dar mai sunt și alte metode ...

Kate nu-și dădu seama ce se-ntâmplă decât când se simți întoarsă cu fața și cuprinsă strâns în brațe, în timp ce buzele lui se înfruptau din plin din ale ei. Această schimbare neașteptată de tactică o învinse: din clipa în care buzele lor se întâlneau, trupul o trădă. Pe măsură ce mângâierile și săruturile lui îi urmau conturul sinuos, Kate se simți pierdută. Nimic din experiența ei de până atunci n-o pregătise pentru a face față unei asemenea senzații înnebunitoare. Întregul ei trup revenise la viață ca după o lungă agonie. Îl dorea cu fiecare fibră și parcă tot nu reușea să-l aducă destul de aproape, până când, vibrând în același ritm, primiră revelația aceluiasi moment de extaz.

- Oh, Doamne! șopti el ușor, destrămând delicat vraja căreia trebuia să-i ia locul realitatea .

- Oh, Doamne! spuse ea ca un ecou, parcă trezită dintr-un vis, încă nevenindu-i să creadă că-i cedase cu atâta bucurie, practic în plin câmp.

Îl privi, pregătită pentru umilința finală la care se aștepta: respingerea plină de dispreț. Ochii lui erau, însă, plini de mirare și calzi. O ajută să se ridice, o sprijini când, amețită, se strădui să se încheie la blugi, apoi o sărută ușor pe buze.

- Nu știi cine a câștigat în această confruntare, dar eu am pierdut. Iartă-mă, Kate, . dacă vei putea.

Fără să mai aștepte un răspuns din partea ei, o conduse încet spre casă.

Kate era complet stupefiată. Reușise să imprime mersului ei un ritm cât de cât constant, în timp ce mintea îi era un vârtej de senzații, impresii, gânduri, scene atât de vii, încât o înspăimântau. Mergea ca un robot, încă în stare de șoc, și până la urmă totul părea să se reducă la o singură întrebare: dacă el pretindea că e cel care pierduse, atunci, ea ...?!

Încă era la fel de tulburată când, o oră mai târziu, după ce făcuse un duș și se schimbase cu o rochie ușoară de vară, veni s-o ajute pe Robyn la ultimele pregătiri pe care le mai aveau de făcut pentru masă.

- Înțeleg că tu și Ben. v-ați ... împăcat după mica discuție, spuse Robyn, privind cu înțeles spre buzele ei încă umflate și obrajii îmbujorați.

Kate se strădui să-și înăbușe un hohot de râs isteric; dacă asta era împăcare, cum ar fi fost după o ceartă cu adevărat gravă?

Tăcerea ei n-o descurajă deloc pe Robyn; o asaltă în continuare cu întrebări care, deși rămase tot fără răspuns, o conduseră la o imagine surprinzător de corectă a ceea ce se întâmplase,

- Este clar, copila mea. Arăți ca și cum ai fi fost mult sărutată ... și chiar ți-ar fi plăcut. Dar, desigur, nu vei admite asta niciodată. Pe mine nu mă poți păcăli, Kate. N-ai decât să-ți spui în continuare că nu-ți place Ben, dar, dacă te uiți în oglindă, vei vedea cu totul altceva.

Era stilul caracteristic al lui Robyn, dar de data aceasta pe Kate o deranja; era și-așa destul că trebuia să recunoască această nouă realitate față de ea însăși, nu mai avea nevoie de acele comentarii care nu se mai sfârșeau.

- Te rog, Robyn, hai să renunțăm la acest subiect. Câteodată, chiar vorbești prea mult.

- Bine, draga mea. Oricum, e timpul să hrănim hoardele flămânde care ne așteaptă.

Cei trei bărbați, îmbrăcați îngrijit pentru masă, se înveseliră vizibil când Kate apăru cu o tavă imensă cu friptură de pui de rață.

- Asta, da, prânz! exclamă Ben. Mă mir că mai puteți lucra cu așa mâncare. N-am să mai plec.

- În cazul acesta, n-ai primi astfel de mâncare. Asta este doar pentru oaspeți importanți, răspunse Robyn. De fapt, nici n-ai gustat încă!

- Din moment ce e gătit de tine, Robyn, n-am niciun dubiu că e la fel de grozav pe cât arată.

- Este aproape în întregime opera lui Kate.

Era o oarecare exagerare, întrucât Robyn supraveghease totul. Jenată, Kate ieși câteva clipe, dar când se întoarse, Ben o privi direct:

- Atunci, e chiar și mai bine.

Chinul lui Kate se prelungi pe toată durata prânzului. Așezată aproape vizavi de Ben, de câte ori ridica ochii, privirea lui era ațintită asupra ei. Cel puțin, nu avea acea expresie tipică a învingătorului. Dar, de fapt, Ben nu era bărbatul care să-și strige victoriile în gura mare. Era însă suficient că știa.

Pierdută în gânduri, Kate nu era atentă aproape deloc la conversație, până când îl auzi ca prin vis pe Ben spunând ceva despre plecarea lui în China și Rusia, pentru a încerca să-și dea seama de cererea și de prețurile pentru sezonul viitor.

- Kate, știai că în China și Rusia se cresc turme de cerbi exclusiv pentru coarne? Întrebă, abilă, Robyn. Sigur că orientalii nu vor să recunoască, dar eu tot nu sunt convinsă că folosesc praful din coarne de cerb ca afrodisiac. Ben, ai întreat-o vreodată pe chinezoaica aceea micuță care se tot ține după tine când fratele ei vine să cumpere piele de coarne de cerb? Cum o cheamă . ? Eh, n-are importanță . oricum, știi despre cine vorbesc; după cum te privea, cred că fratele ei cumpăra toată acea cantitate doar pentru ea .

Tăcu, doar observând privirea de un rece metalic a ochilor lui verzi, încă înainte ca acesta să fi intervenit cu un calm rău prevestitor.

- Robyn, ți-a spus cineva vreodată că vorbești al naibii de mult?

- Oh, da, adesea.

Privirea aruncată repede spre Kate era chiar mai sugestivă decât zâmbetul acela ce trăda o mulțumire ca a unei pisici care tocmai înghițise canarul.

- Se numește Kim Lee, spuse prompt Bill Campbell, total insensibil la tensiunea ce se acumulase deja.

În mod surprinzător, Ben își recăpătă buna dispoziție.

- Este euro-asiatică, după cum foarte bine știi, Robyn. Și, fiind medic, ea ar fi prima care să știe că pielea de pe coarnele cerbilor e folosită exclusiv în scopuri medicale, așa că încetează cu aceste povești inventate de occidentali. Acum, după ce-și satisfăcuse dorința de a-l vedea pe Ben oarecum jenat și poate și de a face un mic sondaj în sentimentele lui, de obicei atât de bine ascunse, Robyn se mulțumi să zâmbească.

- Sigur, sigur, Ben ... Si ... nu trebuie să iei în serios și să te superi pentru o discuție nevinovată. În definitiv, doar nu te-am acuzat că ai făcut tu însuși o probă. Sau . ai făcut . ?

- Unii dintre noi n-au nevoie de stimulente artificiale.

Ben își însoți vorbele cu de o privire îndreptată în mod deliberat spre Kate. Dar nu era furie în ochii lui, ci mai degrabă ironie și ... altceva încă ... poate o avertizare, ca și cum ar fi prevenit-o că nu-i place să discute problemele lor personale cu Robyn, de parcă ea ar fi făcut așa ceva!

Din fericire, Ben sugera celorlalți doi bărbați să meargă

să-și bea cafeaua în salon, întrucât aveau multe de discutat, iar el trebuia să plece a doua zi dimineață.

- Tot am realizat ceva, spuse imediat Robyn când rămase singură cu Kate în bucătărie, unde nu le putea auzi nimeni. Cred că efectul tău asupra lui începe să fie vizibil, Kate. A devenit pur și simplu livid când am adus vorba despre prietena lui asiatică.

- Nu-ți dai seama că nu eu am efect asupra lui, ci replicile tale care-l incită! Nici nu-i pasă de mine! Sincer, sentimentul este reciproc.

- Nu știi să minți. Si ... nu veni la mine cu povești din astea. Probabil că Ben va pleca mâine, dar, când se va întoarce, atunci rămâne de văzut ... Va trebui să-ți găsim un iubit. Asta îl va impulsiona.

- Nu! De-o mie de ori, nu! Nu vreau să intru în acest joc și nu mă interesează intrigile tale.

- Of, nu mai fi atât de melodramatică. Nu e vorba de o intrigă, ci mai degrabă de pregătirea terenului pentru mai târziu. Să nu uităm că, în război și în dragoste, totul e permis.

- Poate din punctul tău de vedere, dar nu și din al meu. N-ai văzut cum s-a uitat la mine când ai început să vorbești; dacă-și închipuie că noi două .

- De ce aș crede așa ceva? se auzi vocea lui sarcastică în spatele lor, în bucătărie. Nu m-aș mira deloc de Robyn, dar la tine, Kate, nu m-aș aștepta.

Kate tăcu, paralizată de uimire și de rușine. Oare cât auzise din ceea ce discutaseră ele? Si chiar dacă nu auzise

decât ultima ei replică, oare ce context îngrozitor ar deduce?

Se părea, însă, că Robyn nu-și făcea deloc astfel de probleme.

- Doar nu te aștepți să auzi vorbindu-se de bine despre tine când tragi cu urechea!

- N-am auzit nimic despre mine, continuă el cu un calm înnebunitor. Oricum, n-ar avea importanță; sunt sigur că, orice ați fi spus voi două, alții au spus lucruri mai grave. Ceea ce mă interesează, este ce puneți la cale. Sper că nu mizezi pe ajutorul

lui Kate ca să-l atragi în cursă pe bietul Henry ...

Lui Kate nu-i venea să creadă ce auzea, dar când privi spre Robyn, cu atât mai puțin îi veni să creadă ce vedea; aceasta era albă ca varul și, pentru prima dată, fără replică. Atinsese Ben o coardă sensibilă? Ceva, categoric, se-ntâmplase.

- Ai spus un lucru îngrozitor, Ben, sări Kate imediat în apărarea prietenei ei. Trebuie să fi avut o viață cumplită dacă asta e concluzia pe care o tragi automat dintr-o astfel de conversație pe care, de fapt, nici n-aveai dreptul s-o ascuți.

- Să spunem că experiența m-a învățat să fiu prudent când femeile încep să comploteze. Surprinzător, merse la Robyn și o sărută ușor pe frunte.

- Te rog să mă scuzi, Rob. Nu mi-am dat seama că sunt atât de aproape de adevăr, altfel mi-aș fi ținut gura. Cred că ați fi foarte potriviți unul pentru celălalt și, când lui Kate îi va trece supărarea pe mine, probabil va fi și ea de aceeași

părere. Robyn nu spuse nimic, dar ochii ei mari se umplură de lacrimi când o privi pe Kate, cerând parcă înțelegere și compasiune.

Da, Ben nimerise mai bine decât își închipuise.

- Cred că ești ridicol, Ben Croft, spuse Kate, simțind că e de datoria ei să-și scoată prietena din încurcătură. Dar, dacă ești atât de sigur că știi totul, vreau să-ți spun că aș fi cum nu se poate mai fericită. Asta ar dovedi că tatăl meu are gust mai bun în alegerea femeilor, decât în alegerea prietenilor.

- Aveți amândoi o idee ridicolă, zău ... Sunt aici doar de câteva zile și . Of, la naiba cu toate prostiile astea!

După care Robyn ieși din încăpere, fără să mai lase loc la niciun dubiu în legătură cu motivul tulburării ei.

- Ar trebui să-ți fie rușine! Cum poți fi atât de crud și lipsit de sensibilitate!

- Ah, lasă-mă! S-au spus deja prea multe! Îmi pare tot atât de rău ca și ție, dar faptul e de-acum consumat. De fapt, aș fi încântat dacă s-ar întâmpla acest lucru. Robyn este o femeie minunată; și eu m-aș căsători cu ea dacă n-am fi prieteni atât de buni.

- Ar trebui să fie nebună să te accepte. Ca prieten ... ești un dușman admirabil.

- Admirabil?! Dumnezeu, Kate, n-aș fi crezut că ai putea găsi ceva admirabil la mine; sau ... poate că această dimineață te-a făcut să-ți schimbi părerea?

- Această dimineață n-a dovedit decât că ești un mascul sănătos, iar eu nu sunt chiar atât de moartă de la gât în jos

precum credeai. Orice mascul tânăr dotat corespunzător s-ar fi comportat la fel.

- Presupun că vorbești din experiență. O mânie pe care abia și-o putea stăpâni îi întuneca privirea. Așa a murit soțul tău - încercând să-ți dea de urmă în cadrul programului tău aglomerat extraconjugal?!

Socul a fost atât de mare, încât Kate rămase practic fără replică. Instinctiv, brațul i se ridică, asemenea unui șarpe pregătit să muște și-l palmui, ea însăși îngrozită de forța loviturii.

- Ticălosule! Ticălos insuportabil! Ben rămase nemișcat, ca o statuie, cu urma palmei ei pe obraz; doar ochii, vii, scăpărau scânteii de furie - o furie din calea căreia Kate începu să se dea înapoi cu pași nesiguri, până se lovi cu spatele de masa din bucătărie.

Simțind nevoia de mai mare siguranță, căută, pipăind, un obiect care i-ar fi putut servi pentru apărare și apucă primul pe care puse mâna: un cuțit mare de bucătărie. Manevrându-l ca pe o sabie, îl îndreptă spre bărbatul care continua să rămână nemișcat, dar în privirea căruia își citea deja o soartă la care nici nu îndrăzneă să se gândească.

- Ieși! Ieși mai repede, sau promit pe ce am mai sfânt să folosesc ăsta! Rămaseră să se privească în ochi câteva clipe, tăcuți, înainte ca el să înceapă, în cele din urmă, să vorbească.

- Nu-i nevoie să te deranjezi.

Expresia de pe figura lui, până în cele mai mici detalii,

arăta un dispreț evident. Strâmbând din nas dezgustat, se-ntoarse și ieși din încăpere, cu pași mari, apăsați.

Kate rămase pe loc, incapabilă să facă vreo mișcare, abia reușind să se mai țină pe picioare, atât cât să nu se prăbușească. Reuși doar să arunce cuțitul în chiuvetă, când apăru tatăl ei.

- Unde e Ben? A spus că vine să mai ceară cafea. Doamne, Kate, ce s-a întâmplat? Întrebă el îngrozit, uitându-se mai atent și observându-i figura răvășită.

- N-am nimic ... Era să mă tai rău de tot cu cuțitul și cred că m-am speriat mai mult decât era cazul . n-am nici măcar o zgârietură. Deși absolut prostescă, minciuna se dovedi eficientă și Henry plecă, nu înainte ca ea să-i promită că le aduce în câteva minute cafeaua.

Trebui să-și adune tot curajul și stăpânirea de sine pentru a putea intra în salon și a le duce, cu degete tremurătoare, cafetiera. Ben nici nu ridică privirea, ci doar murmură, alături de ceilalți doi bărbați, un cuvânt de mulțumire.

Tot restul după-amiezii, Kate se ascunse practic în camera ei, încercând zadarnic să se concentreze. Se gândi mai întâi la relația, nu chiar atât de imposibilă, dintre Robyn și tatăl ei, apoi la cea absolut imposibilă dintre ea și Ben.

"Activități extraconjugale" ... Cuvintele lui îi reveneau în minte cu o insistență chinuitoare. Cum putea să creadă așa ceva? Ce-l îndreptățise s-o eticheteze astfel? Fără îndoială că asta explica purtarea lui de dimineață. Si din nou, amintirea

acelor momente ... senzații răscolitoare, împletite cu tristețe. Se străduia să se convingă că nu fusese decât o reacție pur fizică. Trebuia să recunoască: față de el, Wayne nu fusese decât un biet amator. Nu era de mirare că-și căuta prada doar printre tinere lipsite de experiență, care nu-și dădeau seama de stângăcia lui, tot așa cum nici ea însăși nu putuse face diferența.

La cină, și ea și Robyn se arătară foarte tăcute, așa că veni rândul lui Henry și al lui Ben să întrețină conversația. De data aceasta, aerul degajat cu care acesta din urmă discuta, încercând chiar s-o atragă și pe ea, îi repugnă. Si totuși, rezistă și chiar îi răspunse cu câte un zâmbet fals din când în când, iar când îl întrebă cât avea de gând să rămână de data aceasta, vocea ei era chiar mieroasă.

- Stiu că ai vrea să rămân mai mult și că mâncarea pe care o faci tu e foarte tentantă, dar, din păcate, trebuie să plec mâine la prima oră.

Nu era o surpriză pentru ea și, cel puțin, mult mai plăcută decât când el insistă să-l ducă ea cu mașina la aeroport.

Capitolul 5

- Există vreun motiv anume pentru care ai insistat să te conduc eu? Întrebă ea când erau singuri în mașină și nu mai era nevoită să continue mascarada care transformase micul dejun într-un calvar.

- Evident, am vrut să mă bucur de compania ta strălucitoare ... deși, sincer să fiu, nu-mi dau seama de ce.

- Nici eu.

Nedumerirea ei era cât se poate de sinceră.

Ajunși în dreptul porții, Ben coborî s-o deschidă și, când urcă din nou în mașină, Kate nu putu să nu-i observe expresia hotărâtă și încăpățânarea cu care privea drept înainte. Cum el tăcea, tăcu și ea, pentru că oricum n-ar fi existat nimic din ceea ce-ar fi avut de spus care să nu fie mai bine evitat.

Ajunseseră aproape de Mapleton când el rupse tăcerea.

- Îmi pare rău pentru ieri.

- Pentru care parte? Episodul de dimineață, sau pentru că apoi m-ai făcut târfă?

Cuvintele ieșiră, scăpate de sub control, revărsând toată amărăciunea de care-i era plin sufletul.

- Pentru aceasta din urmă, evident. Nu-mi voi cere scuze pentru că am făcut dragoste, pentru că sunt sigur că ți-a făcut tot atâta plăcere ca și mie. Cu toate că ... am cam exagerat cu bătaia.

- Fără îndoială; cu toate că, este exact la ceea ce mă pot aștepta de la tine.

- Văd că ai ajuns să te aștepți la tot ce e mai îngrozitor de

la mine. Deși ... primești cam același lucru pe care-l oferi.

Kate nu răspunse, atenția fiindu-i împărțită între cuvintele lui și porțiunea de drum destul de dificilă pe care o parcurgea. Îi simțea, însă, privirea asupra ei.

- Zău, Kate, nu înțeleg această amărăciune dusă până la înverșunare caustică, pe care o etalezi. De obicei, nu provoc astfel de reacții.

- Ca să-ți liniștești conștiința, presupunând că ai așa ceva, nu sunt înverșunată împotriva ta - pur și simplu nu-mi plac. Îmi pari arogant și crud și mă simt mult mai bine când nu sunt în compania ta. Dar înverșunată?! Nu, în niciun caz.

- În următoarele luni vei fi scutită de compania mea, așa că vei fi foarte mulțumită.

- Extrem de mulțumită, deși sunt sigură că nu stai acolo doar ca să-mi faci mie pe plac.

- Si mai spui că nu ești înverșunată! Doar față de mine ești așa, sau, în general, față de toți bărbații?

- Sunt amândouă valabile, deși tu singur ai fi de-ajuns ca oricărei femei să-i piară cheful pentru bărbați.

- Într-adevăr, ai o părere îngrozitoare despre mine, nu-i așa? Ciudat, pentru că .tu . îmi plac, în majoritatea cazurilor.

Ce putea să-i răspundă? Nu se așteptase la o astfel de întorsătură și era dezorientată, fapt de care Ben profită imediat.

- Nu te așteptai la asta, nu-i așa? Sau ai atât de puțină încredere în tine încât , ca măsură de precauție, trebuie să fii întotdeauna în defensivă, mai mult decât e cazul?! Uneori am

impresia că nu ești chiar văduva îndurerată, așa cum vrei să lași impresia.

Intuise aproape exact. Continuă, fără să-i lase răgazul să spună ceva.

-Așa e, Kate? Cineva care a avut o căsnicie atât de fericită cum susții că a fost a ta, nu poate avea o atitudine atât de cinică, deși joci foarte bine teatru când tatăl tău e prin preajmă. Dar . nu-mi dau seama de ce . doar el ar fi primul care să înțeleagă dacă ar fi fost ceva în neregulă. Nici nu se aștepta ca această căsnicie să meargă bine, după cum probabil că știi.

Kate rămase surprinsă de eventualitatea ca tatăl ei să fi discutat acest subiect cu Ben. În scurtul răstimp de când se afla la Kathryn Downs, reușise să-l convingă pe Henry că n-avea rost să mai discute despre trecut, dar se părea că acest individ nu ținea cont de nimic.

- Personal, cred că nu te privește. Dacă vrei să discuți despre căsnicie, găsește-ți o soție și apoi discută propriul tău caz.

- Si să mă privez de plăcerea de a afla mai multe despre Kate a mea?!

- Nu sunt nici a ta, nici a altcuiva și, dacă nu găsești alt subiect de discuție, te rog să taci.

- Calmează-te, calmează-te! Ești convinsă că vreau să-mi găsesc o soție - poți fi chiar tu aceea. Dar ... nu poți avea pretenția de la mine să mă gândesc serios la această

posibilitate fără a cunoaște tot dosarul tău.

- Nu fi absurd.

- Ce e absurd în toată povestea asta? Ai vârsta potrivită, ești frumoasă, ești foarte amabilă cu toată lumea, cu excepția mea, desigur, de asemenea, gătești excelent, ceea ce contează mult. Si ... reluă el după o scurtă pauză, provocator, știm deja amândoi că există și o deplină compatibilitate fizică . Nici chiar tu nu poți să negi lucrul acesta.

Kate se străduia să oprească torentul de invective ce i-ar fi exprimat exact gândurile; aparent impasibilă, rămase tăcută, cu privirea fixată asupra drumului.

- Cum?! Nu spui nimic?! Parcă nu ești tu însăși. Si eu, care abia așteptam o mostră de spirit scânteietor, așa cum mă obișnuiseși. Ce-i cu tine?! Hai, să auzim părerea ta.

- Ca să risc altă bătaie?! Nu, mulțumesc.

- Aici, ești în siguranță. Si-apoi, încă mă mai doare palma ... Bine, atunci să discutăm despre tatăl tău și Robyn. Cinismul tău în legătură cu căsătoria se aplică și lor?

- Nu sunt cinică în legătură cu căsătoria și, indiferent ce fac tata și Robyn, nu mă privește. Nu sunt paznicul tatălui meu.

- Dar ești fiica lui și e firesc să te intereseze viitoarele lui relații sentimentale. Sau, chiar nu-ți pasă?

- Sigur că-mi pasă, dar este treaba lui. Dacă este ceva între ei doi, n-are de ce interveni nimeni - nici eu, nici tu.

- Din moment ce nu voi mai fi aici, nici nu prea aş avea

cum să mă implic. Dar s-ar putea să nu fie chiar așa ușor pentru tine.

- Va fi foarte ușor, pentru că nici eu nu voi fi aici, sau cel puțin nu foarte des, răspunse ea sigură pe sine, ca și cum ajunsese la această concluzie pe cât de neașteptată, pe atât de logică, pe măsură ce vorbea.

- Cum?! Ce vrei să spui?

- Nu văd de ce ar trebui să-ți explic.

- Ai uitat că unul din principalele scopuri pentru care ai venit este să ai grijă ca tatăl tău să se menajeze puțin?

- Adică, unul din principalele tale scopuri. Acum, însă, când a venit Bill Campbell, nu mai există pericolul ca tata să facă excese în privința muncii, iar Robyn cu siguranță va putea să gătească pentru amândoi.

- Așa este, dar ce ai de gând să faci? Uite, recunosc de la bun început că nu e treaba mea să vreau să știu.

- Exact! Dar, dacă tot ai întrebat, am să-ți răspund. În primul rând, mă voi debarasa de un bagaj nedorit la aeroport, apoi voi merge la Nambour să văd dacă pot găsi ceva de lucru.

Urmă o liniște prelungită, timp în care Kate riscă o privire spre el, așteptându-se la o expresie plină de furie. Spre surprinderea ei, Ben arăta ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri.

- Presupun că nu ești dispusă să te răzgândești, sau cel puțin să amâni ...

- De ce aș face-o?

- Un motiv ar fi că tu însăși ai nevoie de odihnă, deși, recunosc, arăți mult mai bine decât când ai venit.
- Mulțumesc foarte mult, ești foarte amabil.
- Cu plăcere, răspunse el cu același sarcasm cu care ea îi mulțumise pentru amabilitate. Totuși, încă nu ți-ai revenit total după momentele grele ca urmare a ... morții soțului tău. Câteva luni în plus fără nicio altă grijă ți-ar face mult bine.
- Să-ți reamintesc că au trecut patru luni de atunci? Doar n-am să fiu copleșită de durere toată viața.
- Depinde de cât de mult ți-ai iubit soțul. Poate n-o să-ți vină să crezi, dar tatăl tău încă nu și-a revenit complet după moartea mamei tale.
- Tatăl meu a avut o căsnicie mult mai lungă decât mine.
- Da, dar a și fost pregătit din timp pentru moartea mamei tale.
- Pentru Dumnezeu, încetează! Îmi voi reveni cum și când voi putea - și fără ajutorul tău! Dacă voi găsi un serviciu care să-mi convină, mă voi angaja. Clar?
- Cât se poate de clar. Totuși, ascultă sfatul meu, chiar dacă îți place sau nu, și odihnește-te; ești cu nervii la pământ.
- Ai contribuit și tu din plin la situația asta.
- Din fericire, ajunseră la aeroport și Kate răsuflă ușurată la gândul că scapă de pasagerul nesuferit. Odată ajunși în parcare, acesta nu schiță niciun gest de a coborî, ci își aprinse o țigară.
- Vii să mă conduci înăuntru, nu-i așa?
- Bine, doar ca să mă asigur că pleci. Mergem? Simt

nevoia să
ies la aer.

Nu era adevărat, dar spera că, în prezența altor oameni, îi va fi mai greu să continue chestionarul.

Ben terminase toate formalitățile și erau pe punctul de a-și lua rămas-bun, când auziră o voce melodioasă.

- Ben ... ton!

La auzul numelui său fragmentat clar în două silabe distincte, Ben se-ntoarse repede și fața i se luminează de un zâmbet. O întâlnire care-i făcea multă plăcere, observă Kate fără niciun pic de plăcere.

- Ce surpriză! râse el, deschizând brațele pentru a primi la piept o minune mică orientală ce alergă spre el parcă de la jumătatea terminalului.

Buzele ei roșii se uniră cu ale lui într-un sărut, dincolo de care, ochii femeii erau ațintiți, ca ai unei pisici, asupra lui Kate, cu o privire rece.

- Surpriză?! întrebă ea când acel sărut ce păruse interminabil se sfârși în cele din urmă. Adică, nu ești aici ca să ne întâmpini?

- Cum puteam, din moment ce nu știam că veniți?!

- Dar n-au sunat de la birou? Când noi am telefonat din Townsville, ne-au spus că ești la fermă și că vor transmite mesajul.

- Înseamnă că s-a întâmplat după ce-am plecat noi. Kate, ți-o prezint pe Kim Lee, iar el este fratele ei, Ken, cel mai abil comerciant de piele de coarne de cerb din întreaga Asie. Kate

este fiica lui Henry Lyle și a venit să ne ajute la fermă.

Între timp se apropiase și Ken, un asiatic înalt, tânăr, care o salută pe Kate cu un zâmbet sincer, prietenos, în timp ce sora lui rămase destul de rezervată.

- Bine, dar atunci de ce ești aici?

- Ca să iau avionul spre Brisbane, așa că, dacă vreți să mergeți și voi, grăbiți-vă.

- Da, sigur!

După care începu să dea instrucțiuni în chineză fratelui ei, care se grăbi să le ducă la îndeplinire. Între timp, Kim Lee îl luă de braț cu un gest posesiv pe Ben, lipindu-și corpul de al lui.

- Dar de ce pleci atât de repede? Au spus de la birou că intenționezi să stai o săptămână. S-a întâmplat ceva?

- Nu dau întotdeauna informații complete la birou ... spuse el aruncând o privire enigmatică spre Kate. Si-acum, să ne grăbim, dacă vrem să mai prindem avionul.

Kim se-ntorsese deja, intenționând să plece fără un cuvânt de rămas-bun, dar mișcarea ei îl eliberă pe Ben, care, luând-o prin surprindere pe Kate, o prinse de umeri și o sărută pe buze încet, cu tandrețea unei mângâieri.

- La revedere, Kate. Data viitoare sper să stau mai mult.

Plecă fără să mai privească în urmă, în timp ce Kim Lee îl luase

din nou de braț, cu un gest posesiv, revărsând din ochii ei negri venin în stare pură. Kate rămase pe loc, uitându-se lung, mirată și intrigată totodată, atât de adâncită în gânduri, încât

pur și simplu tresări la auzul acelei voci blânde la urechea ei.

- Domnișoară Lyle? îmi pare rău că suntem atât de presați de timp acum, dar ne vom revedea, nu-i așa?

Era Ken Lee.

- Da, da, sigur, sper că da, murmură ea, parcă trezită dintr-un vis.

Așteptă până când avionul decolă, apoi se îndreaptă încet spre mașină și, parcă tot atât de încet, conduse spre Nambour.

Așadar, aceasta era Kim Lee. Nu erau greu de înțeles comentariile lui Robyn, acum când o văzuse în persoană: frumusețe și senzualitate, combinate într-o proporție calculată cu un efect mai mult decât seducător - hipnotizant.

În schimb, fratele ei părea un bărbat plăcut și manierat, atât de diferit de stilul la care începuse să se aștepte din partea lui Ben.

Ben Croft . oh, bărbatul acela cu o putere incredibilă de-a o face să-și piardă cumpătul și ... inhibițiile. Un bărbat ciudat ... Se-ntrebă ce-l determinase să-și schimbe planurile brusc, pentru că inițial era clar că intenționase să rămână mai mult la fermă. Si-apoi, sărutul lui neașteptat - ce scop o fi avut? S-o impresioneze? În niciun caz! S-o înfurie, probabil? Numai că nu simțea niciun pic de furie. Să se amuze? Era foarte posibil. Totuși, explicația cea mai plauzibilă era că vroia s-o facă puțin geloasă pe iubita lui asiatică. Iubită! Doar la acest gând, simți cum i se strânge stomacul. Trebuia să

recunoască sincer că nu reprezenta cine știe ce amenințare în fața acelei minunății exotice, dar atunci rămânea întrebarea de ce o privea cu atâta ură, dacă era atât de sigură de sine?

"Oricum, nu mă interesează", încercă ea să se convingă, ca și de faptul că prânzul pe care-l lua în unul din cele mai bune restaurante din Nambour, era mai plăcut decât cina pe care, fără îndoială, Kim Lee avea s-o ia împreună cu Ben.

Părăsi restaurantul mai încrezătoare în propriile forțe, mai ales după privirile admirative ale multora din oamenii de afaceri care erau acolo. Cu toate acestea, tot drumul de întoarcere se gândise nu la aceștia, ci numai la Ben. Aproape ajunsese când își dădu seama că uitase complet de-a prospecta piața de lucru din Nambour. Cu ocazia asta, avea să ceară și părerea tatălui ei.

Nu exista o universitate în Nambour, ci doar un Colegiu Tehnic, din câte își amintea. Părea destul de puțin probabil să existe vreun loc pentru un specialist în economie. Va verifica mai târziu, deocamdată ideea unei existențe tihnite o atrăgea, deși n-ar fi recunoscut aceasta pentru nimic în lume față de Ben.

Abia după câteva zile abordă subiectul față de tatăl ei, iar reacția lui nu era chiar cea la care s-ar fi așteptat.

- Câteva luni de odihnă ți-ar prinde foarte bine, spuse el, repetând aproape identic cuvintele și argumentele lui Ben.

Nici nu încercă să se mai opună; îi făcea plăcere, deocamdată, viața liniștită și relativ lipsită de griji pe care o ducea, deși își dădea seama că nu poate continua așa la

nesfârșit.

- Aș fi mult mai fericit dacă ai mai aștepta puțin, Kate, spuse tatăl ei și sunt sigur că și Ben ar vrea același lucru.

- Ce legătură are Ben?! strigă ea cuprinsă deodată de furie. Individul ăsta își închipuie că are drepturi depline asupra mea?!

- E îngrijorat pentru tine, ce-i cu asta? Cred că ostilitatea asta între tine și Ben este ridicolă!

- N-ar exista nicio ostilitate dacă n-ar mai încerca să-mi conducă viața. Nu are altceva mai bun de făcut?!

Mai târziu, fiindu-i mult prea rușine după această izbucnire, nu-l mai căută pe tatăl ei să-i ceară scuze, dar amândoi evită, cu tact, să redeschidă subiectul angajării ei.

Între timp, intrase deja în acea rutină lejeră: patrula în zori în compania lui Robyn sau a lui Bill, dar de cele mai multe ori singură, ajută la diferite treburi în cadrul fermei, gătea cu schimbul cu Robyn.

Era o existență aproape idilică și Kate începea să se simtă complet relaxată. Muncea împreună cu Bill și-l însoțea în țarcurile cu animale, în special seara, când căprioarele erau mai liniștite; învăță repede să le administreze medicamente atunci când era necesar și se împrieteni rapid cu câțiva din cerbii care, alături de măgari, ademeneau turmele pentru a fi mutate dintr-un padoc în altul. Totuși, cei mai buni prieteni rămaseră măgărușii și Kate își prelungea adesea patrularea din zori până spre prânz, inventând, sau participând la diferite

jocuri pentru a-i amuza pe caraghioșii ei tovarăși.

Puii de cerb își schimbă blănița cu pete roșcate pe măsură ce se apropia toamna, cu una cenușiu-cafenie, căpriorii tineri își purtau cu maiestruozitate podoaba de coarne și ciutele se pregăteau cu eleganță de sezonul de împerechere.

- Cel mai obișnuit mod de a ține căpriorii sub control este folosirea tranchilizantelor, îi explică tatăl ei într-una din zile. S-au mai încercat și alte metode, atât în Australia, cât și în Noua Zeelandă, dar fără a se garanta succesul. Uite pentru ce este Bill de neprețuit!

Într-adevăr, Bill părea el însuși câteodată o sălbăticiune, după cum se mișca printre cerbi și căprioare incredibil de calm și inspirându-le și acestora același calm și încredere.

- Ben este aproape tot atât de bun, continuă Henry.

Așadar, Ben urma să se întoarcă, dar când? Zilele treceau și nu dădea nicio veste, nici măcar un telefon, iar ea se trezea de multe ori gândindu-se la el.

Kate nu numai că era, dar și arăta mult mai relaxată, iar formele ei se împliniseră atât cât să-i transforme trupul, din uscățiv, în suplu, conturat de linii dulci care înlocuiseră unghiurile colțuroase. Descoperise un loc complet pustiu într-un golf, la care ducea o potecă acum abandonată, rămasă probabil de pe vremea când ferma era una de lapte. Era la o distanță de aproximativ o oră de mers pe jos și, de când ajunsese acolo prima dată absolut întâmplător, într-o plimbare prelungită, revenise în fiecare zi pentru a face plajă și baie în

ochiul de apă format. Se simțea acolo ca la începutul lumii, izolată în timp și spațiu și chiar considera poteca ei, crângul ei și mai ales, lacul ei. O invitase și pe Robyn, dar aceasta prefera să facă baie în mare, unde măcar știa la ce să se aștepte din partea rechinilor, decât să traverseze tufișurile australiene, unde primejdiile i se păreau infinit mai mari.

Nu se mai arăta foarte interesată de a găsi un serviciu. De fapt, tatăl ei abia așteptase să-i paseze întreaga responsabilitate legată de contabilitatea afacerii și tot ei îi revenea sarcina de a face aprovizionarea în oraș - asta pentru că lui îi dis plăcea, dar și în speranța că astfel o putea face să întâlnească oameni noi. Ciudat, Henry nu se arăta deloc la fel de preocupat de a-i oferi și lui Robyn posibilitatea de a-și lărgi cercul social, iar aceasta, la rândul ei, părea să se simtă foarte bine în acea izolare.

Ca printr-un acord tacit, ea și cu Robyn nu mai amintiseră nimic despre eventuala relație a celei de-a doua cu Henry. Ele două se înțelegeau atât de bine, încât Kate considera că-și exprimă astfel suficient de clar aprobarea față de orice aceștia doi ar fi hotărât.

Henry Lyle își recăpătase culoarea din obraji și, complet restabilit, era din nou cel de altădată. Părea nu numai odihnit și sănătos, dar și fericit, spre satisfacția tuturor.

Dacă, însă, exista și altceva între ei în afara unei prietenii, asta era greu de spus, sau, cel puțin, nu i se arăta lui Kate. Henry era întotdeauna curtenitor față de Robyn, dispus să se amuze și să râdă împreună cu ea, o ajuta de multe ori la vase

și petreceau mult timp împreună, dar fără alt semn care să indice vreo idilă sau un deznodământ romantic, ceea ce, oarecum, pe Kate o dezamăgea.

"Nici măcar o contrazicere", se gândea ea uneori. "Asta nu e dragoste; e plictiseală".

Această temere oribilă o făcu pe Kate să încalce promisiunea pe care și-o făcuse ei însăși de a nu se amesteca, și să încerce să facă o aluzie pe care o crezuse foarte subtilă. Rezultatul a fost un hohot de râs din partea lui Robyn, urmat de o dojană blândă, dar fermă.

- Draga mea, ești aproape tot atât de delicată în privința asta ca Ben; și cam tot atât de nerăbdătoare, numai că tu ai scuza tinereții. Tatăl tău și cu mine ne înțelegem foarte bine, mulțumim. Stiu că nu pare ceva foarte palpitant, cel puțin din punctul tău de vedere, dar încearcă să privești lucrurile prin prisma noastră. Tatăl tău a trăit aproape treizeci de ani alături de o femeie pe care a iubit-o foarte mult și pe care încă o mai iubește; îți dai seama, nu e ca și cum ai închide un robinet. Iar eu, draga mea, sunt o persoană foarte prudentă. Poate că vorbesc mult și sunt foarte sociabilă, dar, pe dinăuntru, sunt la fel ca fratele meu. Sunt al naibii de precaută, de-asta nici nu m-am căsătorit până la vârsta pe care-o am, deși arăt destul de bine.

- Mai mult decât bine! Robyn, n-am vrut să fiu indiscretă, dar.

- Ba sigur că ai vrut să știi! Râse Robyn. Sunt chiar măgulită că ții atât de mult la noi, încât te interesează. Dar, fă

exact ca până acum - adică, nu interveni. La vârsta noastră, nu avem nevoie de niciun ajutor din afară.

-Ai dreptate, îmi pare rău că, trecând peste orice, am deschis discuția. Dar . păreți atât de .

- Plictisiți? Un cuvânt mai potrivit ar fi liniștiți. Deși, comparativ cu relația ta furtunoasă cu Ben, ar putea părea, într-adevăr, cam plictisitor. Apropo, acum cred că pot și eu să te întreb cum merg lucrurile între tine și Ben.

- Of, mai bine tăceam! Cu toate că, pot spune cu toată sinceritatea, că între noi nu e nimic. N-am mai vorbit cu el de când l-am îmbarcat cu chinezoaica lui dulce.

- Mai degrabă, o acritură. Dar cum a apărut? Ce făcea, îl pândea la aeroport, gata să-l înhațe? Nu m-ar surprinde.

Kate îi povestește detaliile, inclusiv despre sărutul de rămas-bun și reacția chinezoaicei.

- Minunat! exclamă Robyn după ce se amuzară amândouă copios. Mă bucur că mi-ai spus; îmi place să am cu ce să-l necăjesc pe Ben.

- Nu!

- Ba da! Fii atentă, poate vei învăța ceva din asta!

- Nu, nu poți face asta!

- Ce importanță are?! Din moment ce spui că nu este nimic între voi . Sau, poate că nu e chiar așa? Ai ajuns totuși la o altă concluzie în privința lui Ben?

- Deloc! Pur și simplu nu vreau să fiu pusă într-o situație neplăcută. El nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

-Ah, Kate, nu te mai amăgi! E de-ajuns să auzi numele lui

Ben ca să-ți reiei rolul de văduvă îndurerată, care nu ți se potrivește deloc, deși te străduiești mult. A trecut destul timp de la moartea soțului tău și, dacă nu mă înșel, nu-i simți lipsa câtuși de puțin.

Cuprinsă din nou de sentimentul vinovăției, Kate își feri privirea, căutând să pună capăt conversației.

- Nu, nu e adevărat, reuși ea să șoptească, neconvingător.

Fără să țină cont de acea slabă încercare de protest, Robyn

reușise să schițeze o imagine cât se poate de precisă a acelei căsătorii oribile. În fața unei astfel de intuiții, Kate cedă și-și mărturisii întreaga vină - atât în privința morții lui Wayne, cât și în privința faptului că, dezgustată de comportamentul acestuia, încetase de mult timp să-i fie o adevărată soție.

- Prostii! Prostii! Mă auzi, Kate? Ai făcut o greșeală - te-ai încurcat cu un ticălos și, când n-ai mai putut suporta și nu te-ai mai descurcat, pentru că erai prea tânără și naivă, ai început să-i dorești moartea și, culmea, bestia a și murit. Si ce-i cu asta? Ce, îți închipui că ai puteri supranaturale? Este cât se poate de clar că ți-a făcut viața un adevărat iad, iar acum îl lași să te tortureze și din mormânt? Presupun că din cauza acestui complex de vinovăție absolut ridicol, nu te apropii de Ben! Sau. ai ajuns să nu te mai poți considera în stare să ai o relație cu un bărbat în adevăratul sens al cuvântului?! Poate că nu poți, dar n-ai cum să știi dacă nu încerci!

- Nu! Nu e așa! Stiu că . trebuie să învăț să trăiesc cu

acest sentiment al vinovăției, dar nu e vorba numai de asta. Cu Wayne eram foarte supusă, resemnată . iar el, pur și simplu mă călca în picioare. Ei bine, n-am să mai fiu niciodată așa. Nu voi mai lăsa niciodată un bărbat să mă domine. Acum sunt poate la extrema cealaltă...

Se întrerupse brusc, ca și când nu și-ar mai fi găsit cuvintele.

- Si nu poți vedea o relație cu un bărbat puternic, dominant, ca Ben, decât de pe o poziție de supunere și cedare?! Kate, biata de tine!

Cu un gest matern, o îmbrățișă, descătușând, dincolo de pavăza atât de fragilă de care Kate se înconjurase, un torent de lacrimi cu care aceasta își eliberă toată tensiunea acumulată în atâta timp de temeri și frustrări. Robyn o lăsă doar cât pregăti repede un ceai, după care, asigurându-se că nu era niciun pericol ca Henry și Bill să vină, reluă discuția, încercând s-o scoată din impas cu sfaturile ei.

- Nu de bărbați puternici, cum e Ben, trebuie să te temi. Sigur că da, te va domina dacă-l lași, dar nu uita că el nu trebuie să dovedească nimic. Si-apoi, dac-ar fi vrut o femeie supusă, Kim Lee ar fi pus de mult mâna pe el. De fapt, cred că modul în care ai procedat cu el, sigur, făcând abstracție de motivele care te-au determinat s-o faci, a fost cel potrivit ... Ei bine, poate cam prea dur. Dar cel puțin, n-a rămas indiferent - nu poți nega acest lucru.

- Nu fi foarte sigură. Si nici nu contează foarte mult, pentru că nici măcar nu sunt sigură de sentimentele mele. Dar,

presupun că l-am îndepărtat total.

- Vom afla imediat, spuse Robyn privind pe fereastră,
pentru că, dacă nu mă-nșel, tocmai vine.

Capitolul 6

- Nu! gemu Kate și urcă scările în fugă.

Era și-așa destul de rău că Ben venea neanunțat, dar asta mai lipsea, s-o vadă cu ochii roșii de plâns, ca să dea loc la fel de fel de întrebări.

Deși rămase tot în blugi și cu aceeași cămașă, gândindu-se că, în definitiv, Ben nici nu s-ar fi așteptat s-o găsească altfel îmbrăcată, se strădui mai mult de zece minute să șteargă urmele lacrimilor, tamponându-și ochii cu apă rece, înainte să coboare din nou.

Putea să nu se fi deranjat deloc, căci află de la Robyn că Ben nici măcar nu se oprise, ci merse direct la terenurile cu padocuri, mulțumindu-se să facă doar un semn de salut cu mâna, în trecere.

- Nu mai fi atât de nervoasă. E un bărbat ca toți ceilalți și, din moment ce și-a petrecut toată luna cu domnișoara Kung Fu, probabil că oricum n-o să-l mai intereseze vreo companie feminină normală.

- Mulțumesc, Robyn, este exact ce aveam nevoie ca să-mi recapăt încrederea în mine.

- Trebuie să fii realistă. Si-n plus, ce-ți pasă? Ai uitat că nici măcar nu-ți place individul?

- Te rog, Robyn, dacă vrei să mă necăjești, las-o pe mai târziu. Pentru astăzi mi-a ajuns - simt că nu pot îndura mai mult.

- Ba poți! Ești tânără și rezistentă, așa că poți. În plus, poți s-o iei ca pe o încălzire pentru ceea ce va urma, căci, dacă tu

te-ai schimbat în această lună, e puțin probabil ca și Ben să se fi schimbat. Va fi la fel de fermecător și arogant ca întotdeauna.

Chiar așa și era, când apăru după o jumătate de oră, îmbrăcat sport, dar cu haine scumpe.

- Arătați superb, amândouă! spuse el zâmbind și sărutându-le pe rând. Cum am putut sta departe atâta timp, când aici, în sălbăticia asta, mă aștepta așa o minune!

- Nici eu nu știu cum ai putut, comentă sec Robyn.

- Nu fi sarcastică - nu e stilul tău. Dacă nu poți să spui ceva amabil, mai bine nu spune nimic, uite, așa cum face Kate. Ce-i cu tine, Kate? Să nu-mi spui că ai rămas mută de uimire când m-ai văzut atât de frumos și fermecător!

- De fapt, modestia ta mă uimește întotdeauna.

- Ha, ha! Punct marcat de tine! Mă temeam că ești bolnavă și nu ne putem bucura de replicile tale.

- Continuă așa și vei avea din plin.

Ea însăși era surprinsă de plăcerea pe care acest schimb de cuvinte i-o făcea.

- îmi pare rău, dar nu pot chiar acum; sunt foarte ocupat. Mă duc să mă schimb și apoi merg afară, la Bill. Așa că să știți, dacă în caz are cineva nevoie de mine . deși nu mă aștept să aibă . Ne vedem la cină.

Fetele rămaseră privindu-se una pe cealaltă, dar nu comentară decât după ce Ben ieși.

- Interesant ... Fii atentă, Kate, pune la cale ceva.

- Adevărat?!

- Cât se poate de adevărat! Acesta este Ben, așa cum l-am cunoscut în Noua Zeelandă, când își făcea drum în lumea afacerilor, aspirând mereu spre vârf. Are un as în mânecă și e hotărât să se amuze copios. Aproape se vedea cum îi crește adrenalina.

Kate rămase pe gânduri, nu prea dispusă să recunoască, nici față de ea însăși, că, în afara adrenalinei, mai admirase încă multe alte lucruri la acea siluetă înaltă, numai mușchi. Era foarte posibil ca Ben să pună ceva la cale și tare se temea să nu fie ceva legat de ea.

Cel puțin, era prevenită, încercă ea să se gândească, în timp ce se îmbrăca pentru cină. Alese un caftan simplu, cu nuanțe de verde, în care se simțea deopotrivă bine și apărută, deși nici ea nu știa prea bine împotriva a ce anume.

Ben apăru purtând o cravată. Restul ținutei nu avea nimic deosebit - pantaloni și haină sport, dar cravata?! Categorie, era un semnal clar de avertizare.

Bărbații de la Kathryn Downs obișnuiau să se îmbrace special pentru cină, dar ținuta lor era sport, elegantă, cravata fiind decretată potrivită doar pentru nunți, înmormântări și politicieni.

Până și Henry Lyle, care jurase să nu mai poarte cravată din momentul în care renunțase la cariera în publicitate și se dedicase creșterii cerbilor, îl privi radicând întrebător din sprâncene. Urmă o a doua privire nedumerită, din partea lui Bill, care nu purtase niciodată în viață așa ceva.

- Ce-i cu tine așa de elegant, domnule Croft? Începu Robyn ofensiva, deși probabil își dădea seama că avea să piardă. Intenționezi să ne convingi să ne facem asigurare pe viață, sau să ne vinzi cine știe ce?

- Dar ce vi se pare curios? Întrebă el cu un aer nevinovat. Sunt prea frumos pentru voi, sau ce?! Si nu e nici pe departe așa sofisticat ca rochia ta, sau a lui Kate, adăugă el evaluând cu siguranța unui cunoscător rochia scumpă a lui Robyn și învăluind-o pe Kate cu o privire nedisimulat senzuală. În cazul acesta, aș putea să vă întreb și eu ce intenționați voi să vindeți.

- O mâncare nemaipomenită, în ceea ce mă privește. Nu știu Kate .

- Cafea, doi bani ceașca.

- Așa ieftin?! Nu m-așteptam să-ți evaluezi la atât de puțin ... talentele.

- Nu-ți trebuie cine știe ce talent ca să faci o cafea bună. Bei ceva?

- Da, whisky cu apă, dar îmi pregătesc eu. Ce-ai mai făcut cât am fost plecat? Arăți odihnită și te-ai mai îngrășat - îți stă bine.

- N-am făcut mare lucru; ajut la ce pot.

- Nu fi modestă, Kate, interveni tatăl ei. Poate pentru tine nu înseamnă mare lucru, dar mie mi-ai luat o mare povară de pe umeri ocupându-te de registrele contabile.

- Aha! Să-nțeleg că nu ți-ai luat serviciu!

"După cum bine știi", se gândi Kate, dar răspunse simplu:

- Nu.

- Nici măcar n-ai încercat?

Arăta ca un tigru gata să sară asupra prăzii.

- Nu, m-am gândit să-ți ascult sfatul și mai întâi să mă odihnesc.

Tremura de furie că recunoscuse acest fapt și se temea că era chiar răspunsul la care sperase el.

- Bun! Se pare că, într-adevăr, ți-a făcut mult bine.

Kate așteaptă să continue; parcă-l auzea spunând că ar fi bine să asculte sfaturile lui de acum înainte, dar, în mod surprinzător, Ben se mulțumi să dea din cap, satisfăcut, după care o lăsă să aștepte în zadar atacul lui și începu să discute cu Henry.

În timpul cinei, Ben se arată deosebit de amabil, menținând o conversație plăcută și împărțind complimente în dreapta și-n stânga.

- Dacă nu m-ar linșa Henry și Bill, v-aș lua să lansezi un restaurant. Sau te-ai săturat de așa ceva, Robyn?

- Nu neapărat. Dar depinde de ofertă.

- Dar tu, Kate? Ce părere ai?

- N-am încercat niciodată, așa că nu știu ce să spun, dar, cu Robyn, cred că m-ar amuza.

- Atunci, poți să renunți! Dacă vrei să încerci, fă-o singură! veni în mod surprinzător comentariul destul de vehement din partea lui Henry.

- Henry, n-am știut că te interesează ...

Clipind repede din ochi, Robyn rostise aceste cuvinte cu

un aer de ingenuă care-i dădea un farmec în plus.

- Ei bine, e timpul să afli!

Toți de la masă își aruncară priviri curioase și satisfăcute, dar, după clipa de tăcere ce urmă în mod firesc, Ben schimbă cu diplomatie subiectul, începând să povestească o întâmplare din Vietnam, sau Hong Kong. Kate nici nu-l prea asculta, atât îi era de plină inima de neașteptata bucurie a confirmării din partea tatălui ei a ceea ce până atunci doar bănuise. Se gândea că era un lucru minunat și, de asemenea, și Ben procedase cu mult tact și delicatețe. Aproape fără să-și dea seama, îi zâmbi acestuia fericită, cu recunoștință.

Rămaseră mai puțin decât de obicei la cafea și lichior și, după ce Bill se scuză cu un zâmbet timid dar satisfăcut și se retrase, veni rândul lui Ben să preia inițiativa și, ridicându-se vesel, o luă și pe ea de braț.

- Hai, Kate. Te ajut eu mai târziu la vase.

O conduse repede afară, înainte ca ea să aibă timp să-și revină din mirare și să protesteze.

- Totuși, ce-nseamnă asta?! șuieră ea printre dinți, după ce ieșiră.

- Dumnezeuule, uneori înțelegi tare greu! Cu toate astea, nu cred să fi interpretat greșit zâmbetul tău de mai devreme. Chiar cu uluitoarea ta naivitate, tot ar fi cazul să înțelegi că trebuie să acorzi câteva momente de intimitate unor oameni care tocmai au ajuns într-un punct emoțional foarte sensibil!

- Aha!

- Vezi.?! Și, din moment ce-ai reușit să-l smulgi pe tatăl tău din starea de apatie și automulțumire, acum trebuie lăsat să-și redefinească poziția.

- Ah, ticălos încrezut, e opera ta!

- Nu sunt deloc încrezut, draga mea, dar categoric sunt mulțumit - după cum și tu cred că ești. În sfârșit, au făcut primul pas.

- Dumnezeu, ce plăcere sadică pare să-ți faci să organizezi viețile altora!

- Ce naiba insinuezi? Făceam doar complimente în legătură cu o masă excelentă. N-aveam de unde să știu ce-avea să iasă!

- Da, da, te cred ...

Kate se desprinsese de el și-ncepu să meargă repede, pășind delicat pe tocurile înalte, dar avansând destul de mult. Ben o ajunse imediat din urmă, dar nu schiță niciun gest de-a o atinge, decât atât cât să n-o lase să cadă după ce se-mpiedică într-o ridicătură de pământ, după care îi dădu din nou drumul.

Deodată, Kate se opri. Fusese o prostie să meargă atât de departe - era evident că, indiferent cât ar mai fi continuat să meargă, n-ar fi scăpat de el și, în plus, o aștepta același drum înapoi, incomod de parcurs cu pantofii cu care era încălțată. Se rezemă de un stâlp de susținere al gardului padocului și privi cum vântul împrăstia norii pe cerul luminat de o lună aproape plină.

- E frumos, nu-i așa? spuse el, urmărindu-i privirea și

parcă citindu-i gândurile.

- Intr-adevăr, incredibil de frumos.

- Ar trebui să fie Henry și Robyn aici; cred că ei au exact starea de spirit pentru un peisaj cu lună plină. Dar cred că ei spală vasele acum.

- Glumești!

- Facem pariu? Uite, dacă găsim vasele nespălate când ne întoarcem acasă, le spal eu.

- Si dacă nu?

- Atunci, mă ajuți și tu.

- E ridicol! izbucni Kate într-un hohot de râs.

- Ihî... Dar așa e și viața, uneori. De exemplu, noi: stăm aici și ne certăm, când ar fi atâtea alte lucruri de făcut.

Pe măsură ce-i șoptea aceste cuvinte la ureche, Ben își apropie buzele de gâtul ei, într-o atingere delicată ca o mângâiere.

- Nu face asta!

Nu făcu nicio mișcare de-a se feri de el, dar Ben încetă imediat, lăsând o senzație minunată, ce-i dădea fiori.

- Ți-e rece? Vrei să ne întoarcem?

- Nu mi-e deloc rece.

Nu vroia să se întoarcă, dar nu-i putea spune direct. De fapt, ar fi vrut ca el s-o sărute, dar nici asta nu i-o putea spune. Il auzi aprinzând o țigară, pe care i-o întinse ei, cu un gest sigur, după care mai aprinse una și pentru el. Așadar, nu avea s-o sărute, se gândi ea cu tristețe, supărată pe ea însăși - nici ea nu mai știa ce vrea. Rămaseră acolo, fără să

vorbească, până terminară țigările, apoi lui Kate îi atrase atenția o oarecare agitație în padoc și imediat ochii i se măriră de groază când văzu singurul cerb cu un corn de la fermă galopând spre ei cu capul înainte, sfornăind și cu o privire diavolească. Imediat, se simți trasă cu putere de braț și înlăturată din locul în care, chiar în clipa următoare, cerbul își înfipse cornul. Animalul își scutură capul până se eliberă, apoi scoase un răget cutremurător.

Kate se strânse la pieptul lui Ben, iar acesta o cuprinse cu brațele, protector.

- Privește!

Fără a se desprinde din brațele lui unde se simțea în siguranță, Kate întoarse capul să privească spectacolul neașteptat de crud: confruntarea dintre acel cerb și-un căprior, în fața unei asistențe de ciute venite la chemarea răgetului cumplit al celui dintâi - domnul și stăpânul lor. Ar fi fost o confruntare de forțe inegale, dar totul se opri la nivel de tatonare și amenințare, apoi animalele se îndepărtară și, imediat, același gen de muget se auzi dintr-un padoc îndepărtat, unde probabil alți doi cerbi repetau același ritual.

Kate încercă să se depărteze din brațele lui, fără a-și dori acest lucru, dar conștientă că trebuia s-o facă, dar Ben își apropie încet buzele de-ale ei într-un sărut tandru ce ruga să i se răspundă, fără a avea însă nimic poruncitor sau arogant.

- Vezi, putem totuși deveni prieteni.

Spusese aceste cuvinte pe un ton atât de blând și de tandru, încât Kate nici nu se putea supăra măcar.

Se-ntoarseră încet, ținându-se de mână, fără a vorbi. Pentru Kate, cuvintele erau de prisos; era din ce în ce mai sigură de ceea ce simțea, dar la fel de nesigură de sentimentele lui. Se temea, de fapt, că nici nu va ajunge vreodată să fie sigură în privința acestora.

Acasă, înainte de a urca scările, o mai sărută o dată.

- Este adevărat ce-am spus, Kate. Odihna a făcut minuni; arăți superb.

Rămasă singură în camera ei, nu putu să nu se-ntrebe de ce acea schimbare de tactică din partea lui, dacă pretindea că arată atât de minunat. Săruturile lui fuseseră mai degrabă ... prietenești. Dar chiar și așa, îi făcuseră plăcere, deși nu neapărat și stilul diferit.

După o noapte destul de agitată, dimineața părea să-i aștepte cu o mulțime de treburi de făcut. Kate se trezi devreme, cu gândul la vasele rămase nespălate și coborî în bucătărie cât putu de repede.

- Bună dimineața. Mă-ntrebam dacă-ți vei mai aminti, veni o voce caustică dinspre masă. Ai promis că m-ajuti.

- Intr-adevăr, așa am promis. Sunt spălate vasele, nu-i așa?

- E gata și cafeaua. Vrei?

- Da, dar îmi pun eu.

În drum, își trecu ușor, discret, mâna peste marginea chiuvetei - era rece. Cam prea rece, chiar, se gândi ea bănuitor.

- Ei bine?

- Ei bine, ce.?

Deși se străduia să păstreze o figură serioasă, Ben nu putea ascunde în totalitate zâmbetul care-i juca în priviri.

- Ai câștigat pariul, sau nu?

- Ar trebui să știi.

- Înseamnă că n-ai de gând să-mi spui. Nu-i nimic, voi afla în cele din urmă.

Intrarea lui Robyn și a lui Bill, urmată, după o clipă, de-a lui Henry, le întrerupse conversația.

- Kate o să întrebe cine a spălat vasele rămase de aseară, dar dacă-i spuneți, sunteți cu toții concediați! strigă Ben imediat cum îi văzu, înainte ca aceștia să reușească să spună măcar "Bună dimineața!".

Henry se uită la Robyn, aceasta la Kate și toți, la Ben.

- Cine a spălat vasele? Întrebă Robyn în cele din urmă, nemaiputându-se abține.

- Evident că zâna cea bună, spuse Henry.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Kate îi privi atent pe fiecare în parte, sperând ca unul din ei să spună totuși ceva.

- Sunteți cu toții imposibili! strigă ea exasperată, în cele din urmă, renunțând la orice speranță.

- Mai bine imposibili decât concediați, mai ales atât de devreme dimineața, spuse Henry, așezându-se cu un aer obosit pe un scaun. Nici măcar nu-mi pasă cine a făcut cafeaua; tot ce mă interesează este cine o va turna în cești.

- Sper că te simți mai bine decât arăți, spuse Ben. Astăzi vom avea mult de lucru; se pare că a început perioada rutului.

Având în vedere rapoartele primite din Victoria, ar fi mai bine să mutăm toate animalele mai aproape de gardul din față.

- Braconieri? rezumă Bill problema într-un singur cuvânt, deși părise că nici nu ascultase până atunci.

- Sper că nu. Până acum n-am avut probleme, dar din ce în ce mai mulți oameni au aflat despre noi și s-a făcut multă publicitate în ultima vreme problemelor din Victoria și New South Wales, așa că ne-am putea aștepta și noi să ni se întâmple.

- Mai bine să mutăm căpriorii noaptea.

Era cea mai lungă propoziție pe care Kate o auzise rostită de Bill.

- Cred că așa vom proceda, dar azi, toată ziua, va trebui să facem planul pentru această operație și să verificăm padocurile.

- Chiar crezi că s-ar putea să avem necazuri? întrebă Henry. Suntem destul de izolați aici și e puțin probabil să atragem atenția prea mult.

- Să sperăm că va fi așa, dar să nu uităm problemele cu care s-au confruntat în Victoria după legalizarea creșterii cerbilor. S-au înregistrat proteste din partea vânătorilor și, deși mă-ndoiesc că în aceste ultime incidente au fost implicați vânători cu acte legale, genul acesta de manifestări se pot răspândi foarte ușor.

- Nu înțeleg, spuse Kate. De ce s-ar opune vânătorii creșterii cerbilor în ferme?

- E o poveste lungă, dar în esență se reduce la acuzația

vânătorilor că astfel de ferme se constituie pe baza unor animale capturate din pădure, care ar trebui lăsate să se înmulțească în mod firesc, în sălbăticie. Într-o oarecare măsură au dreptate, având în vedere că în Australia nu se practică în exces vânătoarea de cerbi. Ceea ce par a uita ei este că, odată cu înființarea acestor ferme, a crescut interesul pentru cerbi și căprioare la nivel guvernamental, iar programele pe termen lung care au început să fie elaborate pot avea repercusiuni favorabile asupra vânătorii. Se va ajunge în scurt timp ca pădurile să fie populate cu exemplare provenite din aceste ferme.

- Problemele sunt de cu totul altă natură aici decât în Noua Zeelandă, interveni Robyn. Acolo, protecția cerbilor din ferme este o problemă foarte serioasă; în sălbăticie, cerbii sunt cotați ca foarte dăunători și au fost vânați în număr din ce în ce mai mare pe parcursul anilor, dar pe de altă parte aduc un câștig important în economie din punct de vedere al comercializării cărnii lor. Sunt unele țări care nu consideră carnea cerbilor de crescătorie ca vânat și, în consecință, nu o acceptă.

- Doar nu vreți să spuneți că ar fi cineva în acest district care să intenționeze să împuște cerbii noștri, spuse Kate neîncrezătoare.

- N-aș fi atât de sigur, răspunse Ben. Nu există loc scutit de prezența unui huligan care, având o armă, e dispus oricând să împuște câte ceva. De aceea, cred că e mai bine să mutăm cât mai mulți cerbi din apropierea șoselei, ca să înlăturăm

tentația. De asemenea, cred că ar fi bine să nu mai patrulezi dimineața singură, Kate.

- Mi se pare cam exagerat.

- Nu, sincer să fiu, nu e deloc o exagerare. Dar, ca să nu crezi că am ceva cu tine, vom supune la vot.

Imediat ce bărbații pleacă la lucru, Kate se grăbi să-i reproșeze lui Robyn.

- Mulțumesc foarte mult! Nu m-așteptam la această lovitură din partea ta dată feminismului. Cum ai putut să votezi împotriva mea?

- Poți să fii cât dorești de feministă, răspunse Robyn calm. Votul meu n-a fost împotriva ta și în favoarea lui Ben, ci pur și simplu am votat astfel pentru că am fost de acord cu el. Sincer, cred că ar trebui să te simți flatată pentru grija lui față de tine.

- Grijă e una, șovinismul, cu totul altceva.

- Tot așa cum altceva e și încăpățânarea. Nu te mai prosti și ajută-mă la vase - dacă, desigur, nu contravine principiilor tale feministe. Nu lăsa ca astfel de idei să distrugă relația voastră - nu e sănătos.

- Hmm, rămân la părerea că atitudinea lui e șovină.

Cu toate acestea, o ajută la vase, descărcându-și furia pe o tigaie a cărei pată de grăsime se încăpățâna să nu iasă.

La prânz, încă mai păstra aceeași aversiune față de Ben, pe care încerca să și-o exprime prin întreaga atitudine, în ciuda faptului că acesta practic o ignora, dar seara, în iureșul muncii în care erau antrenați cu toții, păru să fi uitat toate

neînțelegerile din timpul zilei.

Animalele păreau să simtă starea de încordare a oamenilor și se arătau extrem de refractare la a se lăsa mutate acolo unde dorea Ben. Kate, cel puțin, se simțea total dezarmată. La un moment dat, încercând să țină o barieră de plastic, alături de Ben și Bill, pentru a ghida cerbii spre un anumit padoc, tocmai când aceștia se aflau pe punctul de a intra, căprioara care conducea grupul se răzgândi brusc și toți o urmară înapoi de unde plecaseră, mulțumiți de farsa pe care-o făcuseră .

- Este înnebunitor, șopti ea când luă o mică pauză pentru a se gândi cum ar putea să-și îmbunătățească tactica. Nu înțeleg de ce fac asta.

- Pur și simplu din spirit de contradicție, zâmbi Ben cu subînțeles, fără să pară deloc îngrijorat de eșecul lor. E mai bine să-i lăsăm acum și să ne ocupăm de turma de cerbi lăsată în grija măgarilor. Cel puțin, nefiind nicio femelă capricioasă printre ei, sunt mai ușor de manevrat.

Ceea ce, spre dezamăgirea lui Kate, se confirmă.

- Poate o fi din cauza parfumului meu, se plânse ea mai târziu, în drum spre casă, tristă pentru că nu fusese de prea mare ajutor.

- Nu știi; mie îmi place parfumul tău. Dar, desigur, nu sunt cerb.

- Eu întotdeauna am fost convinsă că ești, comentă Robyn și până și Ben râse.

Lui Kate, însă, nimic nu i se mai părea amuzant.

Era atât de abătută, încât nu reuși să se odihnească bine în noaptea aceea, deși, spre dimineață, se împăcase cu gândul că principala cauză ce-i aducea atâtea neplăceri era temperamentul ei. Coborî în bucătărie, hotărâtă să nu se mai enerveze. Tocmai terminase de făcut cafeaua când apărură Ben.

- Pari strălucitoare în dimineața aceasta. Abia aștepti să mergi în patrulare împreună cu cineva?

- Da, ar fi plăcut, rosti ea cu glas tare exact contrariul a ceea ce gândea.

După care tăcură amândoi. La un moment dat, își dădu seama că Ben repeta ceva.

- Te-am întrebat la ce te gândești; erai încruntată, așa că trebuie să fi fost ceva destul de neplăcut.

- Nimic important.

- Adică, nu e treaba mea? Așa ești întotdeauna dimineața, tăcută?

- Este cel mai bun moment al zilei, dar nu pentru discuții. Încerc să mă trezesc treptat, fără să trebuiască să mă gândesc prea mult la ceva.

- Suntem ca un cuplu stereotip: stăm unul lângă celălalt fără să ne vorbim, pentru că nu avem nimic de spus, sau pentru că totul a fost deja spus.

Kate avu o tresărire nervoasă, pentru că exact la același lucru se gândea și ea.

- Din fericire, doar părem așa, continuă el. Spune-mi, Kate, erai așa și cu soțul tău dimineața, sau obișnuiați să discutați la

cafea?

Cum putea să-i răspundă? Să recunoască în mod cinstit că parcă n-ar fi discutat niciodată cu Wayne, cu atât mai puțin diminețile, când era cel mai morocănos? Da, își aducea aminte cum îl asculta diminețile. de fapt, parcă nu făcuse niciodată nimic altceva decât să-l asculte. Wayne nu considerase niciodată că ar avea și ea ceva de spus. Abia atunci își dădu seama că nu se mai gândise nici la Wayne, nici la căsnicia ei de zile în șir și cu siguranță n-ar fi făcut-o nici acum, dacă n-ar fi pus Ben acea întrebare.

- Nu, răspunse ea ambiguu, lăsându-l să dea orice interpretare vroia răspunsului ei.

- Bine, atunci n-am să te mai supăr încercând să discut cu tine în timpul plimbării. Ești gata?

Ben își respectă promisiunea și o însoțește în patrulare fără să scoată niciun cuvânt, așa cum probabil credea că preferă ea. Fusese îngrozitor, căci și ea îl simțea că vrea să-i vorbească, să-i explice de ce se oprise în dreptul aceluia gard, sau de ce se uita la un anume cerb, să-i împărtășească din gândurile lui.

Când ajunseră acasă, Kate își dădu seama că atitudinea ei complet stupidă stricase plăcerea plimbării devenite astfel pur și simplu o direcție comună parcursă alături de un străin. Era clar că ea, cel puțin, pierduse ceva important, fie chiar și șansa de a-l înțelege pe acest bărbat atât de complex.

Si în timpul micului dejun Ben rămăsese la fel de tăcut, retrăgându-se apoi imediat în biroul lui, fără să-i dea ocazia lui Kate să-și ceară scuze, așa cum intenționase. Cu atât mai puțin se ivise șansa de a-și repara gestul în timpul prânzului, cu toți ceilalți de față. Imediat după ce termină de mâncat, Ben anunță, fără vreo altă explicație, că merge în oraș și este posibil să nu se întoarcă la cină. Nu făcuse nici cea mai mică aluzie că ar dori să vină și ea cu el.

"Nici n-aș fi vrut", încerca ea să se convingă mai târziu, întinzându-se la soare pe stânca ei, în laguna ei, unde, pentru prima dată, se simțea îngrozitor de singură. La naiba cu individul acela! Oricum, nu-i mai trebuia niciun bărbat în viață și în niciun caz unul ca Ben, cu care se certa tot timpul. Dar, chiar și așa, se simțea atrasă de el și era din ce în ce mai puțin sigură că era vorba doar de o atracție fizică. Intră în apă, imaginându-și cum ar fi dacă ar apărea și el acolo și, pe măsură ce încerca să găsească formula cea mai potrivită cu

care să-l întâmpine, se lăsă total în mrejele fanteziei: ce-ar face și ce-ar spune în continuare, și parcă simțea din nou atingerea buzelor și mâinilor lui.

"Dumnezeule!" strigă cu voce tare. "Sunt pe jumătate îndrăgostită de el!" - un gând hipnotizant de ademenitor și, în același timp, ce-i provoca o stare de alertă, ca în fața unei primejdii. Închise ochii și-și îngădui câteva clipe de visare, imaginându-se chiar atunci și acolo, alături de el. Când deschise ochii, văzu ... un șarpe. Nu era mare și înota inofensiv, dar o sperie îngrozitor.

Un șarpe ... un șarpe în grădina ei. Să fie oare un semn profetic? Se-mbrăcă și porni spre casă, simțindu-se dintr-o dată abătută, trădată și vulnerabilă. Acum, când își definise clar sentimentele, avea să-i fie și mai greu să se afle în preajma lui; trebuia să-și stăpânească emoțiile, ceea ce nu-i va fi deloc ușor.

Ajunse în fața casei și se opri, nedumerită: o mașină luxoasă era parcată în dreptul verandei, deși nu așteptau oaspeți. Uitându-se mai atent pe verandă, îi văzu pe Henry și pe Robyn întreținându-se cu un alt cuplu: Ken și Kim Lee.

Kate simți un gol în stomac. Era foarte posibil ca profeția șarpelui să se fi împlinit.

Ceea ce era și mai surprinzător, Ben continua să lipsească.

Capitolul 1

- Domnișoară Lyle! Ce plăcere să vă văd! o întâmpină Ken cu mâinile întinse, zâmbind sincer.

- Domnișoară Lee! Bine ați venit la Kathryn Downs! spuse Kate, cu un zâmbet forțat, după ce dădu mâna cu Ken.

El se răspunse la limita politetei, cu un zâmbet fals.

- Kim tocmai spunea că, fiind prin zonă, s-au hotărât să accepte invitația lui Ben de a petrece aici câteva zile, explică Robyn, căreia i se citea în priviri că nu credea nimic din toată povestea asta.

- Foarte bine, este suficient loc.

Kate se-ntreba cât va reuși să acționeze ca amortizor între Robyn și chinezoaică. Dacă aceasta din urmă părea cu totul insensibilă la primirea forțat-călduroasă ce i se făcuse, fratele ei, în schimb, se dovedea mult mai sensibil la subtilitatea nuanțelor, dincolo de cuvintele formale rostite. Dar, după toate aparențele, el nu era decât simplul executant al ordinelor și dorințelor surorii lui. Și, la momentul respectiv, dorința lui Kim Lee era foarte clară:

- Unde este Ben.ton? întrebă ea pe un ton muzical. Mă așteptam să fie aici. Sper că nu e iar Brisbane, sau cine știe unde în altă parte?

- A plecat în oraș și a spus că s-ar putea să nu se întoarcă la ceai. Bănuiesc că are o iubită pe undeva, explică Robyn, spre amuzamentul lui Kate.

Pentru o clipă, Kim Lee se schimbă la față, apoi își

recăpătă imediat controlul.

- Nu, nu cred. Cred că are ... alte interese.

- Și eu, interveni Henry, bucuros să scape din atmosfera aceea tensionată. Trebuie să verific padocurile, printre altele. Vii cu mine, Ken, sau rămâi să aștepti cu doamnele?

- Mi-ar face plăcere să vă însoțesc, ar fi pentru prima dată când văd ferma. Permiteți-mi doar să-mi schimb îmbrăcămintea.

Și Ken părea la fel de dornic să scape de acolo.

- Robyn, te rog, fă un ceai, iar eu le voi arăta oaspeților noștri camerele lor.

Sfidând orice prudență, parcă special aruncându-se în acest joc periculos, Kate îi repartiză lui Kim Lee camera de lângă cea a lui Ben, iar lui Ken, una ceva mai departe.

În definitiv, dacă Ben se simțea atât de atras de acea păpușă orientală, cine era ea să-i stea în cale?! Teoria era perfect valabilă, dar trebuia să dea dovadă de voință ca s-o aplice.

Kim Lee nici măcar nu încercă să ascundă faptul că nu e dispusă să converseze cu gazdele și, pretextând o durere de cap,

imediat după ce bău ceaiul, se retrase în camera ei. Era clar că ea pusese la cale acea vizită să-l vadă pe Ben, sau poate și să vadă exact despre ce era vorba, la fața locului.

- Ei, ce spui de surpriza asta? șuieră printre dinți Robyn, când rămase singură cu Kate, să pregătească masa. Cum naiba poți să fii atât de politicoasă?

Entuziasmul cu care ascuțea cuțitul de bucătărie pe măsură ce vorbea îi exprima perfect indignarea.

- Ce altceva putem face decât să fim amabile cu ea?! În definitiv, e oaspetele lui Ben.

- Oaspetele lui Ben pe naiba! Nu e oaspetele nimănui. Poți să-ți închipui că Ben ar invita pe cineva, decât așa, la modul foarte general și vag, fără să te anunțe?! În niciun caz!

- Acum, din moment ce a venit, faptul e consumat.

Singura satisfacție a lui Kate a fost când Ben telefonă chiar la ora cinci și-l anunță de oaspeții sosiți, înainte ca el să spună că nu vine la ceai.

- Frații Lee? La noi?!

Era cât se poate de evident că mirarea lui era sinceră, nu doar mimată; în niciun caz nu-i aștepta. Satisfacția lui Kate, totuși, nu dură mult.

- Ei, asta schimbă puțin lucrurile. Mă-ntorc într-o oră, dacă puteți aștepta cu cina până atunci.

- Sigur că da. Nu intenționez să servim masa decât la șapte, așa că nu te grăbi.

- Nu-ți face griji pentru mine, Kate. În general, nu risc, mai ales când conduc.

- Nu e treaba mea să-mi fac griji pentru tine, răspunse ea răutăcios, ca apoi să regrete imediat.

- Asta-mi place enorm la tine - firea ta binevoitoare. Ne vedem într-o oră; nu face vreo nesăbuintă până ajung și eu.

- Nu fac niciodată nimic nesăbuit, spuse ea pe un ton

semeț, dar el deja închisese.

Migrena lui Kim Lee dispăru ca prin minune când mașina lui se auzi în fața casei; îi ieși în întâmpinare, încă înainte ca acesta să oprească motorul.

- Uite- o cum se năpustește asupra lui! comentă Robyn sec.

Pe Kate, însă, o interesa mai mult reacția lui Ben, iar când acesta se aplecă s-o sărute, Kate își întoarse privirea de la ei, ca și cum durerea ei ar fi devenit insuportabilă. "Nu-l iubesc", șopti ea ca pentru sine. Dincolo de orice cuvinte, știa că e îndrăgostită nebunește de Ben și ... judecând după reacția acestuia față de Kim, lui nu-i păsa deloc.

Rămase în bucătărie, fără să-l mai salute și doar înainte de masă se strecură neobservată în camera ei să se schimbe. Problema era cum să se îmbrace. Ar fi fost tentată să se întoarcă tot în blugi și tricou și chiar ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost convinsă că tatăl ei s-ar fi supărat. Era hotărâtă să nu pară că e la concurență cu Kim Lee, așadar alese o rochie simplă, neostentativă, dar care îi puneă în evidență pielea din ce în ce mai bronzată.

Când coborî în living, rămase surprinsă de standardul de eleganță afișat. Robyn se îmbrăcase în negru, doar cu bijuterii care să creeze un contrast, iar Kim Lee era cu o rochie sexy ce-i lăsa spatele gol. Surpriza cea mare venea din partea bărbaților:

Ken revenise la costumul negru, elegant, tatăl ei avea o notă de eleganță în plus decât de obicei, iar Bill, în costum și cu o

cravată care părea să-l sufoce, arăta de parcă se pregătea pentru o ocazie unică. Surpriza cea mai mare o produse Ben, care apărură îmbrăcat sport, ca de obicei, ba chiar cu niște pantaloni mai vechi și mai comozi decât și-ar fi pus, poate, în mod normal, ceea ce era destul de ciudat și nu în stilul lui.

Kim Lee era, evident, în centrul atenției bărbaților și, după cum se vedea pe chipul ei, savura fiecare clipă, manipulându-și publicul care o adula cu măiestria unei actrițe desăvârșite.

- Bună, Kate! o întâmpină Ben cu un zâmbet. Stai jos și-ți pregătesc ceva de băut. Noi suntem deja la al doilea pahar.

- Mulțumesc, mă servesc eu. Mai dorește cineva?

- Da, mulțumesc, se auzi glasul ca de clopoțel al lui Kim, întinzând paharul spre Kate cu un gest ca de la stăpână la servitoare.

Kate zâmbi cu amabilitate și-i servi pe toți, pășind încet, ca prin vis, fără să știe prea bine ce i se spune, sau ce răspunde. Ea însăși își umplu un pahar, apoi un al doilea și, când era pe punctul de a se servi a treia oară, Ben îi luă paharul din mână cu un gest ferm.

- Mai lasă ceva loc și pentru vinul din timpul mesei, șopti el blând, dar fără să lase loc la comentarii.

- Ai dreptate, recunosc eu, ca, imediat după ce el se-ntoarse cu spatele, să bea până la fund și cel de-al treilea pahar, deși avea senzația clară că el știa.

Din fericire, Robyn o trase în bucătărie, pentru a începe să servească.

- Ah, femeia asta mă înnebunește! izbucni imediat Robyn.

Ben...ton! Dacă o mai aud o singură dată, simt că vărs ... sau vărs o farfurie peste ea! Nu știu cum de n-ai făcut-o până acum! Sau aștepti să te îmbeți ca s-o faci?!

- Lasă-mă, Robyn! Nu mai beau și, oricum, nu mai merită discutat.

- Treaba ta!

Cina a fost un adevărat succes, recunoscut de toată lumea, inclusiv de Kim Lee, care se angajă imediat într-o discuție de artă culinară cu Robyn, în timp ce fratele ei, care se dovede un interlocutor foarte plăcut, se întreține cu Ben, fiind evident că-i lega o lungă prietenie.

Când toți se retraseră în living, la cafea și lichior, Kate putu să se strecoare neobservată și să se refugieze în bucătărie. Incepuse deja să spele vasele, încercând, singură acolo, adâncită în gânduri, să se consoleze pentru dragostea ei neîmpărtășită, când vocea lui Ben o făcu să tresară.

- Te ascunzi? Nu e deloc stilul tău. Te ajut și eu la vase.

În timp ce vorbea, Ben luase deja un șervet.

- Nu te deranja. Îmi amintesc că-ți datoram un spălat de vase. Te rog, du-te și ai grijă de oaspeții noștri.

- Ai noștri?! Din câte îmi amintesc, nu prea am niciun amestec în toată povestea asta.

- Nu fi ridicol! izbucni ea, întinzând o mână plină de săpun ca să recupereze șervetul pe care el deja îl luase.

- Acum, cine e ridicol?! Kate, nu mai fi atât de circumspectă, mereu în defensivă! Nu-ți stă bine.

- Încetează de a-mi mai spune ce e bine și ce nu pentru

mine. Sunt perfect capabilă să-mi conduc viața fără sfatul și ajutorul tău.

- Da, dar te și bucuri de viața dusă astfel?

- Da, eram mulțumită înainte de a te întâlni pe tine.

- Da, da, sigur ... Kate Lester, parcă, nu-i așa? Văduva veselă. Atât de veselă, încât nici n-a așteptat ca soțul ei să fie coborât în mormânt ca să-și schimbe numele.

Kate nu-și dădea bine seama dacă în vocea lui era sarcasm sau dispreț, dar ridică furioasă mâna ca să-l plesnească și ar fi reușit dacă Ben nu s-ar fi ferit la timp.

- Calmează-te! Nu uita că s-ar putea să-ți răspund în același mod.

- Pleacă, te rog. Sunt sigură că dincolo e cineva care abia te-așteaptă, pe când eu nu doresc prezența ta.

- De ce? Fiindcă nu te las să joci rolul de feministă? Nici nu ți-ar plăcea!

- Lasă-mă, te rog.

- Biata de tine ... ai avut atâtea probleme, nu-i așa?

Cu o atingere ușoară, ca de aripă de fluture, îi mângâie ceafa, făcând-o să tremure, înfiorată.

- Nu, te rog, nu face asta.

Ben se opri, sau cel puțin, așa crezu ea, pentru o clipă, atât de ușoară era mângâierea lui. În cele din urmă, își adună tot curajul ca să-l privească.

- De ce m-ai mințit, Kate?

Despre ce minciună vorbea? Și de ce nu înceta s-o mângâie?!

- În legătură cu soțul tău, continuă el, cu căsnicia ta, dacă vrei s-o numești astfel.

- Niciodată ...

Apoi se întrerupse brusc; oare ce știa?

- Ce vrei să spui?!

- Vreau să spun că te-ai chinuit atât de mult să mă convingi că ai avut o căsnicie fericită, când, de fapt, soțul tău era un afemeiat care ți-a transformat viața într-un iad.

- Si, mă rog, cine spune asta?

- Tatăl tău, printre alții. Dar cum ar fi fost posibil ca părerea lui să nu fie obiectivă, am mai ascultat și alte păreri.

- Nu știu la ce te referi.

Stia însă foarte bine și tocmai de aceea era atât de înspăimântată.

- La naiba! Tonul lui devenise acum mai aspru, ca și cum începea să-și piardă răbdarea, sau poate exista o oarecare frustrare față de încăpățânarea cu care ea insistă să se ascundă de el. Nu uita că sunt om de afaceri internațional și cunosc multă lume, chiar în Melbourne.

- M-ai verificat?!

Nu-i venea să creadă, dar, în același timp, din vârtejul de gânduri ce-i asalta mintea, se formau zeci de întrebări alarmante: chiar o făcuse? Asta însemna că știa totul despre Wayne, despre circumstanțele morții lui, despre tortura anchetei?!

- Cu foarte mare discreție, o asigură el, fără însă a reuși s-o liniștească. Destul ca să aflu ce fel de om era și cu ce se

ocupa în noaptea în care a murit.

- Cum ... Cu ce drept ai făcut asta?

- Vroiam să știu, iar tu refuzai să-mi spui. N-are importanță. Ceea ce vreau să știu este de ce .

- Nu are importanță?! Te folosești de relațiile pe care le ai pentru a pătrunde în intimitatea mea, pentru a face investigații și spui că nu are importanță? Ești cea mai josnică ființă pe care am întâlnit-o vreodată! Pentru că nu ți-am căzut la picioare și nu m-am arătat impresionată de zâmbetul tău, te-ai simțit jignit și, bineînțeles, vina nu putea fi în niciun caz a ta! Bietul Ben! Nu i s-a făcut pe plac și s-a bosumflat! Nu putea înțelege cum de o văduvă disponibilă nu era dispusă la o partidă de sex, la comanda lui, așa că a început o anchetă asupra ei! Credeai că, după trei luni, voi fi atât de disperată, încât să mă arunc în brațele primului bărbat? Ei bine, să-ți spun ceva, domnule care te crezi irezistibil: prefer să fiu singură mult mai mult timp, nu doar trei luni, și am avut oferte mult mai bune decât ce-mi oferi tu, pe care le-am refuzat. Iar tu ai îndrăzneala să-l critici pe Wayne! Cel puțin, el n-a trebuit să recurgă la fel de fel de tertipuri pentru a mă determina să fac dragoste cu el. Tăcu doar câteva clipe, încercând să se stăpânească și să-și recapete suflul, ca imediat, văzându-l că vrea să spună și el ceva, să înceapă din nou să strige. Să nu spui niciun cuvânt! Nu mai vreau să mai aud de la tine nimic, niciodată! Nu însemni nimic pentru mine, absolut nimic; nu te-aș accepta nici dacă ai fi singurul bărbat în viață! Nu ești decât un individ abject, lipsit de caracter - un gunoi! E clar?

Cu maxilarul încleștat, rigid ca o statuie cioplită în piatră, Ben continua să tacă. Păru o eternitate până când vocea lui Kim Lee se auzi din prag.

- Ben...ton? Ah, aici erai! Mi-ai promis că mergem la plimbare! spuse Kim cu o voce mieroasă, intrând deja în bucătărie, fără să-i pese că momentul nu era deloc potrivit.

- Foarte clar, dădu Ben răspunsul cu întârziere, cu o voce care suna de parcă venea dintr-un cavou. Scuză-mă, scumpa mea, se adresă el apoi lui Kim. Vroiam s-o ajut pe Kate, dar se pare că preferă să lucreze singură. Aruncă pe masă șervetul pe care-l pregătise pentru a șterge vasele, apoi cuprinse cu brațul talia subțire a lui Kim. Vino să privim stelele, să vedem dacă nu au vreun mesaj pentru noi.

Kate rămase pe loc, stăpânindu-și lacrimile până la plecarea lor, apoi, din nou singură, constată cu surprindere că lacrimile parcă secaseră, lăsând în locul lor o senzație de gol imens, un fel de hău oribil, negru, generator de frig. Incercă să-și concentreze toată energia pentru a înălța, din ruine, un zid de apărare în jurul locului în care altădată fusese inima ei, astfel încât, când Robyn intră după câteva minute, reuși să-i răspundă cu o aparență de calm.

- Aici erai, Kate? Puteau aștepta vasele!

- Si-așa mă cam plictisea conversația.

- Parcă și Ben vroia să vină aici ...

- S-a dus să se plimbe cu Kim Lee, răspunse ea, mândră că nu-i tremura vocea.

- Daa, înțeleg ...

Bineînțeles că nu înțelegea și Kate n-avea de gând s-o lase nici pe ea, nici pe nimeni altcineva să înțeleagă.

- Vino mai bine înapoi; toți au întrebat unde ești. N-ar fi trebuit să pleci. De fapt, Kim Lee nu e chiar atât de rea precum pare, când are un comportament normal; cât despre fratele ei . este o persoană cât se poate de plăcută.

- Da, și mie mi se pare la fel.

Kate reuși, deși cu greutate, să facă față și să participe la conversația generală, iar în momentul când Ben se întoarse cu frumoasa lui parteneră de plimbare, al cărei chip radia de triumful atâtor sărutări, se scuză imediat și se retrase în camera ei.

Zorii îi strecurară în suflet o nouă teamă: urma să meargă în controlul de dimineață cu Ben. Nu, în niciun caz! N-avea decât s-o ia pe Kim - nu numai în patrulare, chiar de tot și să nu se mai întoarcă niciodată la Kathryn Downs.

Imediat își dădu seama că, de fapt, nu Ben, care avea un rol atât de important la fermă și în parteneriat, era cel ce trebuia să plece de acolo, ci ea însăși. I se strânse sufletul la gândul de-a părăsi acel loc idilic, dar ar fi fost o prostie din partea ei să rămână. Chiar dacă Ben nu o iubea, între ei exista totuși o puternică atracție fizică pe care n-o putea ignora; ori, ce-ar fi însemnat asta? Cu siguranță, ar fi devenit un fel de divertisment, o anexă a dormitorului liber pentru fiecare nouă venire a lui la fermă din călătoriile de afaceri. Își promise că așa ceva n-avea să se-ntâmple niciodată!

Când a fost sigură că Ben plecase deja în patrulare, coborî în bucătărie și, chiar când termină de băut cafeaua, apărură și Robyn, și începură amândouă să pregătească micul dejun pentru toată lumea.

- Mă-ntreb cine va coborî atât de devreme la masă, având în vedere cât de târziu s-a stat aseară. Sper că nu te-am ținut trează cu gălăgia noastră.

- Nu, nu, deloc. Ce planuri au azi?

De fapt, nu-o interesa decât cum să facă să-l evite pe Ben.

- Nimic special, din câte știu. Cred că Ben va merge cu Kim și cu fratele ei să le arate ferma.

- Atunci, sper că nu te superi dacă n-am să stau aici. Mă gândeam să merg în oraș.

- Nu poți să amâni până mâine, ca să vin și eu?

- Da, sigur. Atunci, am să merg să mă plimb, sau să fac o baie.

- Eviți cumva pe cineva?

- Pe toată lumea. Cred că m-am obișnuit atât de mult cu singurătatea, încât chiar și două persoane în plus mi se par foarte mult.

Era o scuză ciudată, dar Robyn nu comentă nimic, mulțumindu-se s-o privească pe Kate ca și cum ar fi încercat să descopere ce se petrece fără să mai întrebe.

- Nu mă mai privi așa! Trebuie să iau o hotărâre importantă și vreau să fiu singură, să mă gândesc, asta e tot.

- Nu e cazul să fii tot timpul în defensivă, spuse Robyn ca un ecou al cuvintelor lui Ben.

Din fericire, apăru Bill Campbell și, după câteva clipe, Henry, ceea ce le făcu să-și întrerupă conversația.

- Tată, aș putea discuta ceva cu tine după micul dejun? întrebă Kate, sub impulsul unei hotărâri de moment.

- Desigur.

Pentru moment, Henry nu puse nicio întrebare, lăsând aceasta pentru discuția din biroul lui.

- Să auzim, Kate. Doar nu-ți închipui că păcălești pe cineva, mai ales pe bătrânul tău tată.

- Mă gândeam să plec nu peste mult timp. adică ... nu pot rămâne aici la nesfârșit ... nu prea mai am ce să fac.. .Nici tu n-ai nevoie de două femei care să aibă grijă de tine. Dar, de data aceasta, n-aș merge chiar atât de departe, cum e Melbourne, ci doar până la Nambour, dacă găsesc ceva de lucru acolo. sau la Brisbane, care e la distanță doar de câteva ore.

- Da, înțeleg

Kate își dădea seama că nu înțelegea, ci doar încerca să privească drept în sufletul ei cu ochii săi obosiți, dar, cel puțin, încerca s-o facă delicat.

- Da. trebuie să fie plictisitor, comparativ cu viața de la oraș.

- Deloc! Sincer, îmi place mult aici. Atâta doar că îmi lipsește activitatea cu care eram obișnuită și .

- Sper că nu iei această decizie din cauza lui Robyn . sau a mea și-a lui Robyn.

- Sunt cum nu se poate mai fericită pentru voi. Nu, să nu

te gândești că nu mă simt bine aici, sau ... ei, știi și tu ...

- Tare mult aș vrea să știu, oftă el. Dar cred că trebuie să-ți găsești singură drumul. Am sperat, însă, că acesta va fi și căminul tău, așa cum este pentru mine.

- Va fi, îți promit. De-asta nici nu vreau să mă mut prea departe, ca să pot veni în weekend, sau în vacanțe.

- Sau ori de câte ori Ben nu e aici, nu-i așa?

- Ei, da, e și aceasta o cauză.. .Nu ne înțelegem foarte bine, după cum probabil ai observat.

- Da, mai ales de când a apărut micuța chinezoaică.

Trebuie să-ți spun că nu m-aș fi așteptat niciodată să-mi văd fiica atât de măcinată de gelozie și de vanitate . În sfârșit, n-am de gând să-ncep să-ți fac morală. Fă așa cum crezi de cuviință.

- Stai puțin! Nu poți face o astfel de afirmație, fără să dai o explicație. Ce-ai vrut să spui prin "vanitate"?!

- Mă bucur că nu protestezi și referitor la gelozie. Da, cred că ai trecut de la o extremă la alta: de la a fi dominată la maximum, la a te simți eliberată la maximum. Când ai venit aici, încă erai sub efectul morții lui Wayne. În ultimul timp, văd că teama față de forța lui Ben face ca reacțiile tale să frizeze ridicolul. Personal, mă mir că-ți mai acordă atenție, pentru că eu, în locul lui, n-aș face-o.

- Nici Robyn nu mi se pare prea supusă, ripostă Kate, încercând să-și ascundă în spatele acestui contraatac propria tulburare.

- Categorical că nu, dar ea e absolut sigură de ea ca femeie,

ca om. Pe când tu, draga mea, nu! Sau, dacă în caz mă înșel eu, atunci nu lași deloc să se vadă acest lucru.

- Nu este adevărat! N-ai niciun motiv să spui asta doar pentru că nu mă înțeleg cu Ben, mai ales că toată lumea încearcă să mă împingă spre el.

- Dacă nu te înțelegi cu el, asta e pentru că te străduiești prea mult să-ți menții independența și ești prea oarbă ca să vezi că te lupți să aperi ceva ce n-a fost niciodată pus în pericol, de fapt. Nu știi de ce te încăpățânezi să joci un rol care nici măcar nu ți se potrivește. Ai uitat să fii tu însăși.

Ai uitat să fii tu însăși. Cuvintele tatălui ei îi reveneau chinuitor în minte, în timp ce mergea spre oaza ei de liniște. Să fie adevărat? Nu, sigur că nu. Apoi, o cuprindea din nou îndoiala. Categorical, contactul cu Ben scosese la iveală un aspect agresiv al personalității ei, dar începea să se-ntrebe acum dacă nu cumva era doar o încercare instinctivă sau subconștientă de-a opune rezistență la atracția pe care el o exercita asupra ei. Sau poate era o reacție la moartea lui Wayne și la sentimentul propriei ei vinovății? Puțin probabil, pentru că nu se mai gândise de săptămâni întregi la scurta dar oribila ei căsnicie. Abia acum se gândea din nou și, ciudat, parcă privea printr-o fereastră aburită. Sigur, erau câteva amintiri clare, atât frumoase, cât și urâte, dar cea mai mare parte a acelei perioade din viața ei i se părea ca un vis, ca și cum totul se întâmplase altcuiva. Ii venea greu până chiar și să refacă portretul lui Wayne, deși trăsăturile lui Ben îi erau foarte clare în minte.

Ben Croft! Dac-ar fi putut să-l uite! Dar, cum, când făcea deja parte din ființa ei? Cel puțin, dacă pleca de la fermă, poate n-avea să-i mai simtă prezența atât de tare.

Kate începu să înoate, cu mintea frământată de aceleași întrebări la care nu avea răspuns și, când, după puțin timp, trebui să iasă repede din apă sub amenințarea unor nori negri care aduseseră vânt și frig, tot nu găsise nicio soluție.

O porni grăbită spre casă, dar nu făcuse nici un sfert de drum când începu să plouă, astfel încât ajunse complet udă și tremurând de frig.

- Ai pățit ceva?

Întrebarea lui Ben o luă prin surprindere când tocmai se-ndrepta spre scări.

- Nu, sunt doar udă ... și mi-e frig.

- Cred și eu. Unde naiba ai fost?

- Să înot. acolo. Făcu un gest vag cu mâna. Scuză-mă, te rog, dar mă duc să fac un duș fierbinte înainte de a muri de frig.

- Bine. Pune-ți pe tine ceva călduros. Între timp, îți pregătesc ceva fierbinte și tare de băut.

Kate era prea grăbită pentru a mai răspunde, dar gestul o surprinse; era mai mult decât generos din partea lui, având în vedere purtarea ei cu o seară în urmă.

Când coborî în bucătărie, înfășurată într-un halat gros, Ben o aștepta cu băutura promisă. Prima înghițitură i se opri ca un cărbune aprins în stomac.

- Doamne, ce-ai pus aici? strigă ea îngrozită, când se simți

din nou în stare să vorbească.

- E un medicament. Bea tot și e posibil să nu mai răcești niciodată. Doar n-o să fii bolnavă la nuntă.

- Nuntă? Despre ce nuntă vorbești? A cui nuntă?

- A cui crezi? Întrebă Ben în loc de răspuns, cu un zâmbet enervant.

- Vrei să spui că tu și .

Kate nu se mai simți în stare să pronunțe numele, atât de copleșită de durere se simți deodată.

- Eu?! Nu fi ridicolă. Dacă ar fi să asști la nunta mea, ar trebui

să mă tem de ceva mult mai rău decât de-o răceală.

- Mulțumesc ...

- Chiar a fost un compliment, deși nu m-așteptam din partea ta să -ți dai seama. Dar, dacă pe mine nu m-ar deranja dacă ți-ai sufla nasul pe tot parcursul ceremoniei nunții mele, cred că pe tatăl tău, da.

Capitolul 8

- Tata și Robyn? Minunat! Dar .cum s-a întâmplat? Tata n-a spus nimic dimineață, când am discutat, iar acum, tu .

- Probabil că n-a spus nimic dimineață pentru că încă nu o ceruse în căsătorie. De fapt, nici eu nu știu foarte bine. Am auzit prima dată de povestea asta când s-au hotărât să plece în mare grabă în oraș să facă diferite pregătiri, să meargă să discute la biserică, ceva de genul ăsta .S-au dus și oaspeții noștri să se plimbe, sau la cumpărături, nu știu prea bine.

- Nu te-ai dus și tu...

- Sigur că nu. Am făcut foarte bine, altfel cine-ți mai pregătea licoarea asta?! Aș fi venit să te ajut și să te speli pe spate.

- Oh, nu, mulțumesc, sunt capabilă să fac asta și singură.

- Incapabilă, însă, de-a recunoaște un gest pur prietenesc. Sau. te temi să nu fii copleșit de farmecul tău?!

- Când crezi că se vor întoarce? schimbă ea subiectul.

Vroia să se bucure din plin de ideea apropiatei nunți, nu să se tortureze cu discuții pe teme sexuale.

- Probabil la cină, așa că trebuie să ne punem mintea la contribuție ca să pregătim ceva special.

- E adevărat, dar nu știu ce-am putea face într-un timp atât de scurt.

- Asta, pentru că n-ai suficientă încredere. Ce-ai spune de prepelițe, cartofi, o salată originală și, desigur, o prăjitură pe care ai s-o faci tu.

- Si tu te ocupi de restul? Trebuie să văd așa ceva! De fapt, când am venit, te plângeai că ești nevoit să gătești singur, iar acum ai pretenții de expert bucătar.

- Un singur lucru te rog: să nu-mi stai în cale să mă-ncurci. În schimb, fii atentă la ce vezi: vei avea de-nvățat.

Ben luă o duzină de prepelițe din congelator și, cu mișcări sigure și rapide, pregăti o umplutură pentru ele combinând ingrediente și mirodenii în doze savant potrivite, totul cu o fantezie ce făcea rezultatul, chiar pe măsură ce procesul înainta spre final, imprevizibil și spectaculos.

- Gata, spuse el când nu mai trebuia decât ca păsările să fie puse la cuptor. Acum, e rândul tău. Ai grijă ca prăjitura să fie pe măsura eforturilor mele.

- Sunt tentată să te las tot pe tine s-o faci. M-ai indus cu bună știință în eroare asupra talentelor tale culinare.

- Asta pentru că sunt un ticălos cu caracter murdar, un individ abject care umblă numai cu ascunzișuri.

Kate roși. Cuvintele acelea spuse într-un moment de mânie păreau a nu putea fi uitate ușor.

- Cred că. am fost cam dură. dar ideea m-a înfuriat atât de mult la momentul respectiv .

- Probabil am meritat-o; categoric, n-a fost modul cel mai potrivit în care ți-am spus.

- Da, a fost ca un șoc. Totuși, de ce m-ai lăsat să cred că nu gătești foarte bine?

- Era un mod de a te face să simți că e nevoie de tine și m-

am gândit că îți face bine în situația de atunci.

Iar acum, nu mai e necesar, se gândi Kate. Are cine să aibă grijă de tata și nu mai contează dacă plec sau rămân.

- Plec în scurt timp. Nu ți-a spus tata?

- Nu, dar nu mă surprinde. Începuse deja să așeze pe masă ingredientele pentru prăjitură, ca și cum ar fi fost gata să pună în aplicare sugestia lui Kate. Acum, se pare că ți-ai revenit și presupun că-ți lipsește strălucirea vieții de la oraș.

- Nu neapărat, dar trebuie să găsesc ceva pentru a-mi justifica existența, iar acum, când Robyn va fi aici în permanență, nu mai e nevoie de mine la bucătărie, mai ales că ea e mult mai bună decât mine.

- Ce intenționezi să faci, sau nu te-ai gândit încă?

- Nu știu; să văd dacă pot găsi un post de profesor de economie în Nambour, pentru că aş prefera să stau acolo decât în Brisbane.

- De ce nu vii să lucrezi pentru mine?

Ben o spusese atât de încet și de liniștit, încât Kate nici nu era sigură că auzise bine. Dar, dacă era într-adevăr așa, cum să găsească un mod politicos de a-l refuza? În niciun caz nu putea să lucreze pentru el; în definitiv, pleca pentru a nu-l mai vedea.

- Pentru ... tine? Bine, dar n-am calificarea necesară; sunt profesor, nu economist cu experiență în practică.

- Ba, cred că te-ai descurca foarte bine.

Venirea neașteptată a fraților Lee și a proaspeților logodnici le întrerupse discuția.

Kate alergă spre ușă, să-i îmbrățișeze și să-i sărute pe tatăl ei și pe Robyn, repetând întruna cât era de fericită.

- Trebuia să-mi fi spus de dimineață, îi reproșă ea în glumă tatălui ei.

- Nu încerca să mă cerți, Kate; de-acum, e altcineva care o va face. Da, ar fi trebuit, dar, dacă-ți amintești, am avut altele de discutat.. Dar ... ce naiba e cu tine, îmbrăcată așa?

Deodată, Kate își dădu seama ce imagine oferea, nu atât tatălui ei, ci mai ales oaspeților lor, așa cum era, cu halatul acela gros, cu papuci și cu părul încă jilav strâns într-o coadă, ca al unei școlărițe.

- Ah, m-a prins furtuna și Ben ... a trebuit să fac un duș și ...

Tăcu, fiind conștientă că fiecare cuvânt sporea și mai mult penibilul situației. Robyn se amuza copios, iar ochii negri ai lui Kim Lee păreau să arunce pumnale, în timp ce Henry părea în continuare la fel de nelămurit. Apariția lui Ben în ușa bucătăriei mută centrul de interes general de la Kate spre el.

- Ne-am jucat de-a gospodăria, iar eu am fost repartizat la bucătărie.

Robyn izbucni într-un hohot de râs, în timp ce Kim continua să privească la fel de urât, dar cel puțin se dezamorsase mare parte din tensiunea creată de aparența situației.

- Dumnezeuule, trebuia să rămânem să mâncăm în oraș. Aș fi tentat să ne întoarcem imediat și să mergem la un restaurant, dar vremea asta mizerabilă e împotriva noastră.

Cel puțin, l-ai supravegheat, Kate? Sau suntem nevoiți să suportăm ce ne dă acest maniac?

- Din fericire, a mai rămas puțin vânat de aseară, așa că nu vom muri de foame, spuse Kate cu un zâmbet malițios.

- Nu, nu veți muri de foame, dar veți fi nevoiți să vă cereți public scuze - amândoi - când veți gusta din creația mea. Acum, cel mai bine ar fi să mergeți toți în salon, în timp ce Kate se duce să îmbrace ceva mai potrivit.

După care Ben se întoarse în bucătărie, iar Kate urcă repede scările până în camera ei. Se-ntreba dacă nu cumva se folosea de ea pentru a o face geloasă pe Kim; după privirea acesteia, se părea că, dacă într-adevăr acesta era scopul lui, strategia îi reușise pe deplin.

Alese o rochie lungă stil caftan, culoarea piersicii, o nuanță care-i pune în valoare tenul și, deși cu o croială simplă, aceasta lăsa să i se intuiască și să i se vadă liniile trupului într-un fel de senzualitate subtilă.

- Hmm, superb. șopti Ben plin de admirație când o văzu coborând și, luând-o de mână, o conduse în salon.

Plăcerea pe care Kate o simțea era atât de mare, încât nici măcar faptul că Ben repetă gestul după câteva minute, când o conduse și pe Kim, nu reuși s-o tulbure. Ceva se schimbase în relația ei cu Ben și, deși nu-și dădea bine seama ce anume, categoric o încânta.

De data aceasta, și Ben se îmbrăcase elegant, cu o haină de seară albă, pantaloni de culoare închisă și papion.

Meniul a fost excelent, spre încântarea tuturor, atrăgând

laude culminând cu remarca lui Robyn că "Ben va fi, cândva, o soție minunată".

- Numai să nu vă așteptați să spăl vasele tot eu; maestrul bucătari nu fac niciodată așa ceva, mai ales într-o casă unde sunt atâtea femei.

- Robyn e exclusă, interveni Kim. Doar e sărbătorita. Așadar, nu mai rămâne decât Kate ... exceptând cazul în care o voi ajuta și eu.

- Kate a spălat vasele după masa de seară a ajutat și la pregătirea cinei, spuse în mod cu totul neașteptat Ben. Așa că, îmi pare rău, Kim, dar în seara aceasta, e rândul tău. Ia-o ca pe un antrenament pentru când te vei căsători.

Kim se îngălbeni la față, dar, deși la fel de surprinsă ca și ea, Kate se simți datoră să-i ia apărarea.

- Nu fi ridicol, Ben. Doar nu voi lăsa un oaspete în casa mea să fie consemnat la bucătărie, așa că n-o mai necăji! Dacă vrea să ajute, e binevenită, dar numai dacă vrea.

Ben ridică din umeri, cu o privire greu de interpretat.

- E casa ta, tu stabilești regulile ...

După care abandonează subiectul, dar durează câteva minute până se revine la atmosfera de sărbătoare. Aceasta atinse apogeul când Ben aduse din bucătărie un tort de ciocolată uriaș, cu trei etaje, ornate cu o inimă din ciocolată rasă, cu inițialele lui Robyn și Henry.

- Nu se atinge nimeni de el până nu ne spuneți data exactă a evenimentului; și, vă avertizez că, dacă aveți de gând să amânați prea mult, îl duc înapoi și-l păstrez.

Programarea căsătoriei pentru luna viitoare se dovedi satisfăcătoare, așa că Ben tăie tortul și toastă.

Abia în timp ce-și beau cafeau și lichiorul, în salon, Ben lansă atacul asupra planurilor lui Kate.

- Cred că trebuie să-ți amâni puțin planurile în legătură cu găsirea unui serviciu până spre iulie, spuse el pe un ton indiferent. Va trebui să aibă cineva grijă de mine și de Bill în timp ce ei sunt plecați în luna de miere.

Primul impuls a fost să protesteze, dar o privire din partea tatălui ei o făcu să se răzgândească.

- Să înțeleg că se aplică regula referitoare la gătit și spălat vasele? Dacă, da, accept.

- Gătești atât de bine, încât voi fi bucuros să spăl vasele după tine. Si... am și o idee în ceea ce privește serviciul tău, dar va mai dura puțin . de fapt, cam atât cât vei mai sta aici.

- Poate că e mai bine să mă ocup eu însămi de asta.

- Ceea ce-ți ofer eu e mai bun decât orice ai găsi tu.

Si, cu o încăpățănare înnebunitoare, refuză să mai dea vreun indiciu referitor la ceea ce punea la cale.

În tot restul serii se menținu aceeași atmosferă de sărbătoare. Ben puse muzică și ținu neapărat să dea el tonul, invitând-o pe Kate la dans.

Plutind în brațele lui în acordurile unui vals, Kate trăia un chin dulce pe care l-ar fi dorit prelungit la nesfârșit. Când, totuși, muzica se opri, tatăl ei o invită la dans; era o melodie mai rapidă, astfel că abia reuși s-o zărească, în vârtejul piruetelor, pe Kim în brațele lui Ben, acolo de unde abia se

desprinsese ea. Kate dansă și cu ceilalți bărbați și constată cu surprindere că Bill era un partener deosebit de grațios, pe când Ken Lee, pe cât de plăcut în conversație, pe atât era de stângaci la dans.

Totuși, la prima ocazie, Kate se retrase discret în bucătărie și începu să spele vasele, deși nu erau decât farfuriile de la cină, pentru că Ben spălase toate ustensilele și cratițele de care se folosiseră la gătit. Aproape terminase când apărură și Kim, cu o sclipire de răutate în privire.

- Aha! Trebuia să-mi închipui că ai să faci asta. Acum Ben.. .ton va crede că am procedat intenționat așa, ca să evit să te ajut și să apar într-o lumină proastă în fața lui. Ei, și-așa nu contează; genul acesta de treburi casnice oricum nu te vor ajuta să-l atragi pe Ben. ton în cursă ca să se însoare cu tine. Are nevoie de altceva de la o femeie . și nu cred că reprezinți o posibilă amenințare în această privință.

Fără să mai aștepte un răspuns, Kim dispărură din bucătărie, lăsând-o pe Kate complet zăpăcită.

Dacă ar fi fost să cedeze primului impuls, aceasta s-ar fi dus s-o pocnească imediat, dar își dădu seama că este mai bine s-o ignore, fie doar din mândrie. Era și-așa destul de rău că-l iubea pe Ben, nu-i mai trebuia să se coboare la nivelul lui Kim. Mai târziu, în timp ce stătea în pat înnebunită de ropotul ploii, se gândi încă o dată că e o nebunie să lucreze pentru Ben și că ar trebui să-ncerce să-și găsească singură un serviciu, chiar dacă tatăl ei se va supăra. Încă nu ajunsese la nicio concluzie când, într-un târziu, o cuprinse totuși un somn

adânc.

A doua zi dimineață, ploaia continua cu aceeași înverșunare, transformând pământul într-o mlaștină în care fiecare pas devenise nesigur.

- Avem probleme, anunță Bill Campbell imediat ce Kate apărău în ușa bucătăriei.

Bill și Ben tocmai se dezbrăcau de hainele de ploaie îmbibate de apă, iar cizmele lor erau pline de noroi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, îngrijorată de figurile lor sumbre.

- Mai întâi, cafeaua, spuse Ben. Intre timp, te rog mobilizează-i pe toți, pentru că vom avea nevoie de cât mai mult ajutor.

Kate plecă fără să mai pună vreo întrebare și, când cafeaua a fost gata, veniseră toți în bucătărie. Erau îmbrăcați în haine de lucru - blugi și tricouri - cu excepția lui Kim, care apăruse cu o cămașă de noapte scurtă și vaporosă și un halat cam în același stil, care mai mult îi scotea în evidență, decât să-i acopere conturul trupului.

- Pentru Dumnezeu, Kim, du-te și pune pe tine ceva mai util! Ar fi caraghios să alergi îmbrăcată așa printre țarcurile cu animale, în noroiul din curte, spuse exasperat Ben.

- N-am nimic mai potrivit.

- Robyn, încearcă să găsești ceva de la tine să-i dai ... și, grăbește-te, nu avem timp de pierdut. Din cauza ploii s-a făcut o viroagă și a căzut gardul pe o porțiune mare de teren. Cerbii din padocul din spate au intrat în cel alăturat și, dacă

nu-i separăm în cel mai scurt timp, va ieși o bătaie îngrozitoare pentru ciute. Va trebui să dirijăm turma de cerbi în padocul numărul cinci, chiar dacă va trebui să ne asumăm câteva riscuri, se adresează el în continuare celorlalți bărbați, cu care încerca să stabilească strategia cea mai bună. Fetele trebuie să reușească să manevreze porțile.

- O să avem mult de furcă din cauza cerbului cu un singur corn, îi avertiză Henry. Va lovi nebunește în tot ce mișcă.

- Nu avem încotro. Totuși, am să iau și pușca, deși tare n-aș vrea să trebuiască să trag.

Pleacă în grup: o procesiune tristă, croindu-și anevoie drum prin iarba îmbibată de apă și noroi, până ajunseră în dreptul padocului unde un buștean gros distrusese gardul.

- E vina mea, se plânse Bill Campbell, la revederea a acelui loc devastat. Am văzut copacul de-acum câteva zile și am vrut să-l tai, dar nu mai știi ce-a intervenit, am amânat pe moment, apoi am uitat.

- N-are rost să te învinuiești. Si eu l-am văzut, tot așa cum presupun că și Henry. Problema este acum să reparăm gardul și să separăm cerbii.

Cu ajutorul tuturor, reușiră să repare provizoriu gardul, atât cât să reziste până când vremea avea să le îngăduie să intre cu utilaje și să definitiveze lucrarea. Dar aceasta fusese partea ușoară.

Cerbul uriaș cu un corn, care până în dimineața aceea dusesese o existență cât se poate de plăcută, închis în padoc cu un harem de ciute și doar un alt căprior tânăr, era deja agitat

din cauza invaziei celorlalți cerbi, care deja își disputau haremul atribuit lui.

Robyn era la post la una din porți, prin care se ajungea, de pe potecile pe care se circula în mod curent, la un padoc care fusese dezafectat, iar Kate și Kim erau la poarta din cealaltă extremă, prin care se ajungea la padocul de unde cerbii plecaseră inițial.

- Este foarte posibil să iasă cerbul cel bătrân cu haremul de ciute, nu turma de cerbi tineri, spuse Ben, dar important este să se separe cele două grupuri.

Kate încuviință din cap, sperând să nu i se citească pe chip frica; îi era încă proaspătă în minte amintirea cerbului furios care era să-și înfigă în ea coarnele, dacă n-ar fi ferit-o Ben.

Incercă să-și controleze tremurul când cei patru bărbați intrară în padoc, fiecare înarmat preventiv cu o bâtă. Pășind încet, cu grijă să nu sperie cerbii adunați în grup compact într-o margine, aceștia începuseră deja să-i atragă spre poarta la care era postată Robyn, când, deodată, bătrânul cerb căruia nu-i plăcea amestecul oamenilor în treburile ce priveau strict specia lui, le dejucă planurile. Căpriorii se-ntoarseră din drum și, în loc să-și continue drumul spre poartă, o luară în direcție opusă. Prima partidă era pierdută în favoarea cerbilor.

Urmând instrucțiunile lui Ben, cei trei bărbați reluară ofensiva, încercând acum să ghideze cerbii spre cealaltă poartă, care era acum mai aproape de ei, cea la care se afla Kate. Aceasta rămase nemișcată cât timp cerbii trecură la

câțiva centimetri de ea. Chiar dacă se mai oprea câte unul, cu un răget înfricoșător, acțiunea reușise: trecuseră pe rând de poartă și păreau acum ușor de direcționat spre padocul liber. Când trecu pe lângă ea, înainte de a se strecura și el pe poarta pe care era pregătită s-o închidă imediat, îi zâmbi mulțumit, ridicând degetul mare în semn de victorie. De-acum, cerbii își urmau drumul spre padocul de tranzit din dreptul lui Kim și părea doar o chestiune de scurt timp până când aveau să fie închiși acolo.

Răsuflând ușurată, Kate închise bine poarta, cu mișcări încă rigide, după atâta timp de stat nemișcată, în tensiune. Ceilalți bărbați se întorceau pe lângă padoc, spre poarta de la extremitatea cealaltă, unde era Robyn. Ei aveau s-o ia pe un drum ocolit, iar ea avea să-l aștepte pe Ben, pentru a veni împreună cu el. Abia terminase de pus lanțul cu lacăt, când auzi, destul de confuz, un țipăt.

Cerbii! Era clar că fuseseră speriați de o mișcare necontrolată a lui Kim, și acum veneau, ca o masă diformă care se ndrepta amenințător spre ea, în ropot de copite. Iar în fața lor, Ben, care urla ceva adresându-i-se ei, ceva ce ea nu reușea să audă, în schimb, mimica lui era cât se putea de sugestivă: Sus, urcă sus pe poartă, repede, repede!

Kate făcu semn cu mâna că înțeleșese, apoi se prinse de primul stâlp de poartă care-i ieși în cale. Chiar și așa, tot reuși să vadă cum un cerb îl ajunse pe Ben și, cu copitele ridicate, se repezi asupra lui, făcându-l una cu pământul, urmând ca și ceilalți să treacă peste el. Kate scoase un țipăt sfâșietor, iar

animalele, dezorientate, se opriră din goană, învârtindu-se pe loc, ezitând între ea și Ben.

Teama - mai mult pentru Ben, decât pentru ea - îi dădu aripi. Fără să mai țină cont de nimic, se năpusti spre locul unde căzuse Ben, trecând atât de aproape de ei încât aproape că le simțea răsuflarea fierbinte.

Ben zăcea în stare de inconștiență și din frunte i se prelingea un firicel de sânge. Kate luă bâta căzută lângă el, dar cerbii se potoliseră de-acum și o priveau liniștiți. În depărtare recunoscuseră siluetele celorlalți alergând, însă știa că avea să mai dureze ceva timp până când să ajungă la ea; între timp, în orice moment cerbii puteau deveni din nou agresivi, așa că trebuia să plece, pentru orice eventualitate, din calea lor. Dar unde? Privi înnebunită în jur; se afla la limita unui padoc, la intersecția cu un coridor de trecere, așadar trebuia să fie și o poartă. O văzu, într-adevăr, la câțiva metri în spatele ei. Incercă, disperată, să-și aducă aminte ce era în padoc, doar trecuse de-atâtea ori pe-acolo. da, căpriori - era absolut sigură. Cum aceștia nu erau încă în rut, nu puteau fi periculoși - acolo trebuia să ajungă neapărat, și încă repede. Incercă să-l târască pe Ben, dar era atât de greu, iar mâinile îi alunecau pe haina lui de ploaie; până la urmă, își înfipse mâinile în gulerul hainei și, deși simțea cum i se rup unghiile din cauza greutateii aceluia trup inert pe care încerca să-l urnească, nu și le mai descleștă și, încet, greoi, centimetru cu centimetru, reuși să-l aducă până în dreptul porții; o deschise cu mâinile tremurânde, apoi îl trase

înăuntrul padocului. Dumnezeuule, ce greu era! Ii ridică picioarele, căci era doar pe trei sferturi înăuntru, apoi închise repede poarta în urma ei. Acum putea, în sfârșit, să se ocupe de el. Aproape că se prăbuși deasupra lui și, sfâșiind bucăți mari din cămașă pentru a face feșe cu care să-i șteargă fața; aproape că era și mai rău - de sub sângele amestecat cu noroi, ieșiră la iveală o tăietură mare pe frunte și alta, lângă creștet, care nu se oprea din sângerare.

- Ah, Ben, te rog nu muri! Te rog, dragostea mea! Îi tampona îngrozită rana aceea oribilă din care parcă i se scurgea chiar viața, apoi îi ridică ușor capul în poală, uitându-se cuprinsă de panică în jur, părându-i-se pur și simplu o veșnicie până la venirea celorlalți. Ah, Dumnezeuule, nu muri, Ben, nu muri...

Cu ruga ei se împleteau cuvinte de dragoste - acele cuvinte care se revărsau acum ca un torent, dând glas iubirii de care sufletul îi era atât de plin.

În sfârșit, apăru tatăl ei, apoi imediat Robyn - o Robyn diferită de cea pe care o știa: o femeie cu trăsături dure, care, după ce-l rugă pe Henry s-o țină puțin deoparte pe ea, se aplecă asupra lui Ben și-l examinează cu profesionalism.

- Liniștește-te, Kate, îi șopti tatăl ei. Bill trebuie să sosească dintr-o clipă în alta cu camioneta și-l va duce imediat la spital.

Ca prin minune, abia termină de vorbit și așa se și întâmplă. Bill și Ken Lee îl așezară pe Ben pe o targă improvizată, pentru a-l putea transporta până la mașină. Kate

se smulse din brațele tatălui ei pentru a urca în mașină alături de Ben, pentru a-i ține capul în brațe, a-l ocroti cu dragostea ei.

Robyn preluă controlul, dând ordine ca un sergent major:

- Bill, tu vei conduce, iar, tu, Henry, mergi cu el pentru că știi drumul. Ken, du-te s-o cauți pe isteața de sora ta și du-o acasă. Eu voi merge cu ei cu mașina până ieșim de pe teren și ne întâlnim în fața casei. Kate, ai grijă de Ben. Cred că e lovit rău și m-aș mira să nu aibă și câteva coaste rupte.

Drumul a fost un coșmar. Mașina derapa, înaintând cu greu pe drumul desfundat din cauza ploii, iar Ben, Ben al ei, murea; deși respira și inima îi bătea încă, rănilor îi sângerau continuu, iar ea avea mâinile și hainele pline de sânge. Păru o veșnicie până ajunseră la drumul asfaltat, apoi încă o veșnicie până la spital, în Nambour.

Odată acolo, medicii îl preluară imediat pe Ben, iar o asistentă o conduse pe Kate la o sală de baie unde o ajută să se spele pe mâini, pe față și să-și curețe cât de cât hainele.

Când Kate reveni în sala de așteptare, îi găsi pe Bill și pe tatăl ei așezați pe o canapea, dând dovadă de o răbdare înnebunitoare. Ea nu reușea să stea liniștită; se ridica, se plimba în lungul și în latul încăperii, se așeza din nou, tresărea la fiecare pas de pe coridor când se apropia cineva în halat alb. Era cu nervii atât de încordați și atât de măcinată de groaza că Ben ar putea muri, sau ar rămâne mutilat pe viață, încât, în momentul în care veni un medic mai în vârstă, cu o figură blajină, nu mai era în stare să-i înțeleagă cuvintele, așa

că acesta se adresa lui Henry.

- Nu e nimic grav; niște tăieturi urâte, câteva coaste fisurate și este foarte rău lovit - de aceea îl mai ținem la spital câteva zile, ca să fim siguri că e în afara oricărui pericol. Poate fi vizitat . nu chiar de mâine . să spunem, de poimâine.

Kate răsuflă ușurată, dar în momentul acela simți că genunchii îi cedează și, dacă Bill nu s-ar fi grăbit s-o prindă, cu siguranță s-ar fi prăbușit. Totul începu să se învârtască în jurul ei, din ce în ce mai repede, iar imaginile, tulburi, își amestecau contururile. Bill o așeză pe un scaun și medicul veni imediat lângă ea s-o examineze.

- Este efectul șocului. Vă voi da un sedativ pentru ea, dar nu i-l dați decât când ajungeți acasă, pentru că, după ce-l va lua, va dormi mult. Ea e Kim?

Nu distinse răspunsul tatălui ei, dar, în ciuda vuietului din urechi, îl auzi pe medic continuând:

- ... în delirul lui, menționase numele Kim ...

Capitolul 9

Kim! Cuvântul umplu încăperea ca un bubuit de tun, apoi reverberă dureros în urechi și de acolo, în suflet. Kate se strânse în ea însăși, încercând zadarnic să se pună la adăpost. Simțea un gol imens pe care nici chiar lacrimile nu-l puteau umple, și un frig îngrozitor.

Deși o înfășurară într-o pătură, Kate tremură tot drumul spre casă. Acolo, o preluă Robyn, care o forță să facă un duș fierbinte, să înghită cât mai multă supă fierbinte, să ia sedativul și să se întindă în pat, după care o înveli cu câteva plăpumi și pături și așteptă până când, tremurând din ce în ce mai puțin, adormi.

Când se trezi, Kate nu mai simțea frigul acela îngrozitor, dar golul dinăuntrul ei o chinuia la fel de mult. Robyn, draga de Robyn, era tot lângă ea. Ii făcu un ceai fierbinte, îi mai dădu un sedativ și Kate dormi până dimineață, când se trezi cu aceeași senzație de gol și frig interior.

Henry era îngrijorat de modul cum arăta și de starea ei de neobișnuită apatie, dar Robyn susținea că e vorba doar de efectul șocului prin care trecuse și telefonă imediat la spital, punând-o să asculte discuția cu medicul: Ben se simțea bine, loviturile erau mai puțin grave decât se crezuse și, începând din ziua următoare, putea fi vizitat.

Kate ascultă și încuviință din cap. Era foarte bine ... pentru Kim. Era mâhnită, nu furioasă. Dacă Ben, Ben al ei, era mai fericit alături de acea superbă păpușă exotică, atunci ea

trebuia să cedeze. Atât timp cât el era fericit și sănătos, nu mai avea importanță ce se întâmpla cu ea.

Când frații Lee veniră să-și ia rămas-bun, dând de înțeles că se mutau la Nambour ca să fie aproape de Ben, Kate rosti mecanic banalitățile uzuale, aproape fără să știe ce i se spune și ce răspunde; la prânz, abia gustă din mâncare, după care spuse că nu se simte bine și merse să se culce; la cină veni în halat și papuci, mănă puțin din ceea ce i se puse în față, fără să-i pese nici ce era, nici ce gust avea, apoi merse din nou să se culce.

Nu vroia decât să doarmă - era unicul ei refugiu din fața realității.

A doua zi dimineață se trezi fără nicio plăcere, ba chiar gândindu-se cu groază că toți vor merge la Ben. Nu, nu numai că n-avea niciun rost să meargă, dar nu trebuia să se întâmple așa ceva.

Plecă în control, ca în fiecare dimineață, dar, când se-ntâlni cu Bill, care făcuse deja o jumătate de tur, îl lăsa pe el să continue, fiindu-i mult prea greu să treacă prin acele locuri încărcate de amintiri atât de proaspete și de dureroase.

Așa cum se așteptase, mergeau toți la Ben. Intenționau să ia masa în oraș și să nu se întoarcă decât după-amiază. Pretextă o răceală, fără s-o mai intereseze dacă scuza era plauzibilă sau nu.

- Asta i-ar mai trebui, să ia răceala de la mine.

Robyn o privi sceptic, deschise gura ca și cum ar fi

intenționat să protesteze, apoi se răzgândi brusc.

- Ai dreptate, Kate. Atunci, am să-l sărut din partea ta.

La naiba cu tine, Robyn! Cuvintele astea nevinovate ale tale - dacă sunt într-adevăr nevinovate - taie ca o lamă de cuțit.

- Transmite-i complimente din partea mea.

Spre seară, când îi auzi întorcându-se, Kate se prefăcu că doarme, ca un copil care încearcă să scape astfel de pedeapsă. Dar, după cum vorbeau, știa că Ben se va face bine și că nu vor fi complicații.

Dimineață, când coborî la micul dejun, obosită și trasă la față, constată că nici ceilalți nu erau prea veseli, dar, înainte de a merge fiecare la treaba lui, hotărârea să aștepte până a doua zi să-l viziteze pe Ben, ca să poată veni și ea cu ei. Se arătă de acord, deși n-avea nicio intenție să se țină de cuvânt, dar sperând că, până atunci, îi va veni o idee și va inventa o scuză. Nu suporta ideea de a fi nevoită să-l vadă acolo, în camera de spital, alături de Kim, îndrăgostiți unul de celălalt. Măcar la fermă, când avea să vină, o va găsi mai pregătită. Se simți din nou, după atât timp, copleșită de sentimentul vinovăției și considera că își primea pedeapsa care i se cuvenea pierzând acea dragoste adevărată pe care în sfârșit o găsise.

Încă nu o găsise nicio portiță de scăpare a doua zi când Robyn o abordă direct, chiar fără menajamente.

- Presupun că și azi vei vrea să rămâi acasă. Te-ai gândit la o scuză?

- Ăă. nu știu ...

- Sunt cam multe lucruri pe care nu le știi. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te întâlnești cu el, sau nici la asta nu te-ai gândit?

- Nu prea ...

- Firește. Si asta, desigur, pentru că ești îndrăgostită nebunește de el, iar el nu te iubește și vei muri din cauza acestei traume, comentă Robyn cu sarcasm. Kate, te porți ca o școlăriță de cincisprezece ani. Nu știu cum îți închipui că poți măcar atrage un bărbat ca Ben cu un astfel de comportament, ca să nu mai vorbim, să-l faci să se îndrăgostească de tine! Nu-mi place deloc că trebuie să-ți vorbesc așa, iar tu probabil mă vei urî, dar trebuie s-o fac, pentru binele tău. Maturizează-te! Maturizează-te! Nu poți trăi în trecut și nu e vina lui Ben că soțul tău a fost un ticălos. De asemenea, nu poți trăi toată viața cu sentimentul ăsta prostesc de vinovăție.

- Dar ...

- Niciun "dar". Ai douăzeci și șase de ani și de câteva zile nu faci decât să plângi ca un copil de doi ani. Eu, personal, m-am săturat, tatăl tău s-a săturat și, dac-ar fi și Ben aici, precis că ar fi fost dezgustat. Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, adună-te și poartă-te cum trebuie până nu mă înfurii.

Dure, cuvintele lui Robyn reușiră să ajungă acolo unde blândețea n-ar fi declanșat nicio reacție. Căzând ca o palmă care sfărâmasese o fațadă cu rolul de ecran protector, parcă ar fi lăsat cale liberă realității să pătrundă.

- Ai dreptate, sigur că da și îmi cer scuze, dar...

- Dar e foarte dureros și cel mai simplu e să te ascunzi. {tiu, Kate, și eu am trecut prin așa ceva de câteva ori, dar tot ce poți face este să păstrezi aparențele și să mergi mai departe, crede-mă. mai ales că sunt atâtea persoane implicate care țin mult la voi amândoi.

- Bine, de acord.

- Așadar, nu mai discutăm despre asta. Mai bine facem planuri pentru meniul cu care să-l așteptăm când se-ntoarce acasă și să sperăm că nu va mai dura mult. Cred că vom afla azi.

Puțin mai târziu, în camera ei, Kate încerca să se decidă ce să îmbrace pentru vizita la spital, când telefonul sună și, după câteva minute, Robyn îi bătă la ușă.

- Se pare că mai ai un răgaz. A telefonat chiar Ben. Il externează azi, dar a intervenit ceva în Brisbane și Ken Lee îl va duce acolo cu mașina. N-a avut timp să explice, dar se pare că va trebui să mai amânăm puțin cina festivă.

- Imi imaginez ce-l reține în Brisbane.

Kate încercă să păstreze o voce calmă, dar nu reuși să ducă fraza până la capăt și să rostească numele lui Kim și, din fericire, nici Robyn nu puse nicio întrebare.

- Ei, nu mă deranjează. Principalul e că acum se simte bine. Și, cum în ultima vreme n-am făcut altceva decât să pregătim mese festive, astă-seară voi rămâne acasă și voi mânca spaghetti, iar dacă lui Bill nu-i convine, e liber să se plângă conducerii. De fapt, cred că ar trebui să-i lăsăm pe Henry și pe Bill să se descurce singuri, doar sunt în stare. Vino

la mine să mâncăm împreună, dacă-ți face plăcere.

- Cred că ar fi mai normal să vină tata, iar eu voi rămâne aici și voi găti pentru Bill, ca de obicei. Nu e prea plăcut ca o poveste de dragoste frumoasă să se desfășoare în compania unui frate burlac și a unei fiice zăpăcite.

- Ne descurcăm, dar ideea ta nu e rea.

La prânz, Bill spuse că vrea să vadă un film în oraș, așa că urma să plece devreme și să mănânce în oraș. Henry se arătă încântat de ideea unei cine cu spaghete împreună cu logodnica lui, iar Kate, bineînțeles, se pregătea să petreacă seara singură.

Deocamdată, era o zi atât de frumoasă, cu mult soare, încât Kate se gândi că nimic n-ar fi fost mai potrivit decât să facă o plimbare până la mica ei lagună. După confruntarea cu Robyn, simțea că-și limpezise mintea; sigur că o durea că-l pierduse pe Ben și că acesta o iubea pe Kim, dar, cel puțin, acum se simțea în stare să facă față situației. Era conștientă că nu avea să-i fie ușor, dar nici imposibil.

Pentru moment, încerca doar să se bucure de frumusețea aceluia loc pe care se obișnuise să-l considere al ei. Era atât de multă liniște, încât se simțea ca într-un paradis, la adăpost de orice neplăcere.

Înotă în apa rece, apoi se uscă la soare, pe stâncă, lăsându-se îmbrățișată de razele fierbinți.

- Pare foarte plăcut. Aș veni și eu.

Vocea lui Ben, de pe malul celălalt, o trezi brusc din visare. Surprinsă, jenată, se rostogoli de pe stâncă înapoi în

apă, unde părea să fie mai în siguranță.

- Te-am speriat?! Imi pare rău, spuse el cu un zâmbet ce arăta exact contrariul.

- Pleacă de-aici!

În ciuda șocului avut la vederea lui, Kate nu se putu opri să nu se-ntrebe cum reușise să ajungă acolo. Avea capul bandajat și, după cum se sprijinea într-un baston lung, părea să aibă dureri.

- Cum te simți?

- Mă doare numai când râd, dar nu mi s-a întâmplat prea des în ultima vreme. O să răcești dacă mai stai mult în apa aceea rece. De ce nu ieși, ca să stai pe stâncă, la soare?

- Știi foarte bine de ce. Ce e cu tine - ce faci aici?

- Te priveam și-mi făcea plăcere - un medicament extraordinar pentru un convalescent. De ce nu ieși din apă? Sau. nu-ți place să te privesc?

- Sigur că nu, minți ea.

- Mai devreme sau mai târziu, tot vei ieși. Am tot timpul din lume să aștept. Iși aprinse o țigară. Vrei și tu?

- Mai degrabă aș vrea hainele și ... să fiu lăsată singură, în intimitatea mea.

- Imi pare rău, dar momentan, nu ofer decât țigări. Aș putea să ți-o aduc chiar eu.

- În niciun caz. Trebuia să fii încă în spital. Ai înnebunit?!

- Nu e exclus. Cred că e din cauza loviturii; tot aud voci.

Voci! Kate avu un frison, dar nu din cauza apei reci. Cum de

fusesse externat dacă auzea voci?

- Ar trebui să stai în pat.

- E plictisitor; n-ai cu cine să discuți, n-ai ce să faci.

- Cred că lovitura la cap ți-a făcut mult mai rău decât îți închipui. Ai venit pe jos de-acasă?

- Sigur că nu. Nu sunt chiar atât de nebun. Am venit cu mașina.

- Bine, dar de ce?

- Eu știu, poate speram să găsesc o nimfă stând la soare pe o stâncă - nimfele sunt un medicament excelent. Sau ... poate că am avut chef să fac o baie. Ce-ar fi să intru și eu în apă?

- În niciun caz!

Era acum îngrijorată pentru el, nu pentru ea. Cum să intre în apa aceea rece, după tot ce pățise?!

- Atunci, ieși tu din apă. E o senzație foarte neplăcută să discuți cu un cap care plutește.

- Nu fi ridicol!

- Bine ...

Se ridică de pe stâncă pe care se așezase și-ncepu să-și descheie cămașa, lăsând să se vadă fașa din jurul coastelor fisurate.

- Nu! strigă ea, îngrozită. Ți vei uda bandajul.

- Atunci, ieși tu!

- Nu!

- Doar nu te temi de-un biet om cu capul bandajat și cu coastele fisurate.

- Mă tem pentru ce-ai putea păți tu, istețule!

- Hmm.... Dacă ai fi fost chiar atât de îngrijorată, ai fi venit la spital să mă vezi.

- N-am putut ... Am fost răcită. Incetează! strigă ea exasperată, văzându-l cum continuă să se dezbrace.

- Nu te cred. Dacă într-adevăr ai fi fost răcită, înseamnă că ai face acum o prostie mai mare decât cea pe care intenționez eu s-o fac, stând în apa asta rece.

- N-aș fi nevoită să stau în apă, dacă ai pleca și m-ai lăsa să mă îmbrac.

- E bine și cald, aici la soare. Gândește-te că e o terapie pentru un om bolnav.

- Chiar ești bolnav, spuse ea printre dinți, mai mult pentru sine.

- Ce-ai zis?

- Nimic.

- Chiar dacă n-ai spus, ai gândit. Spune-mi!

- Nu vreau.

- Ba da, îmi vei spune!

În timp ce vorbea, Ben își desfăcea curea de la pantaloni.

- Incetează! Chiar ești nebun?

- Ce nebunie vezi tu în dorința mea nevinovată de a face baie cu o nimfă? Nu se ivește prea des o asemenea ocazie.

- Nu sunt nimfă și nu vei intra în apă - îți faci rău!

- Nu înțeleg de ce te încăpățânezi. Dacă vrei să nu-mi ud bandajele, ieși tu din apă.

- Asta este șantaj!

- Bine ...

Ben se așeză din nou ca să poată să-și scoată cizmele, o grimasă de durere însoțindu-i fiecare aplecare.

- Ben! Încetează! Of, la naiba cu tine, ai fi în stare de orice ca să-ți atingi scopul.

- În sfârșit ai înțeles!

- Te rog, Ben ...

- Tot nu mi-ai spus la ce te gândeai.

Între timp, Ben reușise să-și scoată cizmele, iar acum încerca să-și scoată șosetele cu degetele de la picioare, ca să nu se mai aplece.

- Mă gândeam că ai luat-o razna rău. Ce fel de pastile ți-au dat la spital . Euforice, cumva?

- Nu mai minți. M-ai mințit de atâtea ori, încât m-am săturat.

- Nu este adevărat!

Kate spera ca tonul ei să fie suficient de indignat pentru a suna convingător.

- Vezi?! Si acum mă minți. Probabil îți place să te joci cu focul. Încerci să mă convingi că ești o văduvă îndurerată, pe când nu ești, încerci să mă convingi că nu te interesează persoana mea, când de fapt te interesează . Presupun că urmează să-mi spui că nu mă iubești.

- Dumnezeuule, ce îngâmfat ești! Totuși, evită să-l privească în ochi. Trebuia neapărat să găsească un mod de a schimba subiectul. Nu te-am mințit . . Am fost îndurerată și .

niciodată n-am negat existența unei atracții între noi.

- Pe naiba! Poate că erai îndurerată pentru tine, nu pentru nemernicul cu care ai fost căsătorită. Câteodată, aș vrea să fie încă în viață, ca să-l pot omorî chiar eu! N-am văzut niciodată un astfel de caz de distrugere a personalității, cum a reușit el asupra ta. Și nici măcar nu vrei să recunoști, ceea ce este și mai rău.

- Bine, bine, recunosc. Cu toate acestea, nu consider că ai dreptul să te plângi. Cel puțin Wayne a avut decența, dacă se poate numi așa, de a aștepta până după căsătorie pentru a încerca să-mi conducă viața, pe când tu m-ai tratat de la bun început ca pe un fel de anexă la ferma pe care o administrezi.

- Despre ce naiba vorbești?!

- Știi foarte bine, nu e nevoie să-ți mai explic, ca să te simți flatat în eul tău mărunț.

- Eul meu n-are nimic meschin și mă comport normal, cu excepția cazului în care am de-a face cu o femeie care refuză să vorbească rațional și mă minte întruna, fără motiv.

- Nu te mint!

- Atunci, de ce nu recunoști că mă iubești? Ți-e teamă să recunoști acest lucru chiar și față de tine însăși?

Il privi suspicioasă printre gene, căutând cu disperare o soluție. Chiar intenționa s-o umilească, forțând-o să recunoască?

- Și dacă recunosc, mă lași să ies de-aici și să mă îmbrac? Mi s-a făcut frig.

- Mă mai gândesc.

Dincolo de expresia impenetrabilă de pe figura lui, în ochii lui verzi nu putea trece neobservată o sclipire de triumf.

- Gândește-te până nu mai poți. Mai bine îngheț de frig decât să te las să mă umilești, recunoscând ceva atât de stupid. N-ai decât să te ia naiba, Ben Croft!

- Foarte bine, așa va fi.

Se ridică repede, dar în clipa următoare, spre groaza lui Kate, căzu la pământ chiar lângă stânca pe care stătuse.

- Ben! Ah, Dumnezeule, Ben!

Văzând că rămâne în continuare nemișcat, Kate ieși imediat din apă și alergă spre el, apoi îngenunche, cu ochii plini de lacrimi, pentru a-i atinge fruntea palidă.

- Ah, Ben!

Soapta se transformase în geamăt și Kate tocmai vroia să-și ia pulsul, când își simți mâna cuprinsă de degetele lui puternice și, în aceeași clipă, talia înconjurată de brațul lui, după care urmă un sărut plin de pasiune căruia nu i se putu eschiva. Se simți pierdută - trădată de inimă și de trup - și tot ce putu face era să-i răspundă într-o revărsare de dor și iubire, până când îi simți, în aceeași măsură în care îi auzi, geamătul de durere.

- Poate că totuși am ieșit prea devreme din spital ...

- Te doare!

- Cred că trebuie să fac o pauză. Oricum, n-aș vrea să te compromit.

- Te-ai gândit cam târziu, șopti ea la urechea lui, înăbușindu-și râsul. Ca să nu mai spun că te-ai prefăcut, diavol

ce ești!

- Principalul este că a funcționat. E mai eficient să discutăm așa, decât să țipăm unul la celălalt de la distanță.

- Cam prea eficient. Si-acum, lasă-mă să mă ridic.

- Nu înainte de a-mi da câteva răspunsuri, draga mea Kate. De data aceasta, sincere. Ai de gând să recunoști că mă iubești, sau trebuie să-mi risc din nou bieteles coaste ca să te determin să recunoști.

Era pe punctul să spună simplu, "Da", dar parcă un demon o opri.

- Aș spune că răspunsul este evident, se eschivă ea.

- Ai spus-o mai bine pe drumul spre spital.

- Ai ... auzit?

- Ihî... Cel puțin parțial, dar am crezut că visez, mai ales că apoi n-ai venit la spital. De ce n-ai venit, Kate?

- Pentru că ... pentru că ... am crezut că doreai pe altcineva. Am auzit doctorul spunând că, în delirul tău, ai amintit de ...

- De Kim. Ah, asta era! Era să mori din cauza prostiei ei! I-aș fi frânt gâtul dacă aș fi pus mâna pe ea!

- Bine, dar. am crezut . N-a venit la spital, să te vadă? Doar de-asta au plecat de acasă.

- Ba da, a venit! Și-a vârât nasul pe ușa și apoi a închis-o la loc cât mai repede, ca să n-o nimerească din plin carafa cu care am aruncat în ea. Draga mea Kate, ai fost geloasă, totuși? Nu speram, deși m-am străduit mult să reușesc.

- Dar. de ce? Doar nu . nu puteai să .

- Să te iubesc? Sigur că te iubesc, prostuțo. Te iubeam de când încă nici nu veniseși aici.

Kate auzea, sau cel puțin i se părea că aude, dar nu putea crede. În plus, mângâierile lui îi înțețosau mintea, făcând ca orice altceva să devină lipsit de importanță.

- Cum așa?! E imposibil ..

- Deloc. M-am îndrăgostit de fotografia ta. Mai bine spus, de fotografiile tale... tatăl tău are destule și l-am făcut să mi le arate pe toate, chiar și pe cea de când aveai un an și pozai nud pe o blăniță de oaie. Si atunci arătai bine, dar te prefer acum.

- Ben, încetează, nu mă pot concentra ...

- Consideră că este un mod de comunicare fără cuvinte, șopti el lipindu-și din nou buzele de ale ei, într-un sărut ce-o detașa de timp și spațiu. Oh, fir-ar să fie, mai bine îmbracă-te. nu cred că bielele mele coaste pot rezista la ceea ce e foarte probabil că s-ar întâmpla dacă n-o faci imediat.

- Abordare tipic masculină, râse ea. Faci tot posibilul să obții ceea ce vrei, după care găsești un pretext de a te eschiva, pentru că nu faci față situației.

- În orice caz, mai onorabil decât să pretind că mă doare capul. Te sfătuiesc, totuși, să te grăbești, până nu uit de bunele mele intenții. Nici nu mă uit, continuă el acoperindu-și ochii cu brațul, cu condiția, bineînțeles, să te grăbești. În definitiv, sunt un simplu om.

Da, nu era decât un simplu om, dar o iubea - Kate încă nu putea crede.

- Te-ai folosit într-adevăr de Kim doar ca să mă faci geloasă, sau .?

- Sau a fost ceva între noi?! Nu, nu a fost și nici nu va fi vreodată, deși simt că ea ar fi dorit altfel. O cunosc de ani de zile, prin fratele ei, și deși este superbă - cred că nu poți nega asta - este îngrozitor de egoistă și de egocentrică. Sunt mult prea prudent ca să mă fi implicat vreodată în cea mai nevinovată relație cu ea.

- Tu, prudent?!

- Sigur că sunt prudent. Acum îți pot spune că am fost foarte îngrijorat în privința ta; nu semănai deloc cu fata despre care tatăl tău îmi vorbise adesea. Nu știam ce să cred.

- Te înțeleg. Am fost foarte răvășită și mereu în defensivă.

- Nu-mi puteam da seama dacă într-adevăr erai îndurerată, ceea ce iar nu puteam înțelege, din câte îmi povestise tatăl tău despre ... mă rog, cum îl chema.. Apoi, m-am gândit că poate totuși l-ai iubit, deși a fost un ticălos.

- Nu, nu l-am iubit. Imi dau seama că nu l-am iubit niciodată; a fost o nebunie, la început... Dacă mă gândesc bine, nici nu știu de ce am rămas cu el. Dacă n-ar fi murit, m-ar fi distrus total.

- A murit în brațele unei târfe, rosti Ben printre dinți, furios. Imi închipui ce-ai simțit când totul a fost dat la iveală în timpul anchetei.

- Ai făcut ceva cercetări Incă nu-mi place ideea asta.

- A trebuit s-o fac. Se-ntâmplase ceva cu tine și era clar că n-aveai de gând să-mi spui. Repet, sunt o persoană prudentă,

așa că am vrut neapărat să știu.

- Totuși, n-ai aflat totul.

- Nu?

Ben nu mai spusese altceva, ci o privi răbdător. Kate înghiți cu greu, deoarece nu-i era ușor să vorbească, dar, odată ce începu, povesti totul.

- În noaptea aceea ... în care Wayne a murit. m-am rugat tot timpul să moară. Încă mă mai rugam când a venit poliția să mă anunțe . și-atunci, m-am simțit îngrozitor de vinovată. Dorința mea era ca un mecanism de protecție, nu însemna că-i doream cu adevărat moartea, dar iată că el chiar murise. Era ca și cum l-aș fi omorât eu. Plângea la pieptul lui Ben, incapabilă să controleze șuvoiul lacrimilor, în timp ce el, fără să spună nimic, continua s-o mângâie, ridicând parcă o pavăză împotriva a tot ce era rău pe lume.

- Îmi pare rău. Ba nu, trebuia să vorbesc. Wayne, avea o fire dominantă și se pricepea de minune să manipuleze și să rănească oamenii - în special să mă rănească pe mine. Credeam că din cauza mea nu merge căsnicia noastră.

- Așa era?

- Numai în parte, dar acum îmi dau seama că am contribuit mult la această stare de lucruri lăsându-l să mă domine . deși relația noastră oricum nu putea fi salvată. Ah, Ben, tocmai din cauza acestei . acestei temeri de-a mai fi dominată mi-a fost atât de teamă să te las să te apropii de mine - îngrozitor de teamă.

- Presupun că asta se-ntâmpla înainte de a-ți da seama că

sunt altfel decât fostul tău soț, comentă el sec.

- De la bun început am știut că ești altfel - din prima seară, când mi-ai pregătit masa și m-ai învelit ca pe un copil, la culcare. Numai că . ai o personalitate atât de puternică.

- Din fericire, pentru că altfel te-aș fi pierdut. Acum, însă, așa ceva este exclus: te-am prins și n-am de gând să-ți mai dau drumul

- Întocmai cum procedează cerbul acela bătrân cu haremul lui.

- Cred că-mi place ideea . cu condiția, însă, ca eu singură să fiu haremul - nu vreau să te împart cu nimeni.

- Nici nu va fi cazul vreodată. Cât despre căsătorie, sper că nu te gândești la o nuntă dublă; sunt adeptul lucrului bine făcut, câte unul, nu toate odată. Așadar, să-i lăsăm mai întâi pe tatăl tău și pe Robyn - la vârsta lor, nu-și prea permit amânări.

- Dar noi putem să ne permitem? Mai ales dacă mai continui așa . r â s e ea, amețită de mângâierile lui.

Ben se aplecă, pentru a înlocui atingerea degetelor cu cea a buzelor, dar gestul îl făcu imediat să aibă o tresărire de durere.

- Va trebui. Aș arăta îngrozitor în costum de mire și cu bandajele astea. Ca să nu mai spun că ar putea fi inconveniente mult mai mari din cauza coastelor mele fisurate.

- Știu și eu . aș putea să spun că-ți tai coarnele pentru piele.asta ar explica bandajele de la cap .

- Nu fi obraznică, mormăi Ben, prefăcându-se furios.

Se ridică și încercă din nou să se aplece spre ea, pentru a o ajuta, dar efortul se dovedește zadarnic. Kate se ridică fără ajutorul lui, după care-l privește dând din cap compătimitor.

- Poate că nici n-am să mă căsătoresc cu tine, până la urmă. Este cât se poate de evident că ești un bătrân aproape neputincios. Presupun că bei ceai din piele de corn de cerb în fiecare dimineață, doar ca să ai forța să te dai jos din pat.

- Voi încerca să beau la masa festivă de la nuntă... să vedem dacă are efect. Ben râse, iar ochii lui străluceau de dragoste.

- Dacă mă gândesc mai bine, cred totuși că nu va fi nevoie.

Sfârșit